ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ιούλιος-Αύγουστος Α.Τ. 105

3 ΕΥΡΩ

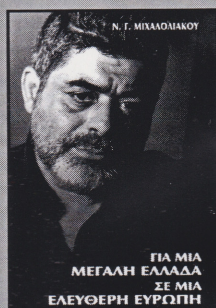

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

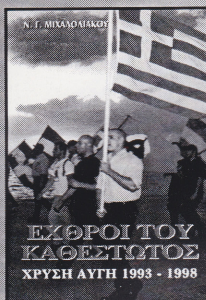

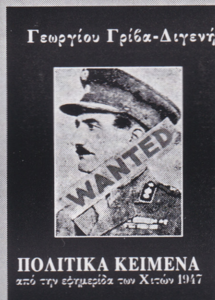

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ 6 ευρώ

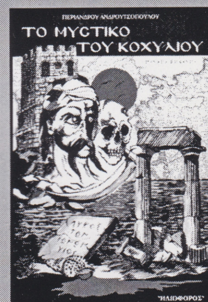
Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ
8 ευρώ

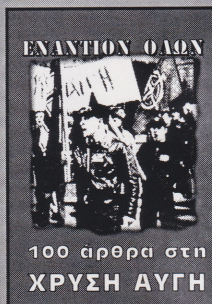
Γεωργίου Γρίβα
Διγενή **ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ** 6 ευρώ

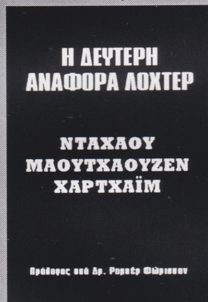
Κ.Θ. Ιωάννου
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ
6 ευρώ

Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ 8 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
9 ευρώ

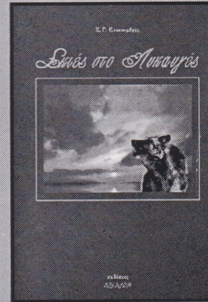
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΛΟΧΤΕΡ
6 ευρώ

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ 12 ευρώ

Ν. Έξαρχου
ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ «ΛΟΓΧΗ» 7 ευρώ

Χ. Γ. Κουσουμβρή
ΣΚΙΕΣ ΣΤΟ ΛΥΚΑΥΓΕΣ
8 ευρώ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΕΣ ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ Β' Π.Π. ΘΑ ΤΑ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:

ΑΣΚΑΛΩΝ

Σολωμού 74 2ος όροφος Αθήνα
Τηλ. 0105225129 0937542100
Τετ. -Παρ. -Σάββατο 7-10.00 μ.μ

ΛΟΓΧΗ
εκδόσεις

Χαρ. Τρικούπη 14 (Εντός στοάς) Αθήνα
κάθε Παρασκευή 10.00-20.00 και Σάββατο
10.00-14.30 τηλ. 0103611590 & 0945173680

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Ιούλιος - Άυγουστος
αριθμός τεύχους 105

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Σολωμού 74 Αθήνα, 2ος όρ.
τηλ. - fax 0105225129 www.xrushaugh.org xrushaugh@mail.gr
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

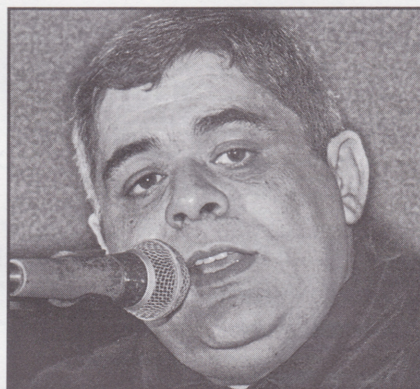
ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Βουλδής, Μ. Γεωργιλάς, Σ. Γκέκας, Ε. Ζαρούλια, Δ.Ζαφειρόπουλος, Π. Ιωαννίδης, Χ. Κουσουμβρής, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Χ. Μπάλλας, Η.Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς

ΙΟΥΛΙΟΣ 1974 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2002

ΕΙΚΟΣΙ ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ!

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Είχα την σκληρή τύχη να βρεθώ πριν ακόμη συμπληρώσω τα 17 μου χρόνια σε μία περίοδο της νεώτερης Ελληνικής ιστορίας, τραγική και αποκαλυπτική για το πώς είναι δυνατόν ένα καθεστώς να καταρρεύσει, μία Πατρίδα να προδοθεί, ένας λαός ολόκληρος να πέσει θύμα της δημαγωγίας των λαοπλάνων και των προδοτών.
Το πλέον τραγικό, αλίμονο, είχα γνώση!

Ιούλιος του 1974 και ο Ελληνισμός να περνά στιγμές αγωνίας. Οι Τούρκοι κτύπησαν την Κύπρο, μα μέσα σε ελάχιστα εικοσιτετράωρα το "σκηνικό" αλλάζει. Πανηγυρισμοί στους δρόμους και χιλιάδες άνθρωποι με κεριά στα χέρια για να υποδεχθούν τον "Εθνάρχη", τον Καραμανλή, τον "σωτήρα". **Την ίδια στιγμή στην Κύπρο το αίμα έρεε άφθονο και ο Αττίλας προχωρούσε.** Αργότερα μάθαμε πως ο "εθνάρχης" είχε πει πως η **"Κύπρος είναι μακριά"**. Πως τα αεροπλάνα δεν πρέπει να πάνε στην Κύπρο και πως τα υποβρύχια, που βρισκόντουσαν έξω από την Κυρήνεια πρέπει να γυρίσουν και το οχηματαγωγό με τους Καταδρομείς, που βρισκόταν λίγα μίλια έξω από την Πάφο, έπρεπε να πάει στην Ρόδο γιατί οι Τούρκοι, δήθεν, θα έκαναν απόβαση στην Ρόδο! Μάθαμε ακόμη πως κάποιος στρατηγός διέδι-

δε πως δήθεν οι Βούλγαροι θα μας επιτεθούν! Και μέσα σε όλην αυτήν τη σύγχυση, συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από την Αγγλική πρεσβεία. Ολονυκτίες γύρω από μία φωτιά και τα μαρτυρικά αδέλφια μας της Κύπρου να τραγουδούν **"Την ημέρα καρτερούμε, που καράβια Ελληνικά, στα ακρογιάλια θε να 'ρθούνε να μας φέρουν λευτεριά"**. Αλίμονο, αυτά τα καράβια δεν πήγανε ποτέ στην Κύπρο...

Αργότερα μάθαμε για τις μεγάλες ώρες της Δόξας στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Για τον λοχαγό Σταυριανάκο που πέθανε τραγουδώντας: "Σκέπασε μάνα σκέπασε γαλανομάτα κόρη, καθώς εσκέπασες και μας και τα άλλα τα παιδιά σου". Μάθαμε πως μια χούφτα γενναίοι άνδρες με ένα πολυβόλο σταμάτησαν μια ολόκληρη ίλη αρμάτων.

Όμως, οι νεκροί της Κύπρου μας δεν θεωρούνται νεκροί πολεμικής περιόδου. Η Ελλάς δεν κήρυξε ποτέ τον πόλεμο στην Τουρκία. οι τραυματίες από τον τραγικό εκείνο Ιούλιο και Αύγουστο του 1974, δεν θεωρήθηκαν ποτέ ανάπηροι πολέμου και αρκετοί από αυτούς σέρνονται μέχρι σήμερα στην Αθήνα των Αλβανών και των Πακιστανών σακάτηδες με συντάξεις των 60.000 δραχμών.

Μνήμες σκόρπιες και ένα νεκρώσιμο κάπου ανάμεσα Κυψέλη και Πατήσια: Αντισυνταγματάρχης Πυροβολικού Χατζηδάκης, έπεσε μαχόμενος υπέρ Πατρίδος. Η έκπληξη στα μάτια ενός 17χρονου. Ήρωες πολέμου και να κηδεύονται σαν τα σκυλιά μέσα σε σιωπή, χωρίς καμμία τελετή; Η μόνη "τελετή" εκείνων των ημερών ήταν η γιορτή για την έλευση της... δημοκρατίας.

Εικοσιοκτώ χρόνια μετά και δεν μπορώ να ξεχάσω τα κεριά στην Πλατεία Συντάγματος, τις φωτιές και τις ολονυκτίες έξω από την Αγγλική Πρεσβεία, το νεκρώσιμο έξω από την κατοικία του Αντισυνταγματάρχου Πυροβολικού Χατζηδάκη. Εικοσιοκτώ χρόνια δημοκρατίας, χωρίς ποτέ να ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου. Όλα τυλιγμένα μέσα σε μία ένοχη σιωπή και 1.619 αγνοούμενοι. **Αποδεδειγμένα πολλοί απ' αυτούς ζούσαν στα Άδανα, στα στρατόπεδα θανάτου της Τουρκίας και εξοντώθηκαν συστηματικά από τους**

βασανιστές του Αττίλα. Τι αξίζουν αλήθεια, τα λόγια και οι ιδέες μπροστά στην ντροπή ενός χαμένου πολέμου; Και ποια δικαίωση είναι δυνατόν να υπάρξει πέρα από την ξεκάθαρη εκδίκηση, πέρα από την μόνιμη επιδίωξη να ξανακυματίσει και πάλι η Γαλανόλευκη στην Αμμόχωστο και στην Κυρήνεια; Εικοσιοκτώ χρόνια δημοκρατίας, εικοσιοκτώ χρόνια εθνικός κατήφορος. Εικοσιοκτώ χρόνια λόγια, συνομιλίες και υποχωρήσεις. Εικοσιοκτώ χρόνια ντροπής, μιας ντροπής, που δεν ξεπλένεται με καμμία αποκατάσταση μέσω διαταγμάτων του ΟΗΕ, με καμμία ένταξη σε καμμία Ευρωπαϊκή Ένωση.

Μία η αγωνία και ένας ο πόθος: Όχι να ζήσουμε την ευημερία και την ειρήνη των νεκροταφείων, όχι να δούμε τους Έλληνες ευτυχισμένους σαν οικόσιτα ζώα πολυτελούς διαβιώσεως. Όχι στην ευημερία των αριθμών, όχι στο χρυσίο του τοκογλύφου και στον κερδώο θεό με την γαμψή μύτη, που μας κλείνει πονηρά το μάτι. Όχι! Στους αιώνες των αιώνων όχι!

Μία η αγωνία και ένας ο πόθος: Εικοσιοκτώ χρόνια μετά και αν χρειαστεί 128 χρόνια μετά: ΝΕΜΕΣΙΣ, Νέμεσις ενάντια στους εχθρούς της Πατρίδος, αλλά και ενάντια στους προδότες του Έθνους, προδότες που θα στιγματίσει η ιστορία, αλλά είθε να μας ευλογήσει η μοίρα να ζήσουμε και εμείς την στιγμή της δίκαιης τιμωρίας τους.

"Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ" του Κούρτ Ραίσνερ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παρουσιάζει το παρακάτω άρθρο του Κούρτ Ραίσνερ, διαπρεπούς Γερμανού δημοσιογράφου με εικοσαετή και πλέον δράση στην Ελλάδα (1924 - 1944). Ο Ραίσνερ ήτο ανταποκριτής του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων (DNB) στην Ελλάδα και σύμβουλος επί θεμάτων τύπου της Γερμανικής Πρεσβείας. Στα γραπτά του βλέπει κανείς την ειλικρινή αγάπη και λατρεία του δια την "Αιώνια Ελλάδα". Το 1934 ανεκηρύχθη επίτιμος πολίτης των Δελφών, και το 1938 επίτιμος δημότης της πόλεως του Μεσολογγίου. Το 1934 ετιμήθη με το Χρυσούν Μετάλλιο των Αθηνών. Το 1944 οι εκδόσεις "ΑΕΤΟΣ" εξέδωσαν το βιβλίο με τίτλο "Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ", που αποτελούσε μια επιλογή από την αρθρογραφία του μεγάλου φιλέλληνα και μαχητικού δημοσιογράφου. Από το βιβλίο αυτό είναι και το άρθρο που ακολουθεί:

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, η κλίσις προς την Τέχνην και αι παραδόσεις ζουν εις τους διάφορους λαούς από γενεάς εις γενεάν, κληρονομούνται ασυναισθήτως από τον πατέρα εις τον υιό δια μέσου αιώνων και χιλιετηρίδων, το προνόμιον αυτό έχουν εν τούτοις μόνον εσωτερικώς ρωμαλέοι λαοί. Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα να ομιλώμεν περί "αιωνίας Ελλάδος" χωρίς να φοβούμεθα ότι υπερβάλλομεν. Βεβαίως επέρασεν η Ιστορία με όλην της την σκληρότητα επάνω από την Ελλάδα. Ξένοι λαοί και ξέναι φυλαί επλημμύρισαν πολεμικώς την χώραν. Τούρκοι, Σλαύοι, Γότθοι, Νορμανδοί και άλλαι φυλαί εισέδυσαν και εγκατεστάθησαν άλλαι δια βραχύτερον και άλλαι δια μακρότερον χρόνον εις αυτήν, έως ότου αύτη απηλλάγη αυτών τελείως και ανέκτησε την ελευθερίαν της, δια των απελευθερωτικών αγώνων 1821 - 1827. Ο Έλλην - όπως άλλωστε και ο Γερμανός - απεδείχθη τελικώς ισχυρότερος από όλους τους επιδραμόντας λαούς, απερρόφησεν τρόπον τινά το ξενικόν αίμα και απέμεινε νικητής με όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της φυλής του. Η γλώσσα και η θρησκεία ήσαν οι κύριοι παράγοντες, οι οποίοι συνεκράτησαν τον Ελληνισμόν. Η σημερινή νεοελληνική γλώσσα είναι περισσότερον συγγενής με την αρχαίαν, παρά η ιταλική με την λατινικήν. Εις την Τσακωνιάν π.χ. συναντάται διάλεκτος, η οποία ομοιάζει απολύτως με την αρχαίαν δωρικήν.

Υπάρχει και άλλη μια επιβεβαίωσις της διατηρήσεως των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών του Ελληνισμού δια μέσου των αιώνων. Η επιβεβαίωσις αυτή - η και περισσότερον αποδεικνύουσα το γεγονός - αναφέρεται εις τας αρνητικάς ιδιότητας. Οι Έλληνες δεν εκληρονόμησαν μόνον τα προτερήματα, αλλά και ελαττώματα των προγόνων των. Ιδού π.χ. η περίπτωσις της συκοφαντίας. Έλληνες οι οποίοι καταγγέλουν συμπατριώτας των προς τας ξένας Αρχάς κατοχής δια πράξεις, αι οποίαι συνεπάγονται βαρυτάτας ποινάς, ακόμη και την του θανάτου. Πολλαί από τας καταγγελίας αυτάς αποδεικνύονται κατά την εξέτασιν ως καθαραί συκοφαντίαι. Ακριβώς το αυτό συνέβαινε και εις την αρχαιότητα. Η λέξης "συκοφαντία" είναι σύνθετος από τας λέξεις "σύκον" και "φανερώνω". Εις τας Αθήνας υφίστατο κατά την αρχαιότητα αυστηρός νόμος, ο οποίος απηγόρευεν, επί ποινή θανάτου, την άνευ ειδικής αδείας εξαγωγήν σύκων εξ Αττικής. Τότε παρουσιάσθηκαν κακοί Έλληνες οι οποίοι κατηγόρουν όσους ήθελον να βλάψουν και τους κατήγγελλον εις τα δικαστήρια ως εξάγοντας σύκα άνευ αδείας, ελπίζοντες ν' απαλλαγώσι δια του τρόπου αυτού ανεπιθυμήτων προσώπων. Η μέθοδος αυτή απεκαλύφθη βραδύτερον, αλλ' εν τω μεταξύ είχον πέσει αρκετοί αθώοι θύμα της. Η πράξις ωνομάσθη "συκοφαντία" και όσοι την μετήρχοντο "συκοφάνται", οι οποίοι σώζονται δυ-

στυχώς και σήμερον ακόμη εις την Ελλάδα. Αιωνία Ελλάς... Μία άλλη λυπηρά κληρονομία είναι η διχόνοια, η οποία συνεσώρευσεν ήδη κατά την αρχαιότητα μεγάλας συμφοράς εις την χώραν. Αρκεί να αναλογισθώμεν τον Παγκόσμιον Πόλεμον του 1914 οπότε τα δύο μεγάλα κόμματα των Βενιζελικών και Βασιλοφρόνων, ίσταντο έναντι αλλήλων ως θανάσιμοι εχθροί. Ακόμη και κατά τας σημερινάς δυσχερείς περιστάσεις βασιλεύει το ελάττωμα της διχόνοιας και ωδήγησεν εις τον σχηματισμόν των ανταρτικών σωμάτων, εις την αλληλοσαφγήν των Ελλήνων και εις την συμφοράν μεγίστης μερίδος του ελληνικού λαού - ακριβώς όπως και εις την αρχαιότητα.

Ας στραφώμεν τώρα προς τα κληρονομηθέντα "θετικά" χαρακτηριστικά. Ακόμη και σήμερον συναντώνται ελληνικοί τύποι που ομοιάζουν καταπληκτικώς προς αρχαία αγάλματα. Προ όχι μακρού χρόνου εδημοσίευσεν ένα γερμανικόν περιοδικόν απεικόνισιν μιας Λαπίθιδος αγωνιζομένης εναντίον Κενταύρων. Παραπλεύρως εδημοσιεύετο η εικών μιας σημερινής χωριατοπούλας από την περιοχήν της Υπάτης. Το ίδιον περιοδικόν παρέθετε περαιτέρω μίαν κεφαλήν Διός και έναν γέροντα ποιμένα από την Λαμίαν. Ηδύνατο κανείς να πιστεύση ότι ο σημερινός ποιμήν ήτο το μοντέλο του αρχαίου καλλιτέχνου. Ιδιαιτέρως καθαρός έχει διατηρηθή ο ελληνικός τύπος εις τας νήσους. Οι νησιωτοπούλες ημπορούν πολλάκις να παραβληθούν με αρχαίας καλλονάς, είνε λεπταί και τας χαρακτηρίζει η υπέροχος κορμοστασιά και το χαριτωμένο βάδισμα. Τούτο οφείλεται εις το ότι, όπως και αι αρχαίαι αδελφαί των, μεταφέρουν την στάμνα από την πηγήν εις το χωριό επάνω εις το κεφάλιν των, χωρίς καν να την κρατούν με το χέρι, κινούμεναι γεμάται χάριν δια να κρατήσουν την ισορροπίαν. Όταν συναντά κανείς μίαν τέτοιαν ωραίαν, ανάμεσα σε φοίνικες και κυπαρίσσια, νομίζει ότι μετεφέρθη αιφνιδίως εις την αρχαιότητα.

Αλλά η "Αιωνία Ελλάς" ευρίσκει και εις άλλας εκδηλώσεις την δικαίωσίν της. Ο σημερινός Έλλην είνε γενναίος όπως και οι πρόγονοί του, διαπνέεται από θερμήν αγάπην προς την πατρίδα, όπως απέδειξεν εις όλους τους πολέμους που ηναγκάσθη να διεξαγάγη από του 1912 και εις τον τελευταίον ιταλοελληνικόν πόλεμον 1940 - 1941. Θα ηδύνατό τις ν' αναφέρη πλείστα όσα επεισόδια από τους πολέμους αυτούς, που υπενθυμίζουν ανάλογα επεισόδια της αρχαιότητος. Ακόμη και μεταξύ των γυναικών ήτο έκδηλος η μεγάλη φιλοπατρία και υπήρξαν ασφαλώς πολλαί Ελληνίδες μητέρες, αι οποίαι θα ημπορούσαν να παραβληθούν με την υπέροχον εκείνην Σπαρτιάτιδα, η οποία αποχαιρέτησε τον δια την μάχην αναχωρούντα υιόν της με την ιστορικήν φράσιν: "ή ταν ή επί τας".

Αλλά και εις πλείστας όσας άλλας περιπτώσεις δι-

αισθανόμεθα την αρχαίαν Ελλάδα εις τας σημερινάς εκδηλώσεις της ελληνικής ζωής. Οι ερευνηταί διεπίστωσαν απολύτως, ότι οι εθνικοί χοροί των Ελλήνων έχουν διασωθεί από την αρχαιότητα. Εις την Ορθόδοξον Ελληνικήν εκκλησία αναζούν υπό άλλην μορφήν οι θεοί του Ολύμπου. Ο θεός της θαλάσσης Ποσειδών μετεβλήθη εις τον Άγιον Νικόλαον, προστάτην των θαλασσινών, η Παλλάς Αθηνά ξαναζή εν τω προσώπω της Παρθένου Μαρίας, η οποία έπαιξεν ιδιαίτερον ρόλον κατά τον ελληνοϊταλικόν πόλεμον και την οποίαν ισχυρίζονται πολλοί ότι είδαν "μαχομένην επί κεφαλής των στρατιωτών, εις πρώτην γραμμήν".

Ως γνωστόν, είχεν η αρχαία Ελλάς αποικίας εις τας πλέον μεμακρυσμένας χώρας. Και σήμερον δύναται να συναντήση κανείς εις τους πλέον μακρυνούς λιμένας Έλληνας ποντοπόρους και παντού, όπου αξίζει τον κόπον, ανθούσας ελληνικάς παροικίας. Εις την Κεντρώαν Αφρικήν, εις το Κογκό, εις τα παρθένα δάση της Βραζιλίας, εις την Μαδαγασκάρην, αλλά και εις το Αμβούργον όπως και εις την Πόλιν του Ακρωτηρίου, παντού υπάρχουν Έλληνες. Έλληνες πλοίαρχοι οδηγούν τα σκάφη των εις τους ποταμούς της Κίνας και εις την Λα Πλάτα, εμφανίζοντες τα ελληνικά εμπορικά σκάφη ως λίαν δυσαρέστους συναγωνιστάς δια τους Άγγλους συναδέλφους των. Και εις την περίπτωσιν αυτήν, όπως και εις τόσας άλλας αναπηδά και αναζή μέσα εις την σημερινήν Ελλάδα η "Αιωνία Ελλάς".

του **Δημήτρη Ζαφειρόπουλου**

Οι Νεοφασίστες

Α' Μέρος

Το 1945 το καθεστώς Μουσολίνι έχει καταρρεύσει. Μετά από 23 χρόνια εξουσίας, έχει αφήσει πίσω του, μία ρημαγμένη από τον πόλεμο χώρα, χιλιάδες οπαδούς του νεκρούς και ακόμα περισσότερους σε φυλακές ή να κρύβονται. Ο ίδιος ο Μουσολίνι, καθώς και οι στενότεροι συνεργάτες του, πλήρωσε το τίμημα προσωπικά με την ζωή του.

Όσοι από τους φασίστες υπάρχουν ακόμη, στελέχη και απλοί συμπαθούντες, λογικό είναι να θέλουν να ξεχάσουν και να ξεχαστούν. Κι όμως όχι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, αυτό που ζητούν είναι η συνέχεια της ιδεολογίας τους και των αρχών που βασίστηκε το καθεστώς τους. Ένα καθεστώς που το όνομά του έγινε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το συνώνυμο του απόλυτου κακού στην πολιτική ορολογία.

Ο φασισμός, υπήρξε το πρώτο από τα ανάλογα κινήματα που έγινε μαζικό και από τα ελάχιστα που μετουσιώθηκαν σε καθεστώς. Όλα τα θετικά και αρνητικά στοιχεία αυτού του γεγονότος καθώς και η τεράστια ιδεολογική και πολιτική κληρονομιά που άφησε, υπήρξαν τα γενεσιουργά αίτια αυτού που ονομάστηκε αργότερα **"νεοφασισμός"**.

Πριν περάσουμε στην χρονολογική εξιστόρηση αυτού, οφείλουμε να σταθούμε λίγο στην "Δημοκρατία του Σαλό". Στην τελευταία μορφή του Ιταλικού Φασισμού, που χρονικά ξεκινάει το φθινόπωρο του 1943 και τελειώνει με την λήξη του πολέμου. Αυτός ο "ύστερος" φασισμός, είναι και ο πιο χαρακτηριστικός.

Οι δεκάδες χιλιάδες Ιταλοί που ακολούθησαν τον Duce τους στην Βόρειο Ιταλία, το φθινόπωρο του '43, γνώριζαν πως ο πόλεμος είχε χαθεί για τον Άξονα. Παρ' όλα αυτά, δημιούργησαν καθεστώς, έφτιαξαν στρατό και πολέμησαν τους συμμάχους με γενναιότητα πρωτοφανή, αλλά με μεγαλύτερη λύσσα διεξήγαγαν έναν από τους πιο αιματηρούς εμφυλίους, εναντίον των κομμουνιστών παρτιζάνων.

Οι επιζήσαντες αυτού του πολέμου, έχοντας νωπό ακόμα στην μνήμη τους, το αίμα εχθρών και φίλων, είναι αυτοί που δημιούργησαν το μαζικότερο ίσως και σίγουρα μακροβιέστερο νεοφασιστικό κίνημα στην Ευρώπη.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Το καλοκαίρι του '45 για τους επιζήσαντες φασίστες, το σύνθημα είναι ένα: **Επιβίωση!** Επιβίωση με κάθε μέσο και τρόπο. Και για να συμβεί αυτό, έπρεπε να εγκαταλείψουν τις ελεγχόμενες από τους παρτιζάνους, Βόρειες περιοχές της Ιταλίας και να καταφύγουν στον Νότο.

Η Ρώμη, με την απεραντοσύνη της και τους χιλιάδες πρόσφυγες, θα γίνει το καταφύγιο για τους περισσότερους από αυτούς. Μέσα στην ανωνυμία του πλήθους, ζουν σε μοναστήρια και εκκλησιαστικά ιδρύματα και τρέφονται στα συσσίτια του Ερυθρού Σταυρού.

Ανάμεσά τους, φιγουράρει ο **Pino Romualdi,** ένας από τους πιο νέους υπουργούς του Μουσολίνι και ο μοναδικός εν ζωή και ελευθερία, ηγέτης του φασιστικού κόμματος. Γύρω του θα αρχίσουν να συσπειρώνονται οι διάφοροι επιζήσαντες και βετεράνοι του πολέμου.

Νέοι, πολύ νέοι στην πλειοψηφία τους, αρνούνται την ήττα και ζητούν να κάνουν κάτι, να εκδηλώσουν με οποιοδήποτε τρόπο την παρουσία τους, να δείξουν ότι "υπάρχουν ακόμα" και αυτοί.

Αυτοί θα είναι που θα ιδρύσουν τους FAR και ήδη από το φθινόπωρο του '45 θα αρχίσουν μία παράνομη δράση με ενέργειες επαναστατικές και με την κυκλοφορία προκηρύξεων και εντύπων. Πιο χαρακτηριστική της δράσης τους, θα είναι η κατάληψη ενός ραδιοφωνικού σταθμού και η αναμετάδοση για λίγα λεπτά της **"Giovinezza"**, του ύμνου του φασιστικού κόμματος.

Η πράξη, όμως, που θα συγκλονίσει όλη την χώρα, θα είναι η κλοπή, στις αρχές του '46, της σορού του Μουσολίνι από το Μιλάνο και η μεταφορά της, στον τόπο της γεννήσεώς του.

Παράλληλα με αυτές τις παράνομες ομάδες, στις πόλεις του Νότου κυρίως, έχουν ιδρυθεί κάποια μικρά κόμματα και κυκλοφορούν ορισμένα έντυπα, τα οποία χωρίς ανοιχτά να δηλώνουν τον φασιστικό χαρακτήρα τους, προσπαθούν να έχουν μία πολιτική παρουσία. Τα έχουν ιδρύσει άτομα, τα οποία δεν ακολουθούν τον Duce στο Σαλό και που έμειναν πιο κοντά στους συντηρητικούς θεσμούς της ιταλικής κοινωνίας του Νότου.

Πολιτικά βάρος σε όλους αυτούς τους "απογόνους", παρανόμους και μη, θα δώσουν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι με αφορμή το δημοψήφισμα για την βασιλεία, τον Ιούνιο του '46. Τότε διάφοροι πολιτικοί παράγοντες θα "φλερτάρουν" με φασίστες, προσπαθώντας να τους πείσουν να ψηφίσουν υπέρ ή κατά της μοναρχίας, ανάλογα. Εδώ θα φανούν και οι πρώτες διαιρέσεις των φασιστών, αφού αυτοί κυρίως που προέρχονται από το Σαλό, θα στραφούν κατά της μοναρχίας, ενώ οι "νόμιμοι" θα είναι υπέρ.

Σημασία έχει ότι αντιλήφθηκαν όλοι, ότι μπορούν να έχουν παρουσία στην πολιτική σκηνή και τον Δεκέμβριο του '46, αποφασίζεται η ίδρυση του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος, του περίφημου **MSI**. Αυτό θα είναι μία συνένωση όλων των προϋπαρχόντων μικροομάδων με πρώτον γενικό γραμματέα τον **G. Almiralde** και αφανή αρχηγό τον **Romualdi**.

Προεκλογική εκστρατεία του MSI στη Ρώμη

Το MSI μπαίνει στο πολιτικό παιγνίδι για τις πρώτες εκλογές του '48. Η ύπαρξή του είναι δυνατή μονάχα στην Ρώμη και στον Νότο, γιατί στον Βορρά κυκλοφορούν ακόμα οπλισμένοι οι παρτιζάνοι. Ανάμεσα στην πόλωση μεταξύ συντηρητικών και κομμουνιστών το MSI θα συγκεντρώσει ένα 2% και θα εκλέξει 6 βουλευτές.

Οι ψήφοι του προέρχονται κυρίως από τον Ιταλικό Νότο, που είναι συντηρητικός και φιλομοναρχικός. Αυτό θα το φέρει σε μια ανακολουθία, αφού η ηγεσία του, προέρχεται κυρίως από επιζήσαντες του Σαλό, που θέλουν μία "αριστερή" γραμμή και ένα κοινωνικό άνοιγμα.

Παράλληλα με τις εσωτερικές διεργασίες που γίνονται στο κόμμα, το '49 θα σημαδευτεί από αθρόες συλλήψεις μελών των **FAR**, σε μία προσπάθειά τους, να βυθίσουν τα πλοία τα οποία θα παρέδιδε η Ιταλία σαν πολεμικές επανορθώσεις.

ΔΕΚΑΕΤΙΑ '50

Το '50 θα απαγορευτεί το συνέδριο του κόμματος στο **Bari** και έτσι η διαμάχη "συντηρητικών" και "αριστερών" θα μεταφερθεί για μετά τις εκλογές του '53. Παράλληλα τα πρώτα αυτά χρόνια της δεκαετίας θα σημαδευτούν από τους αγώνες για την διεκδίκηση του **Trieste**, το οποίο οι σύμμαχοι θέλουν να δώσουν στην Γιουγκοσλαβία. Το MSI θα πρωτοστατήσει στις μαχητικές εκδηλώσεις που θα γίνουν και θα καταφέρει έτσι να προσεταιριστεί πολλούς νέους, οι οποίοι δεν έζησαν τον πόλεμο και το καθεστώς. **Κορυφαία στιγμή θα είναι μία διαδήλωση στο ίδιο το Trieste, όπου οι Βρετανικές δυνάμεις θα ανοίξουν πυρ στο πλήθος και θα σκοτωθούν 6 μέλη της νεολαίας του κόμματος.**

Εν τω μεταξύ η "συντηρητική" ομάδα του κόμματος, θα πάρει το πάνω χέρι σιγά-σιγά και θα απομακρύνει τον **Almiralde**. Θα έρθει σε συμφωνία με τους μοναρχικούς και μαζί τους, το MSI θα ελέγξει 6 μεγάλους δήμους στον νότο **(Napoli, Bari κλπ.)**.

Οι εκλογές του '53 με το 5,8% δεν φέρνουν το αναμενόμενο αποτέλεσμα και έτσι οι εσωτερικές διαμάχες θα ενταθούν με αποτέλεσμα την επικράτηση των "συντηρητικών" και την απομάκρυνση πολλών από τους "αριστερούς" και ακραίους.

Ανάμεσα σ' αυτούς θα φύγει και μία ομάδα νέων το '56, η οποία εκφράζει τις αρχές του φιλόσοφου J. Evola και η οποία θα ιδρύσει το Centro Studi Ordine Nuovo. Θα είναι αυτή η πρώτη οργάνωση της "έξω από το MSI, πλευράς του νεοφασισμού με κάποια σημασία.

ΔΕΚΑΕΤΙΑ '60

Το MSI αυτά τα χρόνια ακολουθεί μια πολιτική προσέγγιση προς τους συντηρητικούς, με την αποδοχή του NATO και την έμμεση υποστήριξη συντηρητικών κυβερνήσεων. Αυτά θα τελειώσουν το '60 με τα επεισόδια της Γένοβας. Εκεί μετά από μεγάλη αντιφασιστική συγκέντρωση και εκτεταμένα επεισόδια θα απαγορευτεί το συνέδριο του MSI. Αυτό όμως που θα επιτύχει η αριστερά θα είναι η αναβίωση του "φασιστικού κινδύνου" και η πολιτική απομόνωση του MSI.

Έτσι, αυτά τα χρόνια θα βρουν το MSI με σταθεροποιημένα ποσοστά γύρω στα 4% και πολιτικά περιθωριοποιημένο, αφού τα "δεξιά" του ανοίγματα δεν συγκινούν κανέναν.

Θα είναι η ευκαιρία λοιπόν να δράσουν οι πιο εξτρεμιστικές ομάδες, οι οποίες αποτελούνται κυρίως από νέους και οι οποίες θέλουν να εκμεταλλευτούν τον νεολαιϊστικό αναβρασμό αυτής της δεκαετίας.

Είναι το ήδη προϋπάρχον **Ordine Nuovo**, υπό τον **Pino Rauti**, το οποίο υπερασπίζεται την "δυτική" κουλτούρα ενάντια στον υλιστικό μαρξισμό.

Είναι η **Avanguardia Nazionale**, υπό τον **Stefano Delle Chiaie**, η οποία θα αποχωρήσει από το **Ordine Nuovo** και από το '60 θα ακολουθήσει δικιά της πορεία, πιο πολιτική, πιο διαθέσιμη στις συγκρούσεις στον δρόμο, με την αστυνομία και τους αριστερούς.

Είναι η **Nuova Europa**, που θα μεταφέρει τα κηρύγματα του Βέλγου **Thiviat**, στην Ιταλία και θα ανακαλύψει τον "μύθο" της Ευρώπης, ενάντια σε αμερικάνικο και σοβιετικό ιμπεριαλισμό, με ιστορική υλοποίηση τα ευρωπαϊκά **Waffen SS**.

Είναι και οι διάφορες τάσεις, φοιτητών κυρίως, που θέλουν να ξεφύγουν από τα κλασσικά θέματα του φασισμού και θα προσθέσουν την κουλτούρα της **"Beat Generation"** και του **Κέρουακ** σ' αυτήν των παραδοσιακών δομών της "δεξιάς" κουλτούρας.

Αυτές όλες οι ομάδες θα είναι παρούσες στα επεισόδια του '68, ανάμεσα σε φοιτητές και αστυνομία, θα πρωτοστατήσουν μάλιστα, όπως δείχνουν και τα φωτογραφικά ντοκουμέντα. Θα καταλάβουν σχο-

"Επεισοδιακή" πορεία των Εθνικιστών στην Piazza Venezia στη Ρώμη το 1956

λές και θα επεξεργαστούν προγράμματα φοιτητικής αναμόρφωσης. Η αδιαλλαξία όμως του MSI να θεωρεί όλους τους φοιτητές σαν "αριστερούς" θα οδηγήσει στην φυσική σύγκρουση των νεοφασιστών με τους αριστερούς στα Πανεπιστήμια και θα είναι η πρόγευση αυτού που θα ακολουθήσει την επόμενη δεκαετία.

Το MSI το '69 θα το βρει ξανά με αρχηγό τον Almiralde, ο οποίος επιδέξια θα συστήσει ένα μέτωπο αντιπολίτευσης προς το σύστημα, στο οποίο θα καλέσει σαν συμμάχους, τόσο τους μοναρχικούς, όσο και "ακραίους" σαν το Ordine Nuovo. Οι πρώτοι θα ανταποκριθούν πλήρως ενώ από το δεύτερο θα ακολουθήσει η ηγετική ομάδα με πρώτο τον Rauti, ενώ η πλειοψηφία των στελεχών θα ιδρύσει το **MOVIMENTO POLITICO ORDINE NUOVO** με αρχηγό τον **C. Graziani.**

Η "παράξενη" αυτή δεκαετία θα κλείσει με μία σειρά τρομοκρατικών επιθέσεων, των οποίων οι δράστες ακόμα παραμένουν άγνωστοι, αλλά θα αποδοθούν τότε σε γνωστά στελέχη του νεοφασισμού, τα οποία θα κατηγορηθούν για υπονόμευση του καθεστώτος και προετοιμασία πραξικοπήματος, ανάλογου με αυτή των συνταγματαρχών στην Ελλάδα.

ΔΕΚΑΕΤΙΑ '70

Η δεκαετία αυτή, η οποία θα είναι η πιο βίαια στην ιστορία της μεταπολεμικής Ιταλίας, θα ξεκινήσει εμπεριέχοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που θα την χαρακτηρίσουν σαν "τα μολυβένια χρόνια".

Από την μία η αριστερά, η οποία έχει καπηλευτεί το φοιτητικό κίνημα και έχει ξεθάψει τον αντιφασισμό της, τον οποίο της τον καλλιεργεί έντεχνα και το πολιτικό σύστημα, δημιουργώντας φανταστικούς και μη "κινδύνους για την δημοκρατία".

Από την άλλη το MSI, με το άνοιγμα τόσο προς τα αριστερά, όσο κυρίως και προς τα δεξιά, θα φτάσει στο ιστορικό ποσοστό του το '72 με 8,9%. Γεγονός που θα οδηγήσει σε μια σειρά από βίαια επεισόδια εναντίον του.

Παράλληλα, οι υπόλοιπες οργανώσεις του ιταλικού νεοφασισμού βρίσκονται στο στόχαστρο όλων. Του κράτους, που εκδίδει δεκάδες εντάλματα συλλήψεων, της αριστεράς όσο και του MSI που τους χαρακτηρίζει σαν τρομοκράτες. Ιστορικοί ηγέτες της καταλήγουν στην φυλακή ή στην εξορία, όπως οι **Fredda, Tilger, Delle Chiaie, Graziani.**

Για τους νέους νεοφασίστες, τα χρόνια του '70 θα είναι η εποχή της απόλυτης γκετοποίησης αλλά και

των κρίσιμων αποφάσεων. Το να είσαι φασίστας ε-κείνη την εποχή σημαίνει πως πρέπει να είσαι συνέχεια έτοιμος να δεχθείς τις επιθέσεις των όψιμων α-ντιφασιστών ή τις επισκέψεις της ασφάλειας.

Περισσότεροι από είκοσι θα είναι οι νεκροί νεο-φασίστες αυτά τα χρόνια, θύματα της αριστερής τρο-μοκρατίας και της κρατικής καταστολής [1].

Πολλοί θα είναι και οι νεοφασίστες, που θα απα-ντήσουν και αυτοί με τα όπλα. Τα χρόνια εκείνα, οι α-φίσσες και τα περίστροφα βρίσκονταν το ίδιο εύκολα στα γραφεία των διαφόρων οργανώσεων. Σιγά-σιγά α-ναπτύσσεται μία ανεξέλεγκτη και χωρίς καμμία καθο-δηγητική αρχή, "μαύρη τρομοκρατία", η οποία θα χα-ράξει και αυτή το αιμάτινο μονοπάτι της, παράλληλα με αυτή των Ερυθρών Ταξιαρχιών και της Prima Linea.

Ονόματα όπως **M. Tutti, G. Fioravante, F. Mambro, M. Alibrandi,** θα βρεθούν στην κορυφή από τις λίστες των καταζητουμένων [2].

Ταυτόχρονα όμως με αυτήν την έξαρση της βίας, θα υπάρξει και μία πνευματική επανάσταση στους χώ-ρους του ιταλικού νεοφασισμού. Το MSI περιορισμέ-νο στην άμυνα, δεν έχει να προτείνει τίποτα περισσό-τερο από "τάξη και πειθαρχία", στους κόλπους όμως της νεολαίας του, αλλά και έξω από αυτό θα αρχίσουν διεργασίες, που θα οδηγήσουν σε μια άλλη, διαφορε-τική μορφή φασισμού.

Οι νέοι του MSI και ό,τι έχει απομείνει από τις άλ-λες οργανώσεις, παράλληλα με την φυσική σύγκρου-ση θα αναζητήσουν τους μύθους της ιδεολογίας και της ευρωπαϊκής ιστορίας θα ανακαλύψουν καινούρ-γιους δρόμους έκφρασης, όπως την μουσική, την ποί-ηση, τον κινηματογράφο. Μια πνευματική αναγέννη-ση με δεκάδες εκδόσεις και μεταφράσεις εντύπων, θα οδηγήσουν τον ιταλικό νεοφασισμό στην πρωτο-πορία της πνευματικής δημιουργίας από τους όμο-ρούς του ευρωπαϊκούς.

Η δεκαετία θα κλείσει με την ίδρυση της **Terza Po-sizione**, οργάνωσης που θα συμπυκνώσει αυτή την πολιτική και κοινωνική αλλαγή, αλλά και με την βομβι-στική επίθεση στην Μπολώνια που θα οδηγήσει στον αφανισμό των περισσότερων επαναστατικών ομάδων.

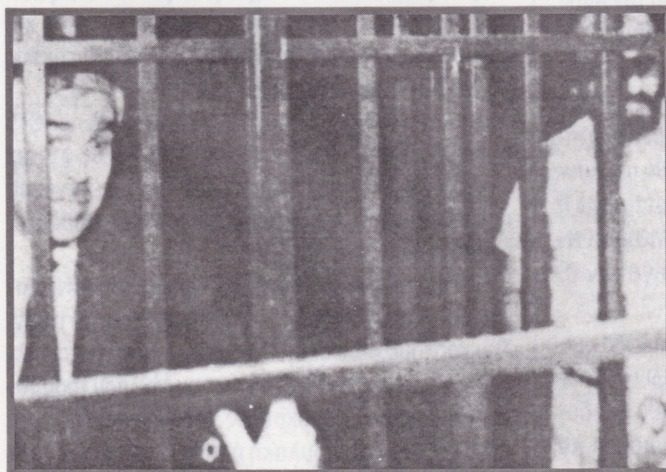
ΔΕΚΑΕΤΙΑ '80 - '90

Τα χρόνια αυτά η Ιταλία θα κλείσει τις πληγές των προηγούμενων δεκαετιών, με μία οικονομική ανά-πτυξη που θα εξασφαλίσει η συνεργασία σοσιαλι-στών και κεντρώων στην πολιτική. Σε εποχές κοι-νωνικής "ειρήνης" δεν ευδοκιμούν τα άκρα στην πο-λιτική ούτε οι βίαιες λύσεις.

Έτσι το MSI σταθεροποιείται σε ένα 4,5-6% και οι υπόλοιπες ομάδες και προσωπικότητες περιορίζο-νται σε ιδεολογική αναζήτηση και επεξεργασία κοι-νωνικών μοντέλων.

Η αρχή της δεκαετίας του '90 θα προσφέρει μία μοναδική ευκαιρία στούς νεοφασίστες. Η αποκάλυ-ψη των τεράστιων οικονομικών και πολιτικών σκαν-δάλων θα οδηγήσει τους ψηφοφόρους προς το μο-ναδικό κόμμα που δεν είχε μερίδιο της εξουσίας και κατά συνέπεια και στα σκάνδαλα, στο MSI.

Τα εκπληκτικά ποσοστά στις δημοτικές της Ρώμης και της Νάπολης, 47% και 43% αντίστοιχα, δείχνουν την δυναμική του κόμματος. Η απόφαση όμως του η-γέτη του, **Fini**, πνευματικού απογόνου του Almiralde,

Ο Μασιμιλιάνο Φασίνι και ο Σέρτζιο Πιτσιαφουόκο στην φυλακή της Μπολόνια. δεξιά: 19χρονή Ιταλίδα, μέλος της Terza Posizione οδηγείται στη φυλακή.

για συνεργασία με "καθώς πρέπει" πολιτικούς του κέντρου και την μετονομασία του ιστορικού MSI σε **Alleanza Nazionale**, θα οδηγήσει το κόμμα σε κυβερνήσεις συνεργασίας. Όμως θα χάσει την πολιτική και ιδεολογική του ταυτότητα, με αποτέλεσμα να γίνει ένα δεξιό πολιτικό κόμμα, που τίποτα δεν θυμίζει τις ρίζες του αλλά και την πιο πρόσφατη ιστορία του.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Σήμερα στην Ιταλία υπάρχει μια σειρά οργανώσεων, άλλων μικρών και άλλων μεγαλυτέρων με παρουσία στην πολιτική ζωή της χώρας. παράλληλα υπάρχει μία πλειάδα κινήσεων, ιδεολογικού, μουσικού, οικολογικού κλπ. χαρακτήρα, γεγονός που δείχνει την δυναμική της κουλτούρας του ιταλικού νεοφασισμού.

Αυτό για κάποια άλλη χώρα θα θεωρείτο υπερ-αρκετό, για την Ιταλία όμως είναι λίγο. Με την ιστορία του κινήματος, τις προσβάσεις του στην κοινωνία, το πνευματικό του μέγεθος, θα μπορούσε να αποτελεί, αυτόνομα, χωρίς μεταμορφώσεις και συνεργασίες, έναν παράγοντα της πολιτικής ζωής της χώρας.

Οι αναστολές, η φοβία του εξτρεμισμού, η μη ιδεολογική και πολιτική σαφήνεια, οι προδοσίες της ηγεσίας και οι συμβιβασμοί με το σύστημα οδήγησαν στην σημερινή κατάσταση. Το ιταλικό νεοφασιστικό κίνημα υπήρξε για πολλούς το πρότυπο και δίκαια. Σήμερα, αποτελεί πρότυπο προς αποφυγή και δείγμα του ότι μονάχα ο δρόμος του αγώνα υπάρχει. Τα άλλα είναι ερμαφρόδιτες καταστάσεις, που μπορεί να αποφέρουν χρήμα και κοινωνική αναγνώριση, αλλά οδηγούν σε απορρόφηση από Αυτό το ίδιο το σύστημα

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Ανάμεσά τους και ο Έλληνας φοιτητής Μίκης Μάντακας, ο οποίος σκοτώθηκε στις 28/2/75 έξω από τα γραφεία του MSI στο Prati της Ρώμης.

2 Ακόμη και σήμερα υπάρχουν περισσότεροι από 20 νεοφασίστες "τρομοκράτες" στις φυλακές, οι οποίοι δεν δέχθηκαν να ζητήσουν συγγνώμη και να αποφυλακιστούν.

3 **Έλληνες και Ιταλικός νεοφασισμός**
Η γεωγραφική γειτνίαση με την Ιταλία, φυσικό ήταν να προκαλέσει επηρεασμούς ανάμεσα στους "νεοφασίστες" των δύο χωρών. Η παρουσία μάλιστα των χιλιάδων Ελλήνων φοιτητών στην Ιταλία, είχε σαν αποτέλεσμα την συμμετοχή αυτών σε οργανώσεις της Ιταλίας. Μάλιστα τα 1966-75 δρούσε εκεί ο ESESI, ένας σύνδεσμος εθνικιστών φοιτητών, στους κόλπους του MSI. Μέλος του ήταν και ο Μίκης Μάντακας, ενώ πολλοί Έλληνες τραυματίστηκαν στις συγκρούσεις με τους Ιταλούς αριστερούς αλλά και τους ημεδαπούς "αντιστασιακούς". Τέλος στην διάρκεια του '70 πολλοί καταζητούμενοι Ιταλοί νεοφασίστες κατέφυγαν στην Ελλάδα και στην πλειοψηφία τους, παραδόθηκαν στις ιταλικές αρχές, μετά την μεταπολίτευση.

του **Γιάννη Νικολόπουλου**

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ADRIANO TILGHER, Γενικού Γραμματέα του "Fronte Sociale Nazionale"

ADRIANO TILGHER

«Ας αγωνιστούμε μαζί σε αυτήν την μάχη για την Ευρώπη»

Ο Adriano Tilgher εξελέγη γενικός γραμματέας στο πρόσφατο ιδρυτικό συνέδριο του Ιταλικού Εθνικιστικού κινήματος "Fronte Sociale Nazionale", που έλαβε χώρα στο San Martino al Cimino, στην επαρχία του Viterbo, από τις 23 μέχρι τις 25 Νοεμβρίου 2001. Πρόσφατα απεσταλμένος του κινήματός μας συναντήθηκε μαζί του και πήρε από αυτόν την συνέντευξη που ακολουθεί:

Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να μου διηγηθείτε μια σύντομη εξιστόρηση της πολιτικής σας διαδρομής;

"Η εξιστόρηση της πολιτικής μου διαδρομής δεν θα μπορούσε να είναι σύντομη, γιατί ακριβώς αρχίζει πριν 38 χρόνια, σαν φοιτητής μέσα στα πλαίσια του εθνικιστικού κινήματος στο πανεπιστήμιο της Ρώμης. Συμμετείχα στις ανεπανάληπτες και μαγικές στιγμές της αμφισβήτησης του 1968, όταν οι φοιτητικές μάζες δεν ήταν χωρισμένες από μίση ιδεολογικού χαρακτήρα και όταν στο όνομα του δικαιώματος στη σπουδή και της πάλης ενάντια στο σύστημα, κατεβήκαμε στους δρόμους και συμμετείχαμε στις περίφημες συγκρούσεις της Valle Giulia, όπου οι εθνικιστές συμπαρατάχθηκαν μαζί με ομάδες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς ενάντια στις δυνάμεις που αντιπροσώπευαν την χριστιανοδημοκρατική-κομμουνιστική κυβέρνηση, που κατηύθυνε εκείνη την εποχή την πολιτική ζωή της Ιταλίας, την περίφημη "συνύπαρξη", που σήμερα είναι περισσότερο εμφανής ανάμεσα σε "δεξιούς" και "αριστερούς" φιλελεύθερους, όπως ήταν εκ των πραγμάτων οι κομμουνιστές. Στην συνέχεια υπήρξα πρόεδρος της **"Avanguardia Nazionale"** από το 1970 μέχρι το 1975, μια από τις εξωκοινοβουλευτικές **εθνικο-επαναστατικές οργανώσεις**, που δραστηριοποιήθηκαν εκείνην την περίοδο. Το 1975 συνελήφθην, κατηγορούμενος για απόπειρα ανασύστασης του φασιστικού κόμματος, σύλληψη για την οποία αισθάνομαι ιδιαίτερα υπερήφανος καθότι προέρχομαι από φασιστικές ρίζες και νιώθω απολύτως φασίστας. Μετά συμμετείχα στην δημιουργία εκδόσεων διεθνούς χαρακτήρος, μέχρις ότου τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '70 και τα πρώτα του '80, προσπάθησα να εμποδίσω την πτώση των νέων στην μεγάλη παγίδα της τρομοκρατίας, γιατί το κράτος έχοντας διαλύσει τις εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις, που αποτελούσαν κατά κάποιον τρόπο ανάχωμα της νεανικής διαμαρτυρίας, τους εξωθούσε προς αυτήν την κατεύθυνση. **Πάνω σε αυτές τις βάσεις, η ιταλική δικαιοσύνη, που εξυπηρετούσε συμφέροντα συγκεκριμένων πολιτικών κέντρων, με φυλάκισε για πέντε χρόνια, παρόλο που δεν υπήρχε κανένα στοιχείο για την σύλληψη μου και λίγο μετά με απήλλαξαν από όλες τις κατηγορίες και με αποζημίωσαν για άδικη κατακράτηση.**

Με έβγαλαν από τη μέση γιατί δρούσα αποτρεπτικά στην τρομοκρατική δράση της νεολαίας και ιδιαίτερα εκείνης της **Εθνικο-Λαικής παράταξης,** στην οποία ανήκα και αυτό γιατί η τρομοκρατία

χρησίμευε σαν άλλοθι και σαν αντίδοτο απέναντι σε συγκεκριμένες μορφές πολιτικών ενεργειών για την ιταλική κυβέρνηση και δικαιοσύνη, που εκείνην την εποχή δρούσε πραξικοπηματικά, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Τα τελευταία χρόνια πολιτική στην Ιταλία δεν υπάρχει πια, υπάρχουν μόνο μαριονέτες στην υπηρεσία των μεγάλων οικονομικών κέντρων, όπως ο **Berlusconi, ο D'Alema, ο Fini** και όλοι αυτοί που εκφράζουν το ενιαίο φιλελεύθερο-καπιταλιστικό μοντέλο. Μιας και δεν υπήρχε καμία πολιτική δύναμη που να αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα του ιταλικού λαού, αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε ένα πολιτικό κίνημα, με τις ρίζες μας, τις ιστορικές μας παρακαταθήκες και την πολιτική μας διαδρομή, που να συγκεντρώσει Ιταλούς από όλες τις κοινωνικές τάξεις και όλους τους πολιτικούς χώρους ενάντια στην υπερεξουσία των μεγάλων οικονομικών τραστ που κατευθύνουν την πολιτική ζωή της χώρας μας."

Μετά την εκλογή σας στην γενική γραμματεία του "Fronte Sociale Nazionale" ποια τα σχέδια και οι πρωτοβουλίες που αναπτύξατε στη συνέχεια;

"Μετά την εκλογή μου στην θέση του γραμματέα του κινήματος, προσανατολίσαμε την πολιτική μας δράση σε τρία ουσιαστικά σημεία:

α) Τονίσαμε άμεσα τον ευρωπαϊκό χαρακτήρα του κόμματος μας και αγωνιζόμαστε για την δημιουργία μιας πραγματικής Ευρώπης.

β) Κατά δεύτερον, δίνουμε μια μεγάλη μάχη ενάντια στο **"Ευρώ"**, που είναι ο τάφος της Ευρώπης. Το ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα χρησιμεύει μόνο **στο να εμποδίσει τη γέννηση μιας πολιτικής Ευρώπης** και στο να κατευθύνεται η οικονομική πολιτική των ευρωπαϊκών κρατών από συγκεκριμένα οικονομικά κέντρα και στην συγκεκριμένη περίπτωση από την "Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα". Αυτό από την στιγμή που δεν υπάρχει μια πολιτική εξουσία που να είναι σε θέση να ελέγχει αυτή την λεγόμενη "κυβέρνηση" τεχνοκρατών και τραπεζιτών.

γ) Τέλος προσπαθούμε να αναδείξουμε την πολιτιστική μας ταυτότητα για την οποία είμαστε υπερήφανοι, όπως οφείλουν να είναι υπερήφανες και για τη δική τους κουλτούρα και άλλες ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ελλάδα, η Ισπανία, η Γαλλία κ.α. Γεγονός που αποτελεί την μόνη ουσιαστική απάντηση στην παγκοσμιοποίηση, που θέλει να μας αποκόψει από την ιστορία μας, από τις ρίζες μας, από την κουλτούρα μας και από τις ιδιαιτερότητες μας προκειμένου να ενταχθούμε σε μια "ομοσπονδιακή" Ευρώπη στην υπηρεσία των πολυεθνικών."

Ποια είναι η θέση σας απέναντι στο λεγόμενο "εθνικό χώρο"; είστε υπέρ της ενοποίησης όλων των εθνικο-επαναστατικών κινημάτων; θα προσπαθήσετε να κάνετε κάτι προς αυτή την κατεύθυνση;

"Πραγματικά εδώ και δύο χρόνια προσπαθούμε να κάνουμε κάτι προς αυτήν την κατεύθυνση. Τον Ιούνιο του 2001 δημιουργήσαμε ένα φόρουμ μέσα στο οποίο συγκεντρώσαμε τους διάφορους υπευθύνους όλου του λεγόμενου εθνικού χώρου, όπως ο Pino Rauti κ.α., όπου υπήρξε μια γραπτή δέσμευση όλων, ακόμα και εκ μέρους του Rauti, να φθάσουμε τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους στην δημιουργία ενός ενιαίου πολιτικού φορέα, δέσμευση που ο Rauti αθέτησε ένα μήνα πριν την ενοποίηση. Εμείς συνεχίσαμε την πορεία μας. Το συνέδριο του περασμένου Νοεμβρίου ήταν ένα συνέδριο ανασύνταξης γιατί συμμετείχαν όλοι εκείνοι που εγκατέλειψαν την **"Fiamma Tricolore"** του Rauti. Δεν είναι τυχαίο ότι ο πρόεδρος του συνεδρίου μας ήταν ο πρώην πρόεδρος της κεντρικής επιτροπής της "Fiamma Tricolore", **Stelvio Dal Piaz**, ότι ο γραμματέας του συνεδρίου ήταν ο πρώην υπεύθυνος για τις εκλογικές διαδικασίες του κόμματος του Rauti, **Antonio Bellochio.** Συμμετείχαν ακόμη ανεξάρτητες προσωπικότητες του εθνικιστικού χώρου που αντιπροσωπεύουν συγκεκριμένες τάσεις, όπως ο **Paolo Signoreli** που εκφράζει ένα ισχυρό πολιτικό ρεύμα και τώρα είναι μέλος της κεντρικής διοίκησης του κινήματος μας. Αυτήν την στιγμή το "Fronte Nazionale" συσπειρώνει όλους εκείνους που θέλουν να αγωνιστούν στο όνομα της ενότητας, το συγκεκριμένο συνέδριο σκοπίμως ήταν "ανοιχτό", όλοι εκείνοι που έρχονταν, μη όντας εγγεγραμμένοι, μπορούσαν αν το επιθυμούσαν, να συμμετάσχουν σε αυτό ως σύνεδροι. Μεγαλύτερο από αυτό το άνοιγμα

O Adriano Tilgher συλλαμβάνεται στη Ρώμη, από την Ιταλική αστυνομία τον Φεβρουάριο του 1970

δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Δυο χρόνια τώρα δουλεύουμε αποκλειστικά για την ενότητα, εγώ παραιτήθηκα από πρόεδρος του FN για να δημιουργήσουμε μια συλλογική προεδρία προς όφελος της ενότητας και θεσπίσαμε ένα διοικητικό όργανο αποτελούμενο από πέντε προέδρους."

Σε ποιόν απευθύνεται το νέο "Fronte Sociale Nazionale" και ποιοι οι αντικειμενικοί του στόχοι μετά το τελευταίο συνέδριο;

"Το "Fronte Nazionale" απευθύνεται προς όλο τον ιταλικό λαό, οποιοδήποτε και αν ήταν το πολιτικό του παρελθόν, γιατί εμείς οφείλουμε να γίνουμε το κλειδί της κοινωνικής προστασίας του λαού μας απέναντι στο φιλελευθερο-καπιταλιστικό μέτωπο, που αυτήν την στιγμή εκπροσωπείται από τα κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία και την λεγομένη "αντιπολίτευση"."

Μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ δημιουργήθηκαν νέα δεδομένα στη διεθνής σκηνή, ποιος θα έπρεπε να είναι ο ρόλος της Ευρώπης σε αυτή;

"Τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου απέδειξαν ακριβώς ότι Ευρώπη ουσιαστικά δεν υπάρχει, αφού υπήρξε ένα μη ευρωπαϊκό κράτος με το οποίο δεν μας συνδέει τίποτα το ουσιαστικό, που επέβαλλε έναν πόλεμο προς τον οποίον, όλοι οι Ευρωπαίοι υποτακτικοί έτρεξαν μαζικά να εκφράσουν την υποστήριξη τους. **Εμείς δεν θεωρούμε ότι αυτός ο κηρυγμένος πόλεμος στην λεγόμενη "τρομοκρατία" και πιο συγκεκριμένα ενάντια στους ρακένδυτους Αφγανούς, είναι ένας πόλεμος που μας αφορά.** Κατά βάθος αυτό που συνέβη στους πύργους της Νέας Υόρκης, παρ' όλο που είναι από ανθρωπιστική άποψη, μια πράξη καταδικαστέα και ανάρμοστη, δεν είναι κατ' ουσίαν τίποτε άλλο από την απάντηση στους πολύχρονους αγγλοαμερικάνικους βομβαρδισμούς σε όλον τον πλανήτη. Ας θυμηθούμε τον βομβαρδισμό του San Lorenzo στην Ρώμη, εκείνον του Παναμά, της Βαγδάτης, του Βελιγραδίου, όλους τους βομβαρδισμούς σε αμάχους πληθυσμούς. Για λόγους που αφορούσαν μονάχα ισορροπίες οικονομικής φύσης και την κατοχή πετρελαιούχων εδαφών και δεν πιστεύω ότι οι συγκεκριμένοι βομβαρδισμοί επέφεραν κάποιο πλεονέκτημα υπέρ της Ευρώπης. Επαναλαμβάνω ότι αυτός ο πόλεμος δεν μας αγγίζει γιατί δεν έχουμε τίποτα να μοιράσουμε με τους Αφγανούς και κάνουν λάθος αυτοί που τον συγκρίνουν με ένα θρησκευτικό πόλεμο, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει θρησκευτικός πόλεμος σε τέτοια έκταση ή τουλάχιστον δεν μπορεί να υπάρξει στο μέτρο της υπεράσπισης των συμφερόντων του "χωροφύλακα του κόσμου" που είναι οι ΗΠΑ."

Ποια είναι η ακριβής θέση του "Fronte Nazionale" απέναντι στις αμερικανικές επιχειρήσεις στο Αφγανιστάν;

"Τυπώσαμε μια σχετική αφίσα πολύ συγκεκριμένη με του σύνθημα **"Ούτε ένας Ιταλός στρατιώτης στο Αφγανιστάν"**, σε αυτόν τον πόλεμο δεν θέλουμε να εμπλακούμε σε καμία περίπτωση και με κανέναν τρόπο. Δυστυχώς ο Berlusconi για τους δικούς του λόγους, ιδιαίτερους και προσωπικούς, μας ρίχνει σε αυτόν τον πόλεμο που δεν μας αφορά. Είναι ξεκάθαρο ότι δεν θα προδώσουμε την νεολαία μας. Θα είμαστε στο πλευρό των στρατιωτών μας και θα τους υποστηρίξουμε γιατί είναι παιδιά του ιταλικού λαού, αλλά καταδικάζουμε αποφασιστικά αυτόν τον πόλεμο που είναι ενάντια στα συμφέροντα της Ευρώπης."

Κατά τη γνώμη σας ποιος είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που αντιμετωπίζει σήμερα η Ευρώπη;

"Ο πιο μεγάλος κίνδυνος για την Ευρώπη είναι το **"Ευρώ"**. Όπως ανέφερα ήδη πρόκειται για ένα νόμισμα που δεν αντιπροσωπεύει την ένωση της Ευρώπης, αλλά αντίθετα αντιπροσωπεύει την απομάκρυνση της ενότητας της Ευρώπης, γιατί μέσω του "Ευρώ", χωρίς την παρουσία μιας πολιτικής εξουσίας, που να ελέγχει το "Ευρώ" και κατά συνέπεια την οικονομική εξουσία, εμείς δεν θα έχουμε με κανέναν τρόπο την δυνατότητα να οικοδομήσουμε την ένωση της Ευρώπης και αυτό επει-

δή εκείνοι που κατευθύνουν το "Ευρώ" θα εμποδίσουν την ενοποίηση της, εφ' όσον μόνον έτσι θα μπορούν να διοικούν κατά την αρεσκεία τους."

Δηλαδή σύμφωνα με εσάς το "Ευρώ" εξυπηρετεί τα σχέδια του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος;

"Σίγουρα, αρκεί να εξετάσει κανείς τις παραμέτρους της συνθήκης του Μαάστριχτ, ανάμεσα στις οποίες δεν υπάρχει ούτε μία παράμετρος κοινωνικού χαρακτήρα. Είναι όλες παράμετροι οικονομικού χαρακτήρα, γεγονός που σημαίνει ότι εάν στο νόμισμα δεν υπάρχει καμία κοινωνική παράμετρος αυτό σημαίνει ότι έχει δημιουργηθεί εις βάρος των αδυνάτων κοινωνικών τάξεων και προς όφελος των κοινωνικών ομάδων, που κατευθύνουν την οικονομική ζωή."

Ποια είναι η θέση σας όσον αφορά την εξάπλωση του ΝΑΤΟ προς τις ανατολικές χώρες;

"Εμείς θεωρούμε ότι η επέκταση του ΝΑΤΟ προς τα ανατολικά θα μπορούσε να ήταν επιθυμητή, **εάν αποχωρούσαν από την Βορειο-Ατλαντική συμμαχία οι ΗΠΑ.** Κάτω από τις υπάρχουσες συνθήκες, είμαστε ενάντια στο ΝΑΤΟ, καθ' ότι αυτήν την στιγμή είναι ένα όργανο στα χέρια της Αμερικής. Είμαστε επίσης υπέρ της εξόδου της Ιταλίας από το ΝΑΤΟ και του ΝΑΤΟ από την Ευρώπη, καθώς **και υπέρ της δημιουργίας ενός ενιαίου ευρωπαϊκού στρατού που να εκτείνεται αυτή τη φορά, από την Ισπανία μέχρι το Βλαδιβόστοκ,** συμπεριλαμβάνοντας όλες τις χώρες του ευρωπαϊκού συμπλέγματος, συμπλέγματος αυθεντικά αυτάρκεις ακόμα και από οικονομική άποψη."

Ποιοι είναι οι κίνδυνοι που επιφέρει η πολυφυλετική κοινωνία προς την οποία βαδίζουμε; Τι θα μπορούσε να γίνει κατά τη γνώμη σας;

"Πιστεύω ότι ο βασικός κίνδυνος της πολυφυλετικής κοινωνίας είναι εκείνος της εξάλειψης των διαφορών, δηλαδή της ομορφιάς του κόσμου. **Ο κόσμος είναι όμορφος χάρις στην ποικιλομορφία ανθρώπων και φυλών, χωρίς αυτή ο κόσμος χάνει την ομορφιά του.** Κατά συνέπεια ο πρώτος κίνδυνος είναι η καταστροφή των εθνικών και πολιτιστικών ταυτοτήτων, που εμείς αγωνιζόμαστε να προστατέψουμε. Ο δεύτερος κίνδυνος είναι η ξενοφοβική παρέκκλιση, η οποία επιφέρει διαμάχες ανάμεσα στους φτωχούς, βλάπτοντας τα συμφέροντα των λαών. Η ξενοφοβία είναι ο πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς της γηραιάς ηπείρου και εκείνους άλλων ηπείρων ή άλλων εδαφών. Αυτή είναι η λογική της οικονομικής εξουσίας, που επιθυμεί αυτήν την κατάσταση για να επέλθει η πτώση των ημερομισθίων, η δημιουργία μιας εσφαλμένης εντύπωσης, όσον αφορά τον πραγματικό εχθρό, που δεν είναι οι φτωχοί και απελπισμένοι τριτοκοσμικοί λαθρομετανάστες, αλλά το διεθνές καπιταλιστικό σύστημα."

Παρ' όλην την κρίση, που διέπει σήμερα όλη την Ευρώπη, μπορούμε να ελπίζουμε σε ένα καλύτερο μέλλον και κάτω από ποιές προϋποθέσεις;

"Πιστεύω πως ναι, μπορούμε να ελπίζουμε διότι οι δικλείδες ασφαλείας, που οδηγούν στην απόρριψη του ξέφρενου φιλελεύθερου καπιταλισμού, που κυριαρχεί σήμερα σε όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, είναι έμφυτες στον κόσμο. Δυστυχώς αντιμετωπίζουμε έναν σοβαρό κίνδυνο. Οι ιθύνοντες της παγκοσμιοποίησης, που είναι το όργανο δια μέσου του οποίου επέρχεται αυτή η καταστροφή των εθνικών ταυτοτήτων, **έχουν δημιουργήσει τα δικά τους αντισώματα, ιδίως στην Ιταλία, τα οποία είναι τα διάφορα κοινωνικά φόρουμ ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, που δήθεν αντιτίθενται στην παγκοσμιοποίηση και τείνουν να καταλάβουν ένα χώρο που ανήκει αποκλειστικά σε εμάς, κατευθυνόμενα από την ίδια την παγκοσμιοποίηση με σκοπό να εμποδιστούν τα πραγματικά στοιχεία, που την αντιμάχονται.** Επιδιώκουν να αναδειχθούν και να λάβουν τη σχετική συγκατάθεση εκ μέρους του κόσμου, που ούτως ή άλλως δεν αποδέχεται την απώλεια της ταυτότητας του. **Έτσι όπως ο καπιταλισμός δημιούργησε κάποτε τον κομμουνισμό, αποσκοπώντας να του χρησιμεύσει σαν "αντισώμα", σήμερα δημιουργεί τα ανάλογα αντισώματα για να τα μεταχειριστεί για δική του χρήση και κατανάλωση."**

Ποια είναι η γνώμη σας για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρώπη;

"Πιστεύω ότι η Τουρκία έχει μια ιστορία, μια κουλτούρα και έναν πληθυσμό **αρκετά διαφορετικό από τον ευρωπαϊκό**, άρα δεν πρόκειται για ευρωπαϊκή χώρα, παρ' όλο που διατηρεί μια περιθωριακή περιοχή στην Ευρώπη. Κατά συνέπεια η παρουσία της στην "Ευρωπαϊκή Ένωση", δεν έχει κανένα νόημα.

Σας ευχαριστούμε για την συνέντευξη, ποιο μήνυμα θα θέλατε να στείλετε στους Έλληνες συναγωνιστές;

"Στους Έλληνες συναγωνιστές το μήνυμα που μπορώ να στείλω είναι αυτό: Αγωνιστείτε όπως εμείς για να ανοικοδομήσετε την αξιοπρέπεια του Ελληνικού λαού, την Ελληνική κουλτούρα και την εθνική σας ταυτότητα. Ας ενωθούμε σε αυτήν την μάχη για την Ευρώπη, ας ξεχάσουμε τις όποιες διαμάχες και αντιθέσεις υπήρξαν στο παρελθόν, αλλά αντίθετα ας συνεργαστούμε για να δημιουργήσουμε το μεγάλο ευρωπαϊκό έθνος, υπερήφανο για την ιστορία του, την κουλτούρα του, τον πολιτισμό του και με το κάθε έθνος με τη δική του ταυτότητα. Αυτό θα είναι η δύναμη μας και το κλειδί για να κατακτήσουμε το μέλλον."

του Ν. Ε.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΓΡΑΙΚΥΛΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ
Ο Στρατιώτης - Ποιητής (1792-1823)

"Παιδιά Ελλήνων, τι καρτερείτε;
Τ' άρματα πιάστε, ήρθ' ο καιρός.
Στους ξένους τόπους ως πότ' αργείτε;
Τρέξατ' ελάτε, όλ' ενωθήτε,
Και ο αγώνας είν' ιερός!

Η μόνη ελπίδα κ' η σωτηρία
Είν' το τουφέκι και το σπαθί!
Μ' αυτά θέ νάρθ' η ελευθερία
Κ' η ευνομία θα στηριχθή."

Κινηματογραφική λήψη του Μαΐου του 1919. Προκυμαία της Σμύρνης. Ασπρόμαυρες εικόνες και επιχρωματισμένες "καρτ-ποστάλ" με την Σμύρνη γεμάτη από Ελληνικές Σημαίες. Ο Ελληνικός Στρατός στη Σμύρνη και μουσική υπόκρουση ένα εμβατήριο:

"Ω λιγερόν και κοπτερόν σπαθί μου και συ ντουφέκι φλογερόν πουλί μου! Εσείς τον τούρκον σφάξατε, Τον τύραννον σπαράξατε, Ν' αναστηθή η πατρίς μου, Να ζήση το σπαθί μου".

Ο μουσικός σκοπός αξιοπρεπής, δωρικός, παραπέμπει στα θούρια του 19ου αιώνος. Παρακάτω το τραγούδι των όπλων, που λεει: ***"για της Πατρίδος την ελευθερίαν, για του Χριστού την πίστιν την αγία"***. Εκεί έχει φαίνεται την προέλευσή της η γνωστή καθιερωμένη φράση.

Για να είμαι ειλικρινής δεν μου εκίνησε την περιέργεια ποιος είναι αυτός, ο οποίος έγραψε τους παραπάνω στίχους. Φυλλομετρώντας, όμως, την πλέον έγκυρη ίσως ποιητική ανθολογία, έπεσα σε ένα όνομα **Στέφανος Κανέλλος (1792-1823)**. Ένας άνθρωπος, που πέθανε σε ηλικία μόλις 31 ετών, άγνωστος στους πολλούς, **ένας ΕΛΛΗΝΑΣ λησμονημένος στον καιρό των γραικύλων**. Ποιος ήταν αλήθεια ο Στέφανος Κανέλλος και για ποιόν λόγο θα έπρεπε να τον θυμόμαστε; Δεν μας φτάνουν οι προτομές της Μελίνας Μερκούρη, οι ύμνοι για τον "εθνάρχη" Καραμανλή, για τον Κάρολο Κουν και τέλος για τον... Τσάκα; Ποιος ήταν ο Στέφανος Κανέλλος; Την σύντομη γεμάτη πάθος και Ελλάδα ζωή του θα προσπαθήσω να σας περιγράψω. Προηγουμένως, όμως, θα σας παραθέσω το ποίημα του, **"ο Τουρκομάχος Έλλην"**, το οποίον ήταν ένα από τα εμβατήρια, που τραγουδούσαν οι Έλληνες στην μεγάλη εκστρατεία του Έθνους μας μέσα στα βάθη της Μικράς Ασίας, όταν έφθασαν λίγο πριν την πραγματοποίηση του ονείρου της Μεγάλης Ιδέας:

Ο ΤΟΥΡΚΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

Ω λιγερόν και κοπτερόν σπαθί μου,
Και συ ντουφέκι, φλογερόν πουλί μου!
Εσείς τον τούρκον σφάξατε,
Τον τύραννον σπαράξατε,
Ν' αναστηθή η πατρίς μου,
Να ζήση το σπαθί μου.

Σπαθί μου, σαν σ' ακούω να γλιγγλίζης,
Και σύ μαύρον τουφέκι να βομβίζης,
Να στρώνωνται τουρκών κορμιά,
Αλλάχ! Να σκούζουν τα σκυλιά,
Αυτ' είν' η μουσική μου,
Που τέρπει την ψυχή μου!

Στον ουρανόν αστράπτει και βροντάει,
Βροχή, κατακλυσμός, βοριάς φυσάει,
Κ' εγώ γυρίζω τα στενά,
Και αναβαίνω τα βουνά
Ν' αναστηθή η πατρίς μου,
Να ζήση το σπαθί μου.
Για της Πατρίδος την ελευθερίαν,

Για του Χριστού την πίστιν την αγίαν,
Γι' αυτά τα δύο πολεμώ,
Μ' αυτά να ζήσω επιθυμώ,
Κι' αν δεν τα αποκτήσω,
Τι μ' ωφελεί να ζήσω;

Η ώρα έφθασεν, η σάλπιξ κράζει,
Από χαράν σκιρτών το αίμα βράζει!
Το μπάμ, το μπούμ! Το γλιν γλιν γλι!
Αρχίζει να βροντοβολή,
Κ' εγώ τους τούρκους σφάζω,
"Ζήτω Η Ελλάς" φωνάζω.

Τον λησμονημένο σήμερα Στέφανο Κανέλλο θέλησε να θυμίσει στους Έλληνες **ο Γεώργιος Τερτσέτης** με λόγο του, που εκφώνησε στην αίθουσα της εταιρείας των Φίλων του Λαού τον Δεκέμβριο του 1872. Μάταιος κόπος, λησμονήθηκε...

Γράφει γι' αυτόν στην ποιητική ανθολογία του ο Μιχαήλ Περάνθης:

"Το Έθνος θα πρέπει κάποτε ν' αποκαταστήσει την μνήμη του. Υπήρξε ένας ανώτερος άνθρωπος κι' ένας αδαμάντινος χαρακτήρας. Ένας ιδεολόγος πατριώτης, χωρίς τις εμπάθειες και τις φιλοδοξίες άλλων, που κατώρθωσαν ωστόσο ν' αναρριχηθούν στις σελίδες της ιστορίας. Ένας σοφός και νουνεχής, που ετοίμασε ψυχικά τον αγώνα κι' εργάστηκε, στην περίοδο των έριδων και της αναρχίας για την ειρήνευση και τον κατευνασμό. Άλλο τόσο σημαντική, σαν την πατριωτική δράση του, υπήρξεν η πνευματική προσφορά του. Μπορεί τα τραγούδια του να μην έχουν τη σπάνια πνοή του μεγάλου τεχνίτη. Έχουν όμως όλη τη θέρμη και τη συγκίνηση που απαιτούσεν η προεπαναστατική ψυχολογία των υπόδουλων. Κι' είναι αυτός ο λόγος που διαδόθηκαν και τραγουδήθηκαν επί γενεές γενεών, ώσπου ο στιχουργός τους λησμονήθηκε. Τα τραγούδια του έμειναν ορφανά κι' ανώνυμα, σε παλιές πατριωτικές ανθολογίες, που με τη σειρά τους ξεχάστηκαν κι' αυτές".

Το Έθνος δυστυχώς δεν αποκατέστησε την μνήμη του και σήμερα παραμένει άγνωστος. Ποιος ήταν όμως ο Στέφανος Κανέλλος, που πέθανε μόλις στα 31 του χρόνια;

Γεννήθηκε στην Βασιλεύουσα των πόλεων το 1792. Από εκεί έφυγε για την Βιέννη, όπου εσπούδασε ιατρική και φυσικές επιστήμες. Τον Φεβρουάριο του 1817 βρίσκεται διδάκτωρ της Ιατρικής στην πόλη Βύρτζμπουργκ. Στην συνέχεια οι πρωτότυπες ιατρικές του μελέτες και το οξύ επιστημονικό του πνεύμα βρίσκουν τον Δόκτωρ Στέφανο Κανέλλο στο Μόναχο και το Παρίσι. Ήδη από τα 1819 εκδίδει τα πρώτα του πατριωτικά του ποιήματα και στα 1820, φανατικός απόστολος

της Φιλικής Εταιρείας βρίσκεται στο Βουκουρέστι, όπου λαβαίνει την είδηση ότι ο Πρίγκιπας Υψηλάντης πέρασε τον ποταμό Προύθο και κήρυξε την επανάσταση. **Το τελευταίο του μάθημα είναι ένα προσκλητήριο μάχης στους Έλληνες φοιτητές, που τους καλεί να πυκνώσουν τις γραμμές του Ιερού Λόχου με τούτα τα λόγια: *"Υπάγετε να χύσετε το αίμα σας υπέρ της Πατρίδος και μετ' ολίγον καταφθάνω και εγώ"*.** Πράγματι, κατατάσσεται στον Ιερό Λόχο και λαμβάνει μέρος σε όλες τις μάχες. Μετά την κατάπνιξη της επαναστάσεως στις ηγεμονίες βρίσκεται φυγάς στο Παρίσι, απ' όπου κατορθώνει και πηγαίνει στα 1822 στο Ναύπλιο. Στα Δερβενάκια στην μάχη που σήμανε το τέλος της στρατιάς του Δράμαλη, *ο Στέφανος Κανέλλος ήταν παρών!* Από εκεί βρίσκεται στα 1823 μαζί με τον Τομπάζη στο εκστρατευτικό σώμα στην Κρήτη. Εκεί εκτός από το σπαθί, με το οποίο μάχεται ο Στέφανος Κανέλλος, θυμάται και τα καθήκοντα του ιατρού, αφού επιδημία πανούκλας έχει απλωθεί και θερίζει τον λαό της Ηρωικής Κρήτης. Μολύνεται και ο ίδιος και αρρωσταίνει. Εκεί στην Κρήτη με το σπαθί στο χέρι αφήνει την τελευταία του πνοή τον Ιούλιο του 1823. Σε ηλικία μόλις 31 ετών. Πάνω στον άνθο της νεότητός του.

Αυτός ήταν ο Στέφανος Κανέλλος. Ο Στρατιώτης ποιητής του θουρίου "ο Τουρκομάχος Έλλην", ένας ακόμη Έλληνας λησμονημένος στον καιρό των γραικύλων.

του **Γ.Π.Κ.**

Κίμων ο Αθηναίος

Ο Αήττητος Έλλην Πολέμαρχος, ο οποίος επίσης εξωστρακίσθη από τους δημοκρατικούς των Αθηνών

Ο Κίμων υπήρξεν πιθανώς ο μεγαλύτερος δημόσιος άνδρας και ο μεγαλύτερος ίσως Έλλην που ανέδειξαν αι αρχαίαι Αθήναι. Ούτος ήτο υιός του ενδόξου Μιλτιάδου, ο οποίος ηγήθη των Αθηναίων το 490π.Χ. εις την μάχην του Μαραθώνος και της Ηγησιπύλης θυγατρός του Θρακός βασιλέως Ολορού.

Ο Κίμων, εις ηλικίαν περίπου 18 ετών, μετά τον θάνατον του πατρός του το 489π.Χ., επλήρωσεν το εξ 50 ταλάντων πρόστιμον που είχεν επιβληθή εις αυτόν, όταν ούτος είχεν κατηγορηθή υπό των δημοκρατικών του αντιπάλων και κυρίως υπό του Ξανθίππου, πατρός του Περικλέους σχετικώς με την ατυχή εκστρατεία του κατά της νήσου Πάρου.

Ο Κίμων φαίνεται ότι εσυνήθιζεν να συνάπτη διαφόρους ερωτικούς δεσμούς, αλλά υπήρξεν βαθέως αφοσιωμένος εις την νόμιμον σύζυγόν του Ισιδίκη και υπήρξεν απαρηγόρητος όταν αύτη απεβίωσεν.

Πιθανώς ο Κίμων να μη διεκρίνετο ιδιαιτέρως δια το Αττικόν του πνεύμα και την Αττικήν του ευφράδειαν αλλά μάλλον κυρίως δια την ευγένειάν του, καθώς και την μεγάλην του ειλικρίνειαν και απλότητα. Χαρακτηριστικά που έκαμνον αυτόν να προσομοιάζη περισσότερον προς Πελοποννήσιον παρά με Αθηναίον.

Άλλωστε ούτος υπήρξεν πάντοτε φίλος των Πελοποννησίων και θαυμαστής προφανώς της Σπάρτης και του πολιτεύματός της, ενώ ουδέποτε έπαυσεν οραματιζόμενος την συνεννόησιν μεταξύ αυτής και των Αθηνών, καθώς και μεταξύ όλων των Ελλήνων.

Τυγχάνει χαρακτηριστική η επιλογή υπό του Πλουτάρχου προς περιγραφήν του χαρακτήρος του Κίμωνος, του στίχου του Ευριπίδου περί του Ηρακλέους:

"Η φύσις του ήτο χωρίς στολίδια. Ξεκάθαρη και εις το καλύτερό της τις ώρες των κρίσεων."

Ο Πλούταρχος θεωρεί τον Κίμωνα εξ ίσου ανδρείον με τον Μιλτιάδην και εξ ίσου ευφυή με τον Θεμιστοκλή, αλλά δικαιότερον από αμφοτέρους. Και ενώ προφανώς ούτος υπήρξεν ισότιμος τουλάχιστον με αυτούς όσον αφορά εις τα στρατιωτικά και τα πολεμικά πράγματα, απεδείχθη όμως ασυγκρίτως ανώτερος αυτών ως πολιτικός και δημόσιος άνδρας. Κατά την μάχην της Σαλαμίνος το 480π.Χ. ο Κίμων είχεν ήδη αποδειχθή λαμπρός και θαρραλέος πολεμιστής.

Το 479 ο Κίμων συμμετείχεν εις πρεσβείαν που απεστάλη υπό των Αθηνών εις την Σπάρτην.

Έκτοτε συχνά ούτος εξελέγετο ως είς μεταξύ των δέκα "στρατηγών" που εξελέγοντο κατ' έτος εις τας Αθήνας και των οποίων τα καθήκοντα ήσαν τόσον πολιτικά όσον και στρατιωτικά. Ενώ φαίνεται ότι ο Αριστείδης ήτο εκείνος που εβοήθησεν περισσότερον παντός άλλου την πολιτικήν εξέλιξιν του Κίμωνος. Το 478 ο Κίμων εβοήθησεν τον Αριστείδην όπως επιτύχη την αποσκίρτησιν των Ελληνικών πόλεων της Μ. Ασίας και των νήσων εκ της επιρροής του Σπαρτιάτου Παυσανίου, αντιβασιλέως εις την θέσιν του ανηλίκου ανεψιού του Πλειστάρχου, και ηγέτου των Ελλήνων εις την μάχην των Πλαταιών, το 479π.Χ.

Και ο οποίος εκ του Βυζαντίου το οποίον ακολούθως είχεν καταλάβει, είχεν προκαλέσει λόγω της αλαζονικής συμπεριφοράς του την μήνιν των Ελλήνων αλλά και την υποψίαν ότι διεξήγετο κρυφίως προδοτικάς συνομιλίας μετά του Πέρσου βασιλέως.

Ο Κίμων από το 476 έως το 463π.Χ. ηγήθη όλων ή σχεδόν όλων των επιχειρήσεων που διεξήχθησαν υπό της "Αθηναϊκής Συμμαχίας", γνωστής και ως "Συμ-

μαχίας της Δήλου", εκ του ονόματος της ιεράς νήσου που αρχικώς απετέλεσεν και την έδραν αυτής.

Σημειούται ότι η Αθηναϊκή συμμαχία που υπό την ηγεσίαν των Αθηνών και με την ανοχήν της Σπάρτης εσχηματίσθη το 478-477π.Χ. εναντίον των Περσών, υπό διαφόρων ναυτικών κυρίως Ελληνικών πόλεων και νήσων, εξελίχθη τελικώς εις μίαν πραγματικήν Αθηναϊκήν αυτοκρατορίαν, της οποίας τα μέλη ουσιαστικώς ήσαν υποτελείς των Αθηνών.

Ο Κίμων το 476-475π.Χ. εξεδίωξεν τον Παυσανίαν εκ του Βυζαντίου και εν συνεχεία κατόπιν πολιορκίας κατέλαβεν εκ των Περσών την πόλιν Ηϊόνα, επί των εκβολών του Στρυμώνος ποταμού.

Εν συνεχεία κατέλαβεν την νήσον Σκύρον εκδιώξας εξ αυτής τους Δόλοπας πειρατάς που απετέλουν τους κατοίκους της και οι οποίοι αντεκατεστάθησαν υπό Αθηναίων αποίκων. Εκ της Σκύρου ο Κίμων μετέφερεν εν θριάμβω εις τας Αθήνας τα οστά του Θησέως, του μυθικού ήρως των Αθήνων, τα οποία κατά την παράδοσιν είχον ταφή εις την νήσον αυτήν.

Αι ανωτέρω επιτυχίαι του, συνδυαζόμεναι με την ευγενή καταγωγή του, την περιουσίαν του την οποίαν διέθετεν αφειδώς δια δημόσια έργα, την δημοσίαν ψυχαγωγίαν, ως και δια φιλανθρωπικούς σκοπούς, καθώς και αι οικογενειακαί του διασυνδέσεις - η Δευτέρα σύζυγός του Ισιδίκη κατήγετο εκ της αριστοκρατικής οικογενείας των Αλκμεωνιδών ενώ η ετεροθαλής αδελφή του, η διαβόητος Ελπινίκη, είχεν πανδρευθή τον Καλλίαν, πλούσιον Αθηναίον ευπατρίδην - εχάρισαν εις τον Κίμωνα σημαντικήν επιρροήν.

Ούτος τελικώς κατέστη ηγέτης του αριστοκρατικού κόμματος και αντίπαλος των ηγετών του δημοκρατικού και άκρως λαϊκού κόμματος Θεμιστοκλέους και βραδύτερον Εφιάλτου και Περικλέους.

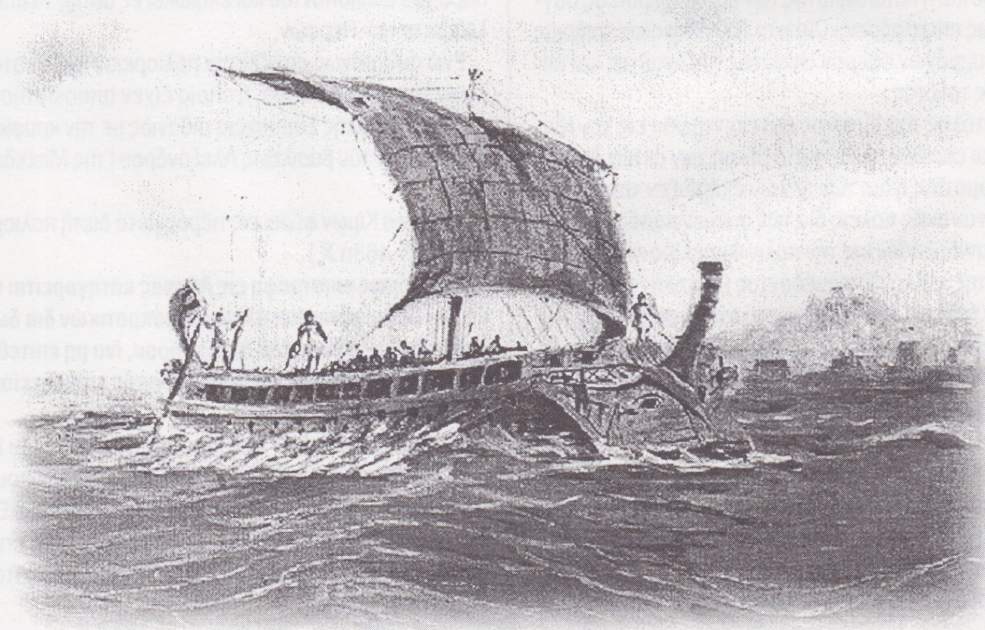
Παρ' ότι είδεν άπαντας τους άλλους πολιτικούς, ως συμβαίνει συνήθως εις τας δημοκρατίας, με εξαίρεσιν τον Αριστείδην και τον Εφιάλτην να θησαυρίζουν εις βάρος του δημοσίου, ο Κίμων διετήρησεν τον εαυτόν του αδιάφθαρτον και υπεράνω πάσης υποψίας δια δωροδοκίας, ενώ πάντοτε ενεργούσε και ωμίλει μετά απολύτου ακεραιότητος και άνευ ουδεμίας σκέψεως ανταμοιβής.

Ο Κίμων ηγήθη προφανώς των επιχειρήσεων εναντίον της Καρύστου και της Νάξου (μεταξύ των ετών 473 και 469), αι οποίαι απέβλεπον εις την είσοδον της πρώτης και εις την παραμονήν της δευτέρας εντός της Δηλιακής Συμμαχίας.

Ουδείς άλλος προσεπάθησεν περισσότερον από όσον ο Κίμων να ταπεινώση τον Πέρσην βασιλέαν, μέχρις ότου μηδέ είς Πέρσης στρατιώτης να παραμένη εις την Μ. Ασίαν, από την Ιωνίαν μέχρι της Παμφυλίας. Αλλά και επί πλέον να καταστήση δια τους Πέρσας φοβεράς τας θαλάσσας δυτικώς των Χελιδονίων Νήσων.

Τούτο ωδήγησεν προφανώς αυτόν το 468π.Χ. εις το μεγαλύτερον πολεμικόν του επίτευγμα, ήτοι την εκστρατείαν του ποταμού Ευρυμέδοντος, επί της Παμφυλίας.

Οι Πέρσαι είχον συγκεντρώσει επί της Παμφυλίας πολυάριθμα στρατεύματα και τουλάχιστον περί τα 350 πλοία προτιθέμενοι προφανώς να εισχωρήσουν εις το Αιγαίον.

Αλλά ο Κίμων με τας δυνάμεις της Αθηναϊκής Συμμαχίας εκινήθη πρώτος εναντίον των, ηγούμενος στόλου εξ 300 τριήρων. Εκ των οποίων αι 200 ήσαν Αθηναϊκαί, εις τας οποίας από της εποχής της Σαλαμίνος είχον γίνει αι απαραίτητοι κατασκευαστικαί μεταβολαί προς αύξησιν των επιθετικών εις βάρος των αμυντικών των ικανοτήτων. Ωσαύτως είχεν αυξηθή σημαντικώς η μεταφορική των ικανότης εις οπλίτας, επομένως δε και η καταλληλότης των και δια χερσαίας συγχρόνως επιχειρήσεις. Ούτω αι 200 Αθηναϊκαί τριήρεις των συμμάχων έφερον ωσαύτως πεζοναύτας και μερικούς τοξότας.

Ο στόλος του Κίμωνος συνεκεντρώθη εις την Κνίδον και εκείθεν πλέων κατά μήκος των ακτών δια της διπλωματίας ή δια των όπλων εκέρδιζεν τας διαφόρους ναυτικάς πόλεις δια των οποίων παρέπλεεν.

Όταν έφθασεν εις την πόλιν Φασελίδα κειμένην έναντι της επί του Ευρυμέδοντος Περσικής βάσεως, ο Κίμων ήρχισεν προσβάλλων τας οχυρώσεις αυτής. Αλλά οι μετ' αυτού Χίοι σύμμαχοί του έπεισαν τους κατοίκους αυτής όπως καταβάλουν εις τους συμμάχους το ποσόν των 10 ταλάντων και παράσχουν εις αυτούς στρατεύματα.

Με βάσιν την Φασελίδα, ο Κίμων ήρχισεν τότε τας επιθετικάς του επιχειρήσεις κατά των Περσών και ενώ ούτοι ανέμενον περαιτέρω ενισχύσεις εξ 80 Φοινικικών πλοίων εκ Κύπρου.

Παρ' ότι δε οι Πέρσαι διέθετον ήδη περισσότερα πλοία και έναν ισχυρόν στρατόν προς υποστήριξιν αυτών απέσυρον τον στόλον των εντός της λεκάνης του Ευρυμέδοντος αποφεύγοντες την αναμέτρησιν. Ο Κίμων όμως τους ηκολούθησεν και τελικώς η ναυμαχία εδόθη πλησίον των ακτών. Κατ' αυτήν οι Πέρσαι απωλέσαντες πλήρως το ηθικόν των υπέστησαν πραγματικήν πανωλεθρίαν.

Ούτω εις αυτήν ως και εις εκείνην που ηκολούθησεν βραδύτερον μετά του αναμενομένου Φοινικικού στόλου εις τα ανοικτά της Κύπρου, οι Έλληνες εβύθισαν ή εκυρίευσαν συνολικώς 200 τουλάχιστον εχθρικά πλοία.

Ευθύς ως ο ισχυρός Περσικός στρατός κατήλθεν πλησίον των ακτών προς υποστήριξιν των Περσικών πλοίων και των εξ αυτών φυγάδων ο Κίμων διέταξεν μίαν άκρως τολμηράν αποβατικήν επέμβασιν των οπλιτών του. Εις την επακολουθήσασαν σκληράν μάχην έπεσαν πολλοί διακεκριμένοι Αθηναίοι, πριν οι αντίπαλοί των θραυσθούν κυριολεκτικώς και το στρατόπεδον αυτών κυριευθή.

Τότε ο Κίμων απέπλευσεν αμέσως προς αιφνιδιασμού και καταστροφήν της ευρισκομένης ανοικτά της Κύπρου Φοινικικής ναυτικής μοίρας.

Ο θρίαμβος της Ευρώπης επί της Ασίας και των μικρών Ελληνικών κρατών επί του απεράντου κράτους των Περσών είχεν πλέον καταστή πλήρης. Αυτοί που έπεσαν εις τον Ευρυμέδοντα εγγυήθησαν την ελευθερίαν των Ελλήνων. *"Ούτοι δεν υπήρχον πλέον, αλλά είχον αφήσει το μεγαλοπρεπέστερον μνημείον ανδρείας"*! Μετά τον Ευρυμέδοντα ο Κίμων στρέφεται προς την Θράκην, υποτάσσει την Χερσόννησον αυτής παρά του Ελλησπόντου και εκδιώκει εξ αυτής τα υπολείμματα των Περσών.

Ενώ συγχρόνως αρχίζει την πολιορκίαν προς κατάληψιν της νήσου Θάσου, η οποία είχεν αποσκιρτήσει εκ της Αθηναϊκής Συμμαχίας πιθανώς με την κρυφίαν υποστήριξιν του βασιλέως Αλεξάνδρου Ι της Μακεδονίας.

Ταύτην ο Κίμων φέρει εις πέρας μετά διετή πολιορκίαν (465-463π.Χ.).

Όταν όμως επιστρέφη εις Αθήνας κατηγορείται υπό του Περικλέους και άλλων δημοκρατικών δια δωροδοκίαν εκ μέρους του Αλεξάνδρου, ίνα μη επιτεθή και εναντίον εδαφών της Μακεδονικής επικρατείας, αλλά αθωώνεται.

Εν συνεχεία ο Κίμων και παρά την αντίθεσιν του Εφιάλτου έπεισεν τους Αθηναίους, όπως βοηθήσουν την Σπάρτην εναντίον των επαναστατησάντων τότε Ειλώτων και Μεσσηνίων, κατά την διάρκειαν του επισυμβάντος (περί το 464π.Χ.) εις την Λακωνίαν καταστρεπτικού σεισμού.

"Ίνα μην απομείνη η Ελλάς χωλή ή η πόλις των α- ποστερηθή της συντρόφου της εις το ζυγόν" υπονοών προφανώς τον ζυγόν της Ελληνικής αμάξης.

Ούτω ο ίδιος ηγήθη το 462π.Χ. μεγάλης δυνάμεως εκ 4.000 περίπου οπλιτών που απεστάλη προς βοήθειαν των Σπαρτιατών. Η οποία όμως συντόμως απεπέμφθη υπ' αυτών φοβουμένων ότι οι Αθηναίοι θα ηδύνατο να συνωμοτήσουν μετά των Ειλώτων εις βάρος της Σπάρτης. Η τοιαύτη όμως προσβλητική αποτυχία της εν λόγω αποστολής εσήμανεν και την λήξιν της μεγάλης επιρροής του Κίμωνος και εμπνευστού της επί των Αθηναίων. Ενώ οι δημοκρατικοί, υπό την ηγεσίαν του Εφιάλτου και του Περικλέους, κατά την διάρκειαν της απουσίας του ή μετά την αποτυχίαν του, είχον την ευκαιρίαν να απογυμνώσουν τον Άρειον Πάγον εκ των περισσοτέρων των εξουσιών του. **Εις βάρος προφανώς του αριστοκρατικού κόμματος και του Κίμωνος προσωπικώς, ο οποίος εν συνεχεία, το 461π.Χ. και εξωστρακίσθη.**

Και ο οποίος όμως τέσσερα έτη βραδύτερον, το 457π.Χ. και πριν λήξη προφανώς ο χρόνος της εξορίας του, εζήτησεν να του επιτραπή να συμμετάσχη εις την μάχην της Τανάγρας κατά των Σπαρτιατών, ίνα ούτω αποδείξη την νομιμοφροσύνην του.

Η προσφορά του όμως απερρίφθη και μόνον περί τους εκατόν οπαδοί του παρέμειναν και έπεσαν άπαντες ηρωϊκώς κατά την διεξαχθείσαν μάχην και την τρομεράν πανωλεθρίαν που υπέστησαν κατ' αυτήν οι Αθηναίοι. Προς μείωσιν όμως της μεγάλης οξύνσεως που είχεν εν τω μεταξύ επέλθει εις τας σχέσεις μεταξύ των Αθηνών και της Σπάρτης τελικώς και μάλιστα με πρωτοβουλίαν του Περικλέους ο **"φιλολάκων"** Κίμων ανακαλείται και περί το 453π.Χ. αναλαμβάνει την ηγεσίαν των Αθηναϊκών ενόπλων δυνάμεων. Γεγονός το οποίον ωδήγησεν εις την μείωσιν της εντάσεως εις τας σχέσεις μεταξύ των δύο πόλεων και εις την σύναψιν περί το 451π.Χ. μεταξύ αυτών συνθήκης πενταετούς ειρήνης.

Το επόμενον έτος ο Κίμων επιχειρεί μίαν τελευταίαν εκστρατείαν κατά των Περσών, τόσον προς επαναβεβαίωσιν της θαλασσοκρατορίας των Αθηνών εις την Ανατολικήν Μεσόγειον, όσον και προς ανακατάληψιν της Κύπρου, την οποίαν ούτοι είχον καταλάβη το 454π.Χ.

Ούτω ο Κίμων ηγούμενος 200 τριήρων αφού εκέρδισεν μίαν μεγάλην νίκην επί του Περσικού στόλου και αφού απέσπασεν μίαν μοίραν εξ 60 πλοίων τα οποία απέστειλεν εις το Δέλτα της Αιγύπτου προς βοήθειαν του συμμάχου των Αθηναίων Αμυρταίου, ήρχισεν την πολιορκίαν του Κιτίου, Φοινικικής τότε βάσεως επί της Κύπρου. Κατά την διάρκειαν όμως του χειμώνος ούτος ησθένησεν και απεβίωσεν, παρ' ότι ωρισμένοι υποστηρίζουν ότι ο θάνατός του οφείλεται εις τραυματισμόν του.

Συγχρόνως η πείνα και αι μεγάλαι ελλείψεις ηνάγκασαν τους Αθηναίους να εγκαταλείψουν την πολιορκίαν του Κιτίου, παρ' ότι φαίνεται ότι εν συνεχεία ούτοι επέτυχον διαφόρους νίκας επί του Περσικού στόλου και του στρατού. Ως πλησίον της Σαλαμίνος της Κύπρου και πιθανώς επί των ακτών της Κιλικίας.

Εις αυτάς ίσως συνέβαλεν και η διατήρησις του ηθικού των Ελλήνων και η μη ενθάρρυνσις των αντιπάλων των παρά τον θάνατον του Κίμωνος που κατόπιν εντολής που έδωσεν ο ίδιος πριν αποθάνει, παρέμεινεν μυστικός.

Σημειούται ότι ο Κίμων εκτός της Ισιδίκης υπανδρεύθη και μίαν γυναίκα από την Κλειτορία της Αρκαδίας εκ της οποίας απέκτησεν τους τρεις εκ των εξ υιών του.

Και εις τους οποίους έδωσεν τα ονόματα Λακεδαιμόνιος, Ηλεύς και Θεσσαλός, ήτοι των τριών λαών των οποίων ο Κίμων υπήρξεν πρόξενος και με τους οποίους ούτος συνεδέετο ιδιαιτέρως.

Ορθώς παρατηρεί ο Πλούταρχος ότι όσον ευρίσκετο εν ζωή ο Κίμων, εις απόστασιν τουλάχιστον πεντήκοντα μιλίων από της θαλάσσης, ουδείς ήτο δυνατόν να συναντήση εις την Ιωνίαν όχι μόνον Πέρσην φοροσυλλέκτην, αλλά ακόμη ούτε καν Περσικόν Ίππον!

Μετά τον θάνατόν του και επί πολλά έτη ουδείς Έλλην στρατηγός επρόκειτο να έχη μίαν άλλην λαμπράν επιτυχίαν κατά των βαρβάρων.

Αντιθέτως, μία ολόκληρος σειρά δημαγωγών και πολεμοκαπήλων ηγετών που επεκράτησαν κυρίως εις τας Αθήνας, περιλαμβανομένου προφανώς και του Περικλέους, είχεν ως συνέπειαν να στρέψη την μίαν Ελληνικήν πόλιν εναντίον της άλλης. Πριν τελικώς άπασαι σχεδόν, ευρεθούν αναμεμιγμέναι εις τον τόσον καταστρεπτικόν και μακροχρόνιον Πελοποννησιακόν Πόλεμον (431-404π.Χ.). μόνον μερικάς γενεάς μετά τον Κίμωνα ο μεγάλος βασιλεύς της Σπάρτης Αγησίλαος επρόκειτο, έστω και δια μικρόν χρονικόν διάστημα (396-394π.Χ.) να μεταφέρη και πάλιν τα Ελληνικά όπλα εις την Ασίαν και να κατανικήση τους στρατηγούς του Πέρσου ασιλέως κατά μήκος των ακτών της Ιωνίας. Αλλά ο ποταμός των διαφωνιών και των ταραχών που εκ νέου είχον αρχίσει τότε να πλήττουν την Ελλάδα ηνάγκασεν τους εφόρους της Σπάρτης να τον ανακαλέσουν, κυρίως δια την προστασίαν της έναντι των Θηβαίων, ως και των Κορινθίων και των Αργείων συμμάχων των. Και ούτω να διαφύγη ίσως εκ των χειρών του μια ολόκληρος Αυτοκρατορία.

από το περριοδικό **ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ**
Τεύχος 6ον - Αύγουστος 1982

Ιουλιανός και Δελφοί

"Η εντύπωσις η οποία υπάρχει ότι ο Ιουλιανός υπήρξεν διώκτης του Χριστιανισμού πρέπει να τονισθεί ότι είναι ψευδής. Δεν υπήρξεν υποστηρικτής του, ναι αυτό είναι γεγονός καθώς επίσης είναι γεγονός ότι επί Βασιλείας του δεν εδιώχθησαν οι Εθνικοί και η Ελληνική φιλοσοφία. Εάν αυτό αποτελεί παράβασιν τότε όντως ο Ιουλιανός είναι παραβάτης. Εάν όμως το να πιστεύη κανείς και να ενστερνίζεται την Ελληνική Σκέψι αποτελεί πράξιν απείρου πνευματικού μεγαλείου, τότε ο Ιουλιανός υπήρξε Μέγας. Προς τους Χριστιανούς ο Ιουλιανός εφέρθη μετριοπαθώς, χαρακτηριστικά δε εις την Ιστορίαν του Ελληνικού Έθνους, ο Κ. Παπαρηγόπουλος γράφει: *«Βεβαίως δεν πιστεύομεν τα εγκλήματα, τα οποία απέδωσαν εις τον Ιουλιανόν οι μεταγενέστεροι Χριστιανοί χρονογράφοι»*.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΗΣΜΟΥ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ

Εις τους πρώτους αιώνας του χριστιανισμού ως γνωστόν έλαβεν χώρα μία αδυσώπητος μάχη μεταξύ του Ελληνικού Πνεύματος και της Νέας Θρησκείας, η οποία από τα βάθη της Ιουδαίας εκκίνησε δια να κατακτήση τας ψυχάς των κατοίκων της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Εις την μάχην αυτήν πρωτεύοντα ρόλον έπαιξεν ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός, ο οποίος προσεπάθησε να σταματήση το ρεύμα της πολιτιστικής παρακμής και να αναστήση τους ωραίους Θεούς των Ελλήνων. Όσο όμως και εάν προσεπάθησε ο Ιουλιανός δεν ηδυνήθη να επιτύχη του σκοπού του και τούτο διότι η εποχή του ήτο ήδη ανίατα άρρωστη. Ο δε παγανισμός του Ιουλιανού πρέπει, παρ' όλον τον θαυμασμόν μας προς το Πρόσωπον, να ομολογήσωμεν ότι δεν ήτο Ελληνικός, αλλά Ελληνιστικός. Εις τον παγανισμόν του Ιουλιανού, ο οποίος ήτο ο παγανισμός μιας μερίδος των λεγομένων Νεοπλατωνικών συνυπήρχον ομού ο Ζευς και ο Μίθρας, η Κυβέλη και ο Απόλλων, Πυθαγόρειοι δοξασίαι, Δελφικά ιδεώδη και σκοτεινά μυστήρια ανατολικής προελεύσεως. Το όλον μίγμα ήτο οπωσδήποτε ετερόκλητον εάν όχι και αντιφατικόν.

Η φθορά είχε πλέον επέλθει, δεν ήτο δε δυνατόν να αναστηθή η αρχαία λατρεία καθ' ήν στιγμήν δεν υπήρχε η αυστηρώς διαμορφωμένη Φυλετική Πολιτεία, η οποία δια της ισχύος και του πολέμου θα ανεδείκνυε τους Ημιθέους - Ήρωας - Πολεμιστάς και τους Προστάτας της Πατρώους Θεούς. Ασχέτως προς όλα αυτά ο Ιουλιανός προσεπάθησε και ο τίτλος του Μεγάλου της Ιστορίας των Φυλών και του Πνεύματος του ανήκει. Εις το παρόν ση-

μείωμα θα ασχοληθώμεν με ένα χαρακτηριστικόν παράδειγμα του πως οι διάφοροι "Γαλιλαίοι" (χριστιανοί) ιστορικοί παρεμόρφωσαν τα γεγονότα γύρω από τον Αυτοκράτορα Ιουλιανόν.

Ένα θέμα, το οποίον όλα τα Ελληνόπουλα διδάσκονται εις τα σχολεία και το οποίον αφορά τον Ιουλιανό και την εποχή του είναι το γνωστόν ζήτημα του χρησμού του Μαντείου των Δελφών προς τον Αυτοκράτορα. Μας λέγουν λοιπόν ότι εζήτησεν ο Ιουλιανός, μέσω του εμπίστου του ιατρού Ορειβασίου, χρησμόν από τους Δελφούς σχετικώς με τον πόθον του να αναστήση τους Ελληνικούς Θεούς και ότι το Μαντείον του απήντησε με το ακόλουθο επίγραμμα:

«Είπατε τω βασιλεί,
χαμαί πέσε δαίδαλος αυλά.
Ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν,
ου μάντιδα δάφνην,
Ου παγάν λαλέουσαν.
Απέσβετο και λάλον ύδωρ»

Αυτά μας λέγουν και μας διδάσκουν εις τα σχολεία. Ποία όμως είναι η αλήθεια; Υπήρξε και εδόθη ποτέ αυτός ο περίφημος χρησμός, δια του οποίου οι ίδιοι οι ιερείς του Απόλλωνος παρεδέχοντο το τέλος του παγανισμού; Και ποία είναι η ιστορική πηγή από την οποίαν έχομεν γνώσιν του γεγονότος; Η ιστορική πηγή από την οποίαν έχομεν γνώσιν του "χρησμού" είναι τα γραπτά ενός χριστιανού μοναχού, ο οποίος έζησεν επτακόσια ολόκληρα έτη μετά το συμβάν και συγκεκριμένως του Γεωργίου Κεδρηνού, ο οποίος έζησεν τον 11ον μ.Χ. αιώνα. Αλλά δεν σταματούμε εδώ διότι υπάρχει μία ισχυροτάτη απόδειξις περί του ψεύδους γύρω από το γεγονός. Η απόδειξις αυτή είναι ο τέταρτος από τους στηλιτευτικούς λόγους του Γρηγορίου Ναζιανζηνού κατά του Ιουλιανού όπου αναφέρεται:

«...Ουκ έτι φθέγγεται δρυς, ουκ έτι λέβης μαντεύεται, ουκ έτι Πυθίας πληρούται, ουκ οίδ' ώντινων πλην μύθων και ληρημάτων. Πάλιν η Κασταλία σεσίγηται και σιγά και ύδωρ εστίν ου μαντευόμενον, αλλά γελώμενον. Πάλιν ανδριάς άφωνος ο Απόλλων, πάλιν η Δάφνις φυτόν έστιν μύθω θρηνούμενον...»

Από αυτό το απόσπασμα γίνεται φανερό ότι ο Κεδρηνός εδημιούργησε τον σχετικόν μύθον, "εμπνεόμενος" από τον Ναζιανζηνό. Σημειωτέον ότι τους λόγους του ο Ναζιανζηνός κατά του Ιουλιανού έγραψεν ζώντος του Αυτοκράτορος. Αυτό σημαίνει ότι όλη αυτή η ομοιότης μεταξύ του δήθεν χρησμού και του αποσπάσματος από τον Ναζιανζηνό δεν είναι τυχαία εκτός εάν δεχθώμεν ότι είχεν ο Ναζιανζηνός γνώσιν επί των απορρήτων του Ιουλιανού ή ότι είχεν επαφήν με το Κοινό Ιερόν των Ελλήνων, το Μαντείον των Δελφών!

του **Καθηγητού Ρεβίλο Πέντλτον Ολιβερ**

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ:

Η λεηλασία του Ελληνικού πνεύματος από τους «εξελληνισμένους» Ιουδαίους

«...Με ακόμα μεγαλύτερη αναίδεια, μορφωμένοι Ιουδαίοι άρχισαν να ισχυρίζονται πως η μία ή η άλλη όψη του πολιτισμού ήταν Ιουδαϊκής προελεύσεως. Αυτή η θρασεία απάτη έφθασε στην πλήρη της ανάπτυξη με έναν Ιουδαίο "φιλόσοφο", τον Αριστόβουλο, ο οποίος το 150 π.Χ. ισχυρίσθηκε ξεδιάντροπα πως η φιλοσοφία του Αριστοτέλη και, πραγματικά, το σύνολο της Ελληνικής κουλτούρας κατάγονταν από την "Παλαιά Διαθήκη"!»

Η ειδική προστασία των Ιουδαίων από τον Κύρο συνεχίσθηκε από τους διαδόχους του έως ότου η Περσική αυτοκρατορία κατεκτήθη από τον Αλέξανδρο τον Μέγα. Αυτό ήταν πραγματικά ένα κοσμοϊστορικό γεγονός. Ολόκληρες η Εγγύς και Μέση Ανατολή μεταμορφώθηκαν. Η τεράστια και αδιαμφισβήτητη υπεροχή του πρώτου στον κόσμο πολιτισμού, που απεδείχθη σε όλους μέσω της ακατανίκητης στρατιωτικής του ισχύος, ήταν καταφανής σε όλους τους διαφόρους πληθυσμούς εκείνων των περιοχών. Οι Έλληνες έκτισαν πόλεις που ήταν οι εστίες μιας αληθινά μεγάλης και ορθολογικής κουλτούρας. Άπαντες, όσοι ήταν πάνω από την τάξη των αγροτών, εμιμούντο επιμελώς τις Ελληνικές συνήθειες, περιλαμβανομένων των αθλητικών αγώνων και ανταγωνισμών. Οι κατεκτημένοι πληθυσμοί βιάζονταν να μάθουν όσα περισσότερα Ελληνικά μπορούσαν και τα Αραμαϊκά, η Σημιτική γλώσσα που είχε υπάρξει η κοινή γλώσσα (lingua franca) της Ανατολής και χρησιμοποιείτο ακόμα και από τους Πέρσες ως η επίσημη διοικητική γλώσσα, κατήντησε μια χυδαία και απωθητική διάλεκτος, χρησιμοποιούμενη μόνον από τις κατώτατες και πιο αμαθείς τάξεις.[1]

Ακόμα και οι Ιουδαίοι, των οποίων η γλώσσα ήταν τα Αραμαϊκά (τα Εβραϊκά ήταν γνωστά μόνον στα πιο μορφωμένα μέλη του ιερατείου), επηρεάσθηκαν από την εξαναγκαστική τους έκθεση στον πολιτισμό. Οι Ιουδαίοι που διέθεταν την ικανότητα αφομοιώσεως ή απομιμήσεως καλλιέργειας έμαθαν Ελληνικά, και συνήθως άλλαζαν τα Χαναανιτικά ονόματά τους με ξεκάθαρα Ελληνικά ονόματα με έναν τρόπο μιας πάγιας μετατροπής, π.χ. κάποιος που ονομαζόταν Γεσούς (το γνωστό "Ελληνοποιηθέν" Ιησούς, σ.τ.μ.)

αποκαλούσε τον εαυτό του Ιάσων από θαυμασμό προς τον περίφημο Αργοναύτη, και ο Ματθαίος έγινε Μενέλαος, προς τιμήν του υμνηθέντος συζύγου της Ελένης. Τα ονόματα των πόλεων άλλαξαν κατά παρόμοιο τρόπο, π.χ. η Αμοράχ έγινε Αριόπολις και η Άκκο έγινε Πτολεμαϊς (εδώ πρόκειται βέβαια για μετονομασία προς τιμήν ενός εκ των διαδόχων στρατηγών του Μεγάλου Αλεξάνδρου, για την οποία φυσικά δεν εζητείτο η "γνώμη" των εντοπίων, σ.τ.μ.). Ακόμα και στον Ναό στην Ιερουσαλήμ τα σύμβολα που κανόνιζαν την είσοδο στο άδυτο ήταν γραμμένα στα Ελληνικά. Η διαδικασία του αληθινού ή μιμητικού προσηλυτισμού στον πολιτισμό διευκολύνθηκε από το γεγονός πως οι Ιουδαίοι συνέχισαν ν' απολαμβάνουν ένα ειδικό καθεστώς υπό τον Αλέξανδρο και τους Διαδόχους του, που ακολούθησαν τα προνόμια που τους είχαν δοθεί από τους Πέρσες. Η Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια (12 τόμοι, τετάρτου σχήματος, Ν. Υόρκη, Funk & Wagnalls, 1901-1906) παραδέχεται (στην λέξη "Ελληνισμός") πως "ο Αλέξανδρος...και οι πρώτοι Πτολεμαίοι και Σελευκίδες...φέρθηκαν με μεγάλη ηπιότητα στους Ιουδαίους υπηκόους τους" [2].

Ό,τι οι Χριστιανοί αποκαλούν "Παλαιά Διαθήκη" (συμπεριλαμβανομένων και των βιβλίων και των τμημάτων των βιβλίων που... παραλείπονται στις περισσότερες Βίβλους), αρχικώς ήταν γραμμένη στα Εβραϊκά και Αραμαϊκά[3] και έπρεπε να μεταφρασθεί στα Ελληνικά προς εξυπηρέτηση των Ιουδαίων, που αδυνατούσαν πλέον να διαβάσουν Αραμαϊκά, τα οποία κάποτε είχαν υπάρξει η μητρική τους γλώσσα[4]. Το αποτέλεσμα ήταν το Σεπτουαγκίντ, που παίρνει την ονομασία του από μία τυπική Ιουδαϊκή πλαστογραφία. Ο όρος επινοήθηκε από κάποιον ονόματι Αριστέα (έναν υποτιθέμενο Έλληνα, που δεν μπορούσε στην πραγματικότητα να γράψει σε σωστά Ελληνικά), που πιστοποιεί πως το Σεπτουαγκίντ ήταν άμεσα εμπνευσμένο ή, καλύτερα, υπαγορευμένο από τον ίδιο τον Γιάχ (το όνομά του μπορεί τον καιρό εκείνο να είχε Ιουδαιοποιηθεί με την μετατροπή του σε Γιαχβέ)[5].-

Οι μορφωμένοι Ιουδαίοι, επιθυμώντας να κάνουν αξιοσέβαστη την φυλή τους στα μάτια των πολιτισμένων ανθρώπων, ακολούθησαν την φυλετική τους ροπή και εφηύραν υίούς του Αβραάμ, που υπήρξαν δήθεν σύντροφοι του Ηρακλέους και απογόνους του Ισαάκ, που είχαν ταξιδεύσει με τους Αργοναύτες! Αργότερα, γινόμενοι θρασύτεροι, ταύτισαν τον Μωϋσή με τον Μουσαίο, τον μυθικό υίό του Ορφέως (ή του Λίνου, του μυθικού επινοητή της συσταλτικής μουσικής), που έζησε πολύ πριν τον Όμηρο, έγραψε διδακτική ποίηση και ύμνους και όντας ένας θεία

προικισμένος μάντης, όπως ο Τειρεσίας, άφησε μια συλλογή από γριφώδεις ρήσεις.

Σε κάποιον σύγχρονο αναγνώστη, αυτό θα φανεί πως είναι μία ασημαντότητα, αλλά όταν οι Ιουδαίοι ταύτισαν τον Γιαχβέ τους με τον Δία, τα επακόλουθα άλλαξαν την ιστορία. Σε κάποιο σημείο ο Δίας, που εταυτίσθη με τον Δία του ύμνου του Κλεάνθους, δηλαδή ως Θεός με την Χριστιανική κατάχρηση του όρου, ήταν ο Θεός του **Στωϊκού μονοθεϊσμού**, αποκαλούμενος επίσης Θεία Πρόνοια και Νους του Σύμπαντος **(animus mundi)**. Ο ανεστραμμένος Γιαχβέ, από μια φυλετική θεότητα που πάλευε για την ράτσα του και κατέβαλλε τους θεούς των άλλων εθνών, μετετράπη στον μοναδικό και υπέρτατο θεό του σύμπαντος. Αυτός ήταν ένας αλαζονικός ισχυρισμός, που αλλοίωσε την Ιουδαϊκή συνείδηση και συντηρήθηκε ακόμα και από τους Ιουδαίους εκείνους, που εχθρεύοντο τα μέγιστα τον πολιτισμό και επέστρεψαν στην πρωτόγονή τους βαρβαρότητα.

Με ακόμα μεγαλύτερη αναίδεια, μορφωμένοι Ιουδαίοι άρχισαν να ισχυρίζονται πως η μία ή η άλλη όψη του πολιτισμού ήταν Ιουδαϊκής προελεύσεως. Είχαν μάθει την μέθοδο της αλληγορικής ερμηνείας από τους Στωϊκούς[6] και με το να διαστρεβλώνουν εξοργιστικά τα κείμενα των ιερών τους βιβλίων (στην Ελληνική μετάφραση), απεδείκνυαν την θέση τους με την ευκολία ενός απατεώνα δικηγόρου. Αυτή η θρασεία απάτη έφθασε στην πλήρη της ανάπτυξη με έναν Ιουδαίο "φιλόσοφο", τον Αριστόβουλο[7], ο οποίος το 150 π.Χ. ισχυρίσθηκε ξεδιάντροπα πως η φι-

λοσοφία του Αριστοτέλη και, πραγματικά, το σύνολο της Ελληνικής κουλτούρας κατάγονταν από την "Παλαιά Διαθήκη"! Φυσικά παραχάραξε κάποιους Ελληνικούς στίχους, εμφανίζοντάς τους ως ανήκοντες σε πρωίμους Έλληνες ποιητές, προκειμένου να στηρίξει κάποιες από τις θέσεις του. Ένας πολύ περισσότερο μετριοπαθής και ευφυής χρήστης της αλληγορικής μεθόδου ήταν ο Φίλων ο εκ της Ιουδαίας (Judaeus, 20π.Χ.-50μ.Χ.), στον οποίον ο Κάρτερ συγκεντρώνει την προσοχή του. Αν και οι εχθροί του μπορεί να υπερβάλλουν, όταν διατείνονται πως δεν γνώριζε ούτε μία λέξη στα Αραμαϊκά (για να μην πούμε τίποτα για τα Εβραϊκά), είναι αλήθεια το ότι όλες του οι γνώσεις για τα ιερά βιβλία των Ιουδαίων προήρχοντο από το Σεπτουαγκίντ. Ήταν ένας σπουδαγμένος άνθρωπος και κατείχε την Ελληνική, όπως κανένας άλλος Ιουδαίος συγγραφέας δεν το είχε ποτέ κατορθώσει[8].

Θυμόμαστε ειδικά τον Φίλωνα για την ειλικρινή παραδοχή του πως η διήγησις στην "Παλαιά Διαθήκη" σχετικά με μία ένοπλη κατάκτηση της Παλαιστίνης καθοδηγούμενη από τον Γεσούς (γνωστού και ως Γιόσουα - Ιησούς του Ναυή) είναι παράλογη και πως εκείνο που πρέπει να συνέβη είναι πως οι Χαναανίτες, με τα μυαλά τους θολωμένα από τον γέρο- Γιαχβέ, δέχθηκαν τους Ιουδαίους στην γη τους ως ξεχωριστής ευλαβείας φυγάδες και επέτρεψαν στους μετανάστες να οργανώσουν τις συναγωγές τους και να προκόψουν μέχρι που να είναι έτοιμοι ν' αρπάξουν την χώρα από τους αντιπάλους τους- διότι οι Ιουδαίοι θεωρούσαν τους ανόητους Χαναανίτες ως εχθρούς τους και εισήλθαν στην Χαναάν με σκοπό να φονεύσουν και να υποδουλώσουν τους ηλιθίους οικοδεσπότες τους, αμέσως μόλις θα είχαν επιτύχει το να διεισδύσουν αρκετά στην χώρα των "ανοήτων". **Οι Αμερικάνοι μπούφοι σύντομα θα μάθουν πως οι βάρβαροι ποτέ δεν αλλάζουν την τακτική τους ή την φύση τους.**

Θα πρέπει επίσης να θυμόμαστε τον Φίλωνα για την διατύπωσή του της ελεύσεως του "Ενός Κόσμου", που χρησιμοποιείται τόσο ευρέως σήμερα ως δόλωμα για τους κουτούς Αρείους. Διαβεβαίωσε πως το Θείο Σχέδιο διευθετεί την άνοδο και την πτώση των εθνών "μέχρι που στο τέλος ο κόσμος μας θα είναι ως μία και μόνη πολιτεία, απολαμβάνουσα το καλύτερο των πολιτευμάτων, την δημοκρατία"(9). Ο Φίλων ήταν ένας καλά μορφωμένος και πολυμαθής άνθρωπος, κατά θαυμαστό τρόπο καλός γνώστης της Ελληνικής φιλολογίας και φιλοσοφίας, και ο κύριος Κάρτερ ορθώς τον λαμβάνει ως ένα πρότυπο των "Εξελληνισμένων" Ιουδαίων, που όλους συλλήβδην αποκαλεί Λετζίμ. Αλλά θα πρέπει να θυμόμαστε ότι παρέμεινε ένας Ιουδαίος. Δεν γίνεται να προχωρήσεις πολύ στο διάβασμα των μάλλον αφθόνων γραπτών του Φίλωνος[10] δίχως να αντιληφθείς μια ξένη νοοτροπία. Διέθετε, όπως προείπα, έναν καλό έλεγχο της ευγενούς γλώσσας, αλλά στα γραπτά του δεν εννοεί αυτό που οι λέξεις εννοούν στα

αξιοπρεπή Ελληνικά[11]. Για τον Ελληνικό (Άρειο) Νου, η αλήθεια είναι κάτι που μπορεί και πρέπει αντικειμενικώς να καθορισθεί: Καταδεικνύει την φιλαλήθεια ως αντιτιθέμενη στην ψευδολογία, τα γεγονότα ως αντίθετα στις φαντασίες, την πραγματικότητα ως αντίθετη στα ψευδαισθητικά φαινόμενα. Η αλήθεια είναι τεκμαρτή και πρέπει να καθορίζεται από την παρατήρηση και την αιτία. Για τον Φίλωνα, ωστόσο, "αλήθεια" είναι ό,τι νομίζει πως είπε ο Γιαχβέ στις Γραφές που συνέγραψε και κατά συνέπεια ό,τι αυτός επιθυμεί. Η "αλήθεια" για τον Φίλωνα δεν είναι αυτό που είναι, αλλά ό,τι θα όφειλε να είναι. Αυτή είναι η Ιουδαϊκή θρησκεία, όπως την αντιλαμβάνεται, μετά την αναθεώρησή της με τις αλληγορικές του ερμηνείες. Κάτι τέτοιο είναι "πίστις" και άρα μη ορθολογικό. Δεν μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερη αντίθεσις από εκείνην ανάμεσα στην Αλήθεια των Ελλήνων και την "αλήθεια του παραλόγου", όπως ο Μπέρτραντ Ράσσελ δοκίμως όρισε την πίστη στις θρησκείες.

Στην πραγματικότητα ο Φίλων δεν ενδιαφερόταν για την Αλήθεια και την Θρησκεία, όπως οι Έλληνες και όλοι οι λογικοί άνθρωποι την εννοούν. Μιας και ο Φίλων διαρκώς προσπαθεί να εξισώσει την θρησκεία του με τον Στωϊκισμό[12], θα πρέπει ιδιαιτέρως να προσέξετε πως κανένας Στωϊκός δεν έχει στηρίξει την πίστη του στην "αλήθεια του παραλόγου". Ο Φίλων και όλοι οι Λετζίμ που έχουμε αναφέρει μέχρι εδώ διαφέρουν ριζικώς από άλλους Λετζίμ, στους οποίους πρέπει ν' αναφερθούμε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Ο Αλέξανδρος ενθάρρυνε τους άνδρες του να νυμφεύονται γυναίκες της Περσικής αριστοκρατίας, οι οποίες ήταν Άρειες και κατά συνέπεια, φυλετικώς εξαδέλφια των Ελλήνων και που ομιλούσαν μία γλώσσα (Παλαιά Περσικά, τα οποία πρέπει να διακριθούν από τα Αβεστιανά, την διάλεκτο των Ζωροαστρικών Γραφών), που ήταν κοινής ρίζας με την Ελληνική και είχε βασικώς το ίδιο συντακτικό. Αλλά οι Έλληνες, που εγκατεστάθησαν στις νέες Ελληνικές πόλεις της Ασίας έφεραν αναλογικώς λίγες γυναίκες μαζί τους και ενυμφεύοντο λιγότερο ή περισσότερο αδιακρίτως γυναίκες, που συχνά ήταν Σημιτικής καταγωγής ή από κάποια από τις ευάριθμες φυλετικές συγχωνεύσεις. Το αποτέλεσμα ήταν πως πολλά τέκνα Ελλήνων πατέρων ήταν μόνο κατά ένα μέρος Έλληνες και στους εαυτούς τους και στους αυξανομένους υβριδικούς απογόνους τους, αντανακλούσαν τον μολυσμένο τρόπο σκέψεώς τους. Οι ευφυείς Λευκοί εντόπιοι επιπλέον, είχαν τα παιδιά τους καλώς σπουδασμένα στα Ελληνικά, παράγοντας γενεές ψευδο-Ελλήνων. Ένα αποτέλεσμα αυτής της φυλετικής συγχωνεύσεως ήταν ο Στωϊκισμός.

2 Η εγκυκλοπαίδεια φυσικά δεν αναρωτιέται πως οι Ιουδαίοι αποξένωσαν τέτοιους καλοσυνάτους προστάτες, όπως έχουν αποξενώσει κάθε πολιτισμένο έθνος επί του οποίου έχουν προσκολληθεί.

3 Όπως είναι σε όλους γνωστό, το Βιβλίο του Δανιήλ ήταν γραμμένο στα Αραμαϊκά, αλλά μόνον μέρος του μεταφρασμένο στα εβραϊκά. Είναι πιθανόν πως και άλλα κείμενα, τώρα στα εβραϊκά, είχαν αρχικώς συντεθεί στα Αραμαϊκά με τα οποία ο συγγραφέας ήταν πολύ περισσότερο εξοικειωμένος και κατόπιν μετεφράσθησαν, κατά παρόμοιο τρόπο που μπορεί να γράψετε μία επιστολή ή δοκίμιο στα Αγγλικά και μετά να το μεταφράσετε στα Λατινικά που μάθατε στο Λύκειο. Τα ύστερα βιβλία συνεγράφησαν σε κακοφτιαγμένα Ελληνικά και φαίνεται ποτέ δεν μεταφράσθηκαν στα Εβραϊκά για να τους δώσουν έναν αέρα ιερότητος.

4 Στην Παλαιστίνη οι Ιουδαίοι αρχικώς υϊοθέτησαν τα Χαναανίτικα (συνήθως καλούμενα Παλαιά Φοινικικά, μία διάλεκτο των Δυτικών Σημιτικών), που είναι ότι αποκαλούμε Εβραϊκά, αν και οι Ιουδαίοι δεν τα αποκαλούσαν έτσι (τα αποκαλούσαν, ορθώς, "η γλώσσα της Χαναάν"). Όταν η Αραμαϊκή έγινε η καθομιλουμένη γλώσσα της Εγγύς Ανατολής, οι Ιουδαίοι την υϊοθέτησαν και η Εβραϊκή έγινε η ιερή γλώσσα, που μόνον οι άγιοι άνθρωποι ήξεραν.

5 Σύμφωνα με την γνωστή ανόητη ιστορία, 72 σοφοί ραββίνοι απομονώθηκαν, καθένας σε δικό του θάλαμο, έτσι ώστε να μπορέσουν ανεξάρτητοι να μεταφράσουν το συνονθύλευμα της "Παλαιάς Διαθήκης". Ο Γιαχβέ μερίμνησε για το ότι οι 72 ανεξάρτητες μεταφράσεις ήταν ταυτόσημες μέχρι κεραίας. Δυστυχώς, ο Γιαχβέ πρέπει να είχε σπουδάσει Ελληνικά με έναν απελπιστικά ανεπαρκή δάσκαλο, διότι ο οιοσδήποτε διαθέτει μία πραγματική κατανόηση της Ελληνικής γλώσσας δεν μπορεί να διαβάσει το Σεπτουαγκίντ δίχως ένα αίσθημα ναυτίας.

6 Οι Στωικοί το παρήγαγαν από την γενική ιδέα της Υπόνοιας (καλύτερα μεταφρασμένο πιθανώς ως "βαθύτερου νοήματος") με την οποία είμαστε εξοικειωμένοι στα γραπτά του Πλάτωνος. Μπορεί ίσως ν' ανιχνευθεί πίσω στον Φερεκύδη της Σάμου (περί το 544 π.Χ.), ο οποίος έγραψε στην Ελληνική, αλλά μπορεί να μη ήταν φυλετικώς Έλληνας. Μερικές φορές χρεώνεται με την εισαγωγή στον Ελληνικό κόσμο της Ινδουϊστικής θεωρίας της μετεμψυχώσεως και άρα της αθάνατης ψυχής, αλλά αυτή η ιδέα είναι παρούσα και στην Ορφική θρησκεία, η οποία είναι πιθανώς παλαιότερη και αποκτά μια όμορφη ποιητικώς έκφραση στις ωδές του Πινδάρου.

7 Δεν πρέπει να συγχέεται με τον Χασμοναίο (Μακκαβαίο) Αριστόβουλο, μεγαλύτερο υιό του Ιωάννη του Υρκανού, που έγινε Βασιλεύς των Ιουδαίων (το 103 π.Χ.), φυλακίζοντας και δολοφονώντας την μητέρα του ή με τον ανιψιό του μητροκτόνου, τον δεύτερο Αριστόβουλο, που επαναστάτησε κατά της μητέρας του, έγινε βασιλιάς το 67 π.Χ. και προσπάθησε να καταστείλει τον μεγαλύτερό του αδελφό, ο οποίος ήταν ιερέας, αρχίζοντας έτσι έναν εμφύλιο πόλεμο, που τελικώς ανάγκασε τους Ρωμαίους να παρέμβουν και ν' αποκαταστήσουν την τάξη στην Ιουδαία. Ένας αριθμός άλλων Ιουδαίων επίσης έλαβε το κοινό αυτό Ελληνικό όνομα.

8 Υπάρχει μία καλή έκδοσις των Ελληνικών κειμένων από τους Κόλσον και Γουϊτάκερ, συνοδευόμενη από μία αξιόπιστη μετάφραση (την έχω εξετάσει πολυπλεύρως και το μόνο σφάλμα που εντόπισα είναι συστηματικής υφής. Ένας από τους μεταφραστές ήταν διαπρεπής κληρικός, έτσι όποτε ο Φίλων έγραφε "Ιησούς", το όνομα άλλαζε δολίως σε "Γιόσουα" (Joshua), για να αποτρέψει τα Χριστιανικά πρόβατα να προβληματισθούν για την "Παλαιά Διαθήκη" τους). Κείμενο και μετάφρασις εξεδόθησαν σε δέκα τόμους (1929-1962) με δύο συμπληρωματικούς τόμους (1953) γραπτών από χαμένα κείμενα του Φίλωνος, αλλά που διεσώθησαν σε μία Αρμένικη μετάφραση και που μεταφράσθηκαν στα Αγγλικά από τον Ραλφ Μάρκους. Οι δεκατέσσερις τόμοι αποτελούν μέρος της Κλασσικής Βιβλιοθήκης Λέεμπ, που τώρα διατίθεται σ' αυτήν την χώρα από τις Πανεπιστημιακές Εκδόσεις του Χάρβαρντ.

9 Quod Deus, 176. Παραθέτω την μετάφραση της προαναφερθείσης εκδόσεως, αλλά απορρίπτω την πρόταση του Κόλσον περί του ότι ο Φίλων μπορεί να εννοούσε πως η δημοκρατική ισότης επιτυγχάνετο με την διαδοχική άνοδο και πτώση των εθνών διαμέσου της οποίας το καθένα θα είχε με την σειρά του την ηγεμονία. Ο Φίλων είναι συνεχώς απορροφημένος με το μέλλον που ο Θεός προετοιμάζει και όπως πρότεινα σε μία ανασκόπηση δημοσιευθείσα το 1949, η σε κάποιο βαθμό συγκεχυμένη δομή των προηγουμένων φράσεων γύρω από την πτώση των εθνών μάλλον δείχνουν την επιμελή αποφυγή από τον Φίλωνα κάθε πιθανής προσβολής των Ρωμαϊκών ευαισθησιών. (Δεν θα ήταν και πολύ διακριτικό να μιλήσει για μια επερχόμενη πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας!) Είμαι, συνεπώς, πεπεισμένος ότι εννοούσε πως ο Θείος Σκοπός ήταν το να γίνει κατανοητός σε μια κάποια μελλοντική Ουτοπική εποχή στην οποία, μετά την πτώση των αυτοκρατοριών, όλα τα έθνη θα συμβιώνουν σε κάποιο είδος αυθορμήτου ομονοίας υπό την επιτήρηση του γερο-Γιαχβέ, εξ ου και το animus mundi . Δεν διαθέτω τον χρόνο προς συζήτηση του ειδικού νοήματος, που ο Φίλων δίνει στην "δημοκρατία".

10 Εάν ενδιαφέρεσθε για τον ιδιόρρυθμο τρόπο σκέψεώς του, παρατηρήστε την εργασία του Φίλωνος στα πρώτα κεφάλαια της Γενέσεως στα De opificio mundi και Legum allegoriae.

11 Μία θαυμασίως καθαρή και περιεκτική ανάλυσις για την κακομεταχείριση των Ελληνικών λέξεων από τον Φίλωνα, του Δρος. Τόμας Ε. Νάιτ, δημοσιεύθηκε στην "Αμερικάνικη Επιθεώρηση Φιλοσοφίας" (CXIV: 1993, 581-609).

12 Ο Φίλων μέχρι που προσάρμοσε στην θρησκεία του το διάσημο Στωϊκό παράδοξο πως η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων είναι δούλοι, αφού υποδουλώνονται από τις επιθυμίες τους για τέτοια φανταχτερά πράγματα, όπως η ηδονή, ο πλούτος ή η δόξα, και πως μόνον ένας σοφός άνθρωπος (π.χ. ο περισπούδαστος Στωϊκός) είναι ελεύθερος, διότι, ακόμα και αν είναι αλυσοδεμένος και βασανισμένος, διατηρεί τον έλεγχο του νου του και την ηθική του ακεραιότητα. Ο Φίλων υποκαθιστά την δικαιοσύνη με την Στωϊκή σοφία (διαβάστε το Quod omnis probus liber sit).

Οι διωγμοί των Εθνικών

301 - 302

Ο Πάρθος χριστιανός προσηλυτιστής Γρηγόριος, που αργότερα απεκλήθη "φωτιστής της Αρμενίας", εκμεταλλευόμενος στην διάρκεια μίας "θεομηνίας" την ανατολίτικη δεισιδαιμονία, βαπτίζει χριστιανό τον βασιλιά της Αρμενίας Τιριδάτ Γ (τον "Μέγα"). Ο Τιριδάτ, εμπνεόμενος από τον Προφήτη Ελάϊα (Ηλία, "Θεός μου είναι ο Γιαχβέ") στο Καρμίλλον όρος, διατάσσει την κατασφαγή του εθνικού ιερατείου και την μετατροπή όλων των Ναών του Μίθρα, της Αναϊτιδος, του Ορμούσδ και των διαφόρων Ελληνορωμαϊκών Θεών σε εκκλησίες ή οίκους κηρύγματος.

Όλες οι θαυμαστές βιβλιοθήκες της Αρμενίας, ιδρυθείσες πριν από αιώνες από τους Ελληνιστές ηγεμόνες της, πυρπολούνται ως... "κιβωτοί δαιμονικής γνώσεως". Ο Γρηγόριος στέφεται πρώτος επίσκοπος της χώρας και πλήθη προσηλυτιστών από τη Συρία συρρέουν στην Αρμενία η οποία μετατρέπεται πλέον στο πρώτο στην ιστορία χριστιανικό Κράτος.

309

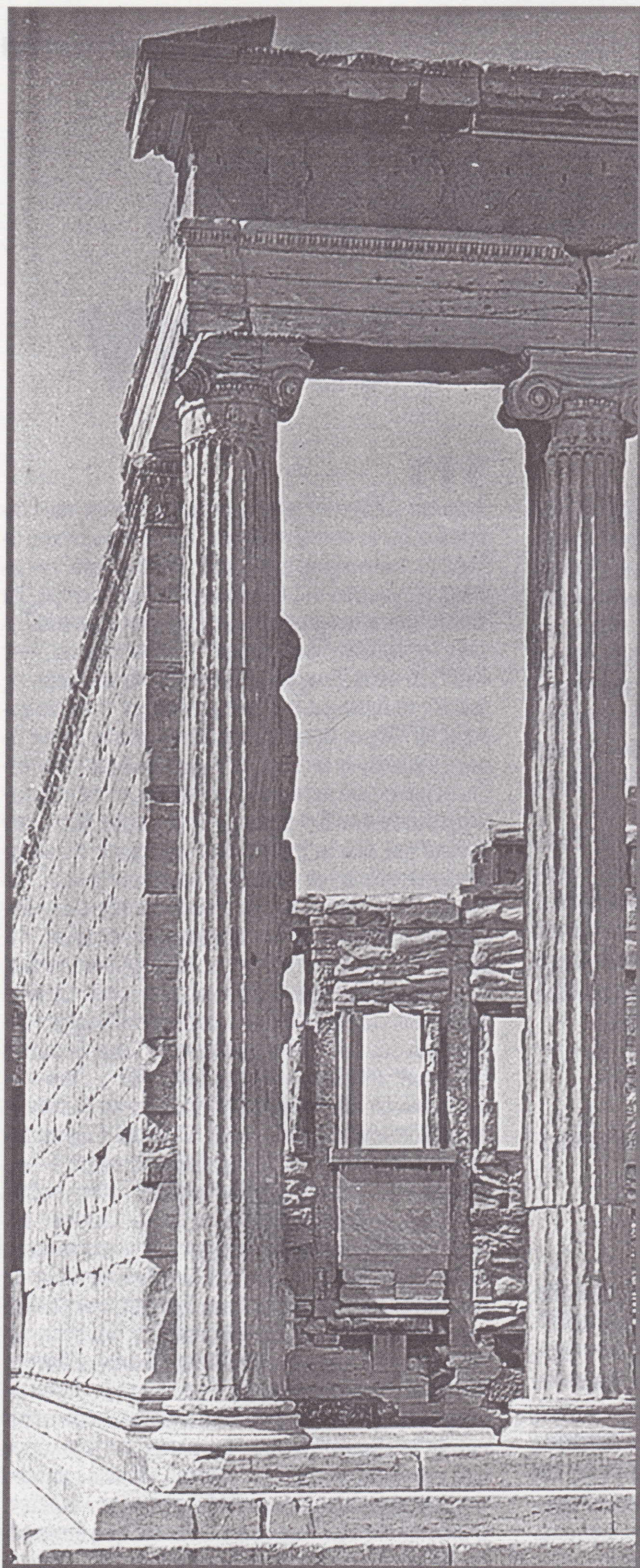
Σε επίδειξη δυνάμεως, οι σκληροπυρηνικοί χριστιανοί πυρπολούν το Ναό της Θεάς Φορτούνα.

312

Πρώτη και υποκριτική προπαγανδιστική χρήση του Χριστιανισμού εν καιρώ πολέμου. Στις 28 Οκτωβρίου, ο ηλιολάτρης Φλάβιος Βαλέριος Κωνσταντίνος κατανικά τον επίσης εθνικό αντίπαλό του Μαξέντιο με χριστιανικά εμβλήματα στις ασπίδες των - κυρίως Γαλατών - στρατιωτών του. Οι ανατολικές επαρχίες της Αυτοκρατορίας δέχονται συνεχείς επιθέσεις του χριστιανού βασιλιά της Αρμενίας ως αντιπερισπασμό στην προσπάθεια του Μαξιμίνου Ντέα να διαλύσει τους χριστιανούς των περιοχών που διοικεί.

313

Δεύτερη υποκριτική προπαγανδιστική χρήση του Χριστιανισμού εν καιρώ πολέμου. Ένας δηλωμένος άθεος (ο Λικίνιος)κατανικά, στις 30 Απριλίου, τον εθνικό Αύγουστο της Ανατολής Μαξιμίνο Ντέα. Τα στρατεύματά του μπαίνουν ωστόσο στη μάχη ψάλλοντας το "Summe Sacte Deus!" ("Ω Ανώτατε και Άγιε Θεέ!"). Ο ηττημένος Ντέα εκδίδει μετά από μερικές ημέρες το Διάταγμα της Νικομηδείας με το οποίο χορηγείται πλήρης θρησκευτική ελευθερία σε όλους όσους υπακούουν απλώς στη Ρωμαϊκή εξουσία. Καταδιωκόμενος ωστόσο από τον Λικίνιο, ο Ντέα αυτοκτονεί μετά από 3-4 μήνες με δηλητήριο. Μετά τον θάνατό του, όλα τα γραπτά και τ' αγάλματά του καταστρέφονται από τον Λικίνιο και τους χριστιανούς. Το γελοίο της ιστορίας ωστόσο είναι ότι πέντε έτη αργότερα, ο υποτιθέμενος "των χριστιανών φίλος" Λικίνιος, θα ηττηθεί από τον ηλιολάτρη Κωνσταντίνο, πάλι στον όνομα του Θεού των χριστιανών αφού οι στρατιώτες του τελευταίου, κατά την μυθιστορία τουλάχιστον του Ευσεβίου, έψαλλαν το "Deus Summus Salvator!" ("Ω Θεέ Ανώτατε Σωτήρα!"). Πριν συγκρουσθούν πάντως μεταξύ τους, με το Διάταγμα των Μεδιολάνων (για τη Δύση), το οποίο ήλθε να συμπληρώσει εκείνο της Νικομηδείας που είχε εκδώσει (για την Ανατολή) ο Μαξιμίνος Ντέα, οι Αύγουστοι Λικίνιος και Φλάβιος Βαλέριος Κωνσταντίνος εγγυώνται και αυτοί πλήρη θρησκευτική ελευθερία σε όλους όσου υπακούουν στην Ρωμαϊκή εξουσία. Οι χριστιανοί, πολυάριθμοι πια και έχοντας προ πολλού σταματήσει τα κηρύγματά τους κατά της δημοσίας τάξεως και του στρατού, υποτίθεται ότι απολαμβάνουν πλέον τα ίδια δικαιώματα με τους εθνικούς. Αυτοί ωστόσο δεν αρκούνται εκεί, αλλά εκμεταλλεύονται την εύνοια του Κωνσταντίνου, που ελέγχεται απολύτως από την αρνητική προς τις εθνικές λατρείες μητέρα του, για να καταστρέψουν ΟΛΕΣ τις άλλες λατρείες. Ο επίσκοπος Ειρηναίος είχε άλλωστε ήδη διακηρύξει ότι οι χριστιανοί "δεν χρειάζονται τους νόμους,

διότι βρίσκονται πολύ υπεράνω αυτών". Ο Άγιος Αντώνιος της Αιγύπτου, ιδρυτής του μοναχισμού, προτρέπει ήδη ανοικτά σε άμεσο αφανισμό του "ειδωλολατρικού" κόσμου με... φωτιά (...).

314

Αμέσως μετά την νομιμοποίησή της από τον ηλιολάτρη Ρωμαίο αυτοκράτορα Φλάβιο Βαλέριο Κωνσταντίνο, η Χριστιανική Εκκλησία αρχίζει την επίθεσή της κατά των θρησκειών των εθνικών. Η Σύνοδος της Αγκύρας ταυτίζει πτυχές της λατρείας της Θεάς Αρτέμιδος (Diana) με... μαγεία και... λατρεία του Σατανά των χριστιανών.

315

Στις 13 Αυγούστου (Ζωναράς Annales, Bibliotheca Hagiographica Graeca 365 και Χρονικό Γεωργίου Μοναχού XI,1) γίνεται διαγωνισμός ανάμεσα σε δώδεκα Εβραίους ραββίνους και τον εκ Ρώμης γνωστό "εξορκιστή" επίσκοπο Συλβέστρο για το αν ο αυτοκράτωρ και η μητέρα του Ελένη θα ασπασθούν την Ιουδαϊκή Ορθοδοξία ή τον σχισματικό Χριστιανισμό. Η θαυματοποιία του Συλβέστρου αποδεικνύεται πιο δυνατή και εντυπωσιάσας την Ελένη γίνεται ο προσωπικός της "πνευματικός".

319

Ο Κωνσταντίνος εκδίδει διάταγμα με το οποίο απαλλάσσει πλήρως την Εκκλησία από φόρους και τους χριστιανούς κληρικούς από στρατιωτικές υποχρεώσεις.

324

Ο Κωνσταντίνος ανακηρύσσει τον Χριστιανισμό μόνη επίσημη λατρεία της Αυτοκρατορίας. Λεηλατεί το Μαντείο του Διδυμαίου Απόλλωνος και θανατώνει με βασανιστήρια όλους τους ιερείς του με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Στο ιερό όρος Άθως εξαπολύεται μέγας διωγμός κατά των εθνικών και καταστρέφονται όλα τα εκεί Ελληνικά Ιερά.

326

Με προτροπή της μητέρας του Ελένης, ο Κωνσταντίνος δολοφονεί τη σύζυγό του Φαύστα. Η Ελένη φεύγει με τους "πνευματικούς" της για την Ιερουσαλήμ, όπου, παρά το ότι οι νόμοι των Ιουδαίων προέβλεπαν την καύση όλων ανεξαιρέτως των σταυρών μετά τις θανατώσεις, η Ελένη, και όπως βεβαίως θα ισχυρισθεί η χριστιανική γραμματεία 114 χρόνια αργότερα, "ανακάλυψε" (με τη βοήθεια φυσικά... Εβραίων ραββίνων!!) άθικτο τον λεγόμενο Τίμιο Σταυρό.

Με προτροπή της Ελένης, ο υιός της εκθεμελιώνει το Ιερό του Θεού Ασκληπιού στις Αιγές της Κιλικίας και χρησιμοποιεί τους κίονές του στην κατασκευή εκκλησιών. Επίσης, καταστρέφει τον Ναό της Θεάς Αφροδίτης, αλλά και άλλους της ιδίας Θεάς όπως λ.χ. στην Αφάκα Λιβάνου, την Μάμβρη, την Φοινίκη και τη Βααλβέκ (Ηλιόπολη).

330

Οι χριστιανοί λεηλατούν και πυρπολούν στο Βαγευχ το Ιερό του κελτορωμαϊκού Θεού Βελένου Απόλλωνος και λυντσάρουν τους ιερείς του. Ο Κωνσταντίνος, σε ημερομηνία που του υπέδειξαν οι αστρολόγοι (11 Μαΐου, "Ήλιος στον Τοξότη με επιρροές Καρκίνου, άρα μία πόλη θρησκευτική") μεταφέρει την πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ανατολικά, στην ιδρυθείσα από αυτόν Κωνσταντινούπολη, την οποία διακοσμεί λεηλατώντας τα Ιερά των εθνικών.

331

Ο Κωνσταντίνος συνεχίζει τη καταλήστευση των Ιερών των εθνικών σε ολόκληρη την Αυτοκρατορία. Παραβιάζονται τα θησαυροφυλάκια όλων ανεξαιρέτως των "ειδωλολατρικών" Ναών.

335

Εγκαίνια της Εκκλησίας του Αγίου Τάφου, ο οποίος κτίσθηκε στη θέση του Ναού της Θεάς Αφροδίτης, που ο Κωνσταντίνος κατέστρεψε το 326-327. Για τον διάκοσμό του λεηλατούνται όλα τα εθνικά Ιερά της Παλαιστίνης και της Μικράς Ασίας. Με ειδικό αυτοκρατορικό διάταγμα σταυρώνονται ως... υπαίτιοι της κακής συγκομιδής εκείνου του έτους(...) όλοι οι "μάγοι και μάντεις", και ανάμεσά τους μαρτυρεί ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος Σώπατρος, που είχε προσωπικά επιχειρήσει να επαναφέρει τον Κωνσταντίνο στον εθνισμό μέσω της φιλοσοφίας και είχε συγκεντρώσει πάνω το μίσος των χριστιανών αυλικών.

337

Ο ετοιμοθάνατος Κωνσταντίνος βαπτίζεται από τον αρειανό επίσκοπο Ευσέβιο Νικομηδείας.

341

Ο αυτοκράτωρ Φλάβιος Ιούλιος Κωνσταντίνος κηρύσσει διωγμό "κατά των μάντεων και των Ελληνιζόντων". Πολλοί εθνικοί φυλακίζονται ή εκτελούνται.

346

Μέγας διωγμός στην Κωνσταντινούπολη κατά των εθνικών. Ο ρήτωρ Λιβάνιος εξορίζεται με την κατηγορία της "γοητείας" (μαγείας).

353

Έδικτο του Κωνσταντίου απαγορεύει επί ποινή θανάτου τη λατρεία δια θυσιών και αγαλμάτων.

354

Νέο έδικτο του Κωνσταντίου επαναλαμβάνει την απαγόρευση επί ποινή θανάτου της λατρείας δια των θυσιών και αγαλμάτων και διατάσσει το σφράγισμα όλων των εθνικών Ιερών ή τη βεβήλωσή τους με παράδοσή τους σε χαρτοπαίκτες και πόρνες για κυβευτήρια ή πορνοστάσια. Ο επίσκοπος Ρώμης Λιβέριος (Liberius) ορίζει σαν εορτή της Γεννήσεως τις 25 Δεκεμβρίου, ημέρα κατά την οποία οι εθνικοί εόρταζαν παλαιότερα τη γέννηση του Θεού Ανικήτου Ηλίου (Sol Invictus).

355

Χορηγείται από τον αυτοκράτορα Φλάβιο Ιούλιο Κωνσταντίνο πλήρης ασυλία των χριστιανών επισκόπων απέναντι στα όποια δικαστήρια.

354

Νέο έδικτο του Κωνσταντίου με το οποίο "επιβάλλει αύθις την ποινήν του θανάτου εις τους θύοντας... και τα Ιερά και τους Ναούς τους μεν έκλεισε τους δε κατέσκαψε" όπως γράφει ο Λιβάνιος. Σε όλη την Αυτοκρατορία στήνονται ασβεστοκάμινα δίπλα στα εθνικά Ιερά όπου μετατρέπεται σε ασβέστη η γλυπτική και αρχιτεκτονική των "ειδωλολατρών". Αρχίζουν οι πρώτες πυρπολήσεις μεγάλων βιβλιοθηκών.

356

Ο Κωνστάντιος δια νόμου επιβάλλει το κλείσιμο όλων των "ειδωλολατρικών ναών". Ταυτόχρονα απαγορεύει φυσικά και τις θυσίες που ετελούντο σ' αυτούς. Η ποινή για τους παραβάτες είναι ο θάνατος.

357

Ο Κωνστάντιος θέτει εκτός νόμου επί ποινή θανάτου όλες τις μαντικές μεθόδους, συμπεριλαμβανομένης και της Αστρολογίας. Σε επίσκεψή του στη Ρώμη σφραγίζει τον Ναό του Θεού Απόλλωνος, φυλακίζει τους ιερείς και αφαιρεί τον βωμό της Νίκης από την αίθουσα συνεδριάσεων της Συγκλήτου.
Η Θεά Νίκη (Βικτόρια) αποτελούσε από την εποχή του Διοκλητιανού (284-305) τμήμα της ανωτάτης Τριάδος (Jupiter, Hercules, Victoria) του Πανθέου των εθνικών.

359

Η λατρεία των Διοσκούρων κηρύσσεται εκτός νόμου ως... "μαγική", θανατώνονται οι ιερείς της και κλείνονται τα Ιερά της. Στη Σκυθούπολη της Συρίας στήνονται τα πρώτα "στρατόπεδα θανάτου", οργανωμένα δηλαδή κέντρα βασανισμού και θανατώσεως των εθνικών.

360

Στο Παρίσι, τον Φεβρουάριο του 360, ο 28χρονος Καίσαρ και Ύπατος Φλάβιος Κλαύδιος Ιουλιανός, σπουδαγμένος στις φιλοσοφικές σχολές των Αθηνών (355) νικητής των Αλαμάνων, των Σαλίων Φράγκων και των Χαμαβών στις τέσσαρες "Γαλατικές Εκστρατείες" του (356-359), στέφεται Αυτοκράτωρ από τις Ρωμαϊκές λεγεώνες.

361-363

Κήρυξη πλήρους ανεξιθρησκίας από τον αυτοκράτορα Ιουλιανό που μπαίνει στην Κωνσταντινούπολη στις 11 Δεκεμβρίου του 361. Ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός (Invective versus Julianus, I58-61) διαμαρτύρεται ότι στέρησε τους χριστιανούς της πόλεως από την... χαρά του μαρτυρίου(...)

363

Ο Ιουλιανός διατάσσει την απομάκρυνση από τον Ναό του Απόλλωνος στη Δάφνη της Αντιοχείας των λειψάνων του Αγίου Βαβύλα (επισκόπου Αντιοχείας, που υποτίθεται ότι είχε μαρτυρήσει επί Δεκίου, αλλά στην πραγματικότητα είχε εκτελεσθεί από τον χριστιανό αυτοκράτορα Φίλιππο τον Άραβα επειδή, ως επιτίμιο για τη δολοφονία του Γορδιανού, του είχε αρνηθεί την "θεία κοινωνία", Lieu, 1989, σελ. 48). Χριστιανοί εμπρηστές πυρπολούν τον Ναό μετά την απομάκρυνση των λειψάνων. Στις 26 Ιουνίου, ο Ιουλιανός δολοφονείται άνανδρα από χριστιανό ακόλουθό του, ενώ πολεμά κατά των Περσών.

364

Ο νέος αυτοκράτορας Φλάβιος Ιοβιανός διατάσσει την πυρπόληση της Βιβλιοθήκης της Αντιοχείας.

364

Στις 11 Σεπτεμβρίου εκδίδεται έδικτο με το οποίο απαγορεύεται η εθνική λατρεία επί ποινή θανάτου. Στα χρησιμοποιούμενα βασανιστήρια κατά των εθνικών προστίθεται ο κατακομματιασμός των πλευρών με σιδερένια άγκιστρα. Με θάνατο τιμωρούνται και οι σπλαχνοσκοπήσεις: sileat omnibus perpetuo dividandi curiositas ("για να πάψει διαπαντός η μαντική περιέργεια"). Με τρία διατάγματα (της 4ης Φεβρουαρίου, 9ης Σεπτεμβρίου και 23ης Δεκεμβρίου) ξανακατάσχονται οι περιουσίες των εθνικών Ιερών που είχαν επιστραφεί από τον Ιουλιανό και απαγορεύονται ακόμη και οι ιδιωτικές σπονδές, θυσίες και επωδές.
Η Σύνοδος της Λαοδικείας εισηγείται την ποινή του θανάτου για τους αστρολόγους και τους χριστιανούς που εορτάζουν τα Σάββατα.

365

Έδικτο της 17ης Νοεμβρίου απαγορεύει στους εθνικούς αξιωματικούς να διατάσσουν χριστιανούς στρατιώτες.

367

Ο εθνικός Βέττιος Αγόριος Πραιτεξτάτος αναστηλώνει στη Ρώμη, με δικά του έξοδα και παρά τις διαμαρτυρίες του Πάπα, το Ιερό των Δώδεκα Ολυμπίων Θεών.

370

Ο αυτοκράτωρ Βάλης εξαπολύει μεγάλο διωγμό κατά των εθνικών σε ολόκληρη την Ανατολική Αυτοκρατορία με κέντρο την Αντιόχεια (όπου μαρτυρούν ο πρώην κυβερνήτης Φιδούστιος, οι ιερείς Ιλάριος και Πατρίκιος κ.α.). Σωροί βιβλίων καίγονται στις πλατείες και θανατώνονται ή βασανίζονται χιλιάδες αθώοι άνθρωποι που απλώς αρνούνται να προδώσουν την λατρεία των προγόνων τους. Στα θύματα του διωγμού συμπεριλαμβάνονται και όλοι οι επιφανείς συνεργάτες του Ιουλιανού (Ορειβάσιος, Σαλλούστιος, Πηγάσιος, κ.α.). Μετά από φρικτά βασανιστήρια καίγεται ζωντανός ο φιλόσοφος Σιμωνίδης και αποκεφαλίζεται, στις 12 Μαρτίου, ο φιλόσοφος Μάξιμος.

370-371

Ο αυτοκράτωρ της Δύσεως Βαλεντινιανός που "μισούσε τους καλοντυμένους, τους μορφωμένους, τους πλούσιους και τους ευγενείς" (όπως υπογραμμίζει ο ιστορικός Αμμιανός Μαρκελλίνος), εξαπολύει μεγάλο διωγμό κατά των Ρωμαίων εθνικών. Χιλιάδες εξορίζονται, βασανίζονται ή θανατώνονται και όλων η

περιουσία κατάσχεται και αποδίδεται στην Εκκλησία.

372

Ο κατεχόμενος από υστερικό φόβο προς την μαγεία αυτοκράτωρ Βάλης, εξουσιοδοτεί τον ανθύπατο Ασίας Φήστο να αφανίσει όλους τους εθνικούς και τα έργα τους. Έντρομοι οι άνθρωποι αρχίζουν και καίνε μόνοι τους τις βιβλιοθήκες για να γλυτώσουν. Οι υπόλοιποι παραδίδονται στους δήμιους.

373

Επαναλαμβάνεται η απαγόρευση των μαντικών πρακτικών και της Αστρολογίας. Πρωτοχρησιμοποιείται ο όρος pagani (παγανιστές, άνθρωποι της υπαίθρου) ως ταπεινωτικός προσδιορισμός των εθνικών.

375

Ο "Άγιος" Μαρτίνος ολοκληρώνει την καταστροφή των εθνικών Ιερών της Γαλατίας και κτίζει πάνω στα ερείπια μοναστήρια. Οι χριστιανοί της Ανατολικής Αυτοκρατορίας κλείνουν το Ασκληπιείο της Επιδαύρου και ποινικοποιούν ακόμη και τις παράλληλες εκδηλώσεις της εκεί λατρείας, συμπεριλαμβανομένων των θεατρικών παραστάσεων.

376

Ο άβουλος αυτοκράτωρ της Δύσεως Γρατιανός επιτρέπει στην χριστιανική κοινότητα της Ρώμης να καταστρέψει πολλά Μιθραία και Ιερά των παραδοσιακών εθνικών λατρειών μέσα στην "Αιώνια Πόλη", καταργεί το αφορολόγητο των κτημάτων που ανήκουν στα "ειδωλολατρικά" ιερατεία, απαγορεύει την κληροδότηση νέων περιουσιών σε αυτά και κατάσχει όλη την κινητή τους περιουσία. Επίσης, υπό την καθοδήγηση των επισκόπων Αμβροσίου και Δαμάσου, διατάσσει τη νέα απομάκρυνση του Βωμού της Νίκης από την αίθουσα συνεδριάσεων της Συγκλήτου όπου τον είχε επανατοποθετήσει ο Ιουλιανός. Επίσης απαρνείται δημοσίως τον τίτλο του Pontifex Maximus, ως αξίωμα των "ειδωλολατρών". Το αποκηρυχθέν αξίωμα ωστόσο ιδιοποιείται αμέσως ο επίσκοπος Δάμασος και από εκεί περνά έκτοτε στην Παποσύνη της Ρώμης.

378

Με νόμο του χριστιανού επάρχου του Πραιτωρίου Γράκχου και προγραφή όλων των ιερών του Θεού Μίθρα, τα ανά την Αυτοκρατορία "Μιθραία" κατεστρέφονται από τους χριστιανούς με φωτιά και θάβονται.

380

Στις 27 Φεβρουαρίου, ο αυτοκράτωρ Φλάβιος Θεοδόσιος απαγορεύει όλες τις θρησκείες πλην της χριστιανικής. Όλοι οι μη χριστιανοί χαρακτηρίζονται στο εξής "σιχαμεροί, αιρετικοί, μωροί και τυφλοί". Ο επίσκοπος Μεδιολάνου Αμβρόσιος εξουσιοδοτείται να καταστρέψει όλους τους Ναούς των εθνικών και να κτίσει επάνω στα θεμέλιά τους εκκλησίες. Οι αρχηγοί μερικών γοτθικών φυλών βαπτίζονται χριστιανοί. Καθοδηγούμενος από το μισαλλόδοξο ιερατείο, ο χριστιανικός όχλος επιτίθεται στο Ελληνικό Ιερό της Ελευσίνος, το βεβηλώνει και απειλεί να λυντσάρει τους ιερείς Νεστόριο και Πρίσκο. Ο 95χρονος Ιεροφάντης Νεστόριος, γεμάτος θλίψη και αγανάκτηση, ανακοινώνει το οριστικό τέλος των πανάρχαιων Ελευσινίων Μυστηρίων και την απαρχή της επί γης βασιλείας του πνευματικού σκότους. Ο αυτοκράτωρ Θεοδόσιος αποκαλεί σε διάταγμά του "παράφρονες" όλους όσους διαφωνούν με το χριστιανικό δόγμα της Αγίας Τριάδος και απαγορεύει κάθε διαφωνία με τις θελήσεις της Εκκλησίας.

381

Με νέο νόμο ορίζεται, ότι οι Χριστιανοί που θα επέστρεφαν στην Ελληνική θρησκεία θα ετιμωρούντο με στέρηση των πολιτικών τους δικαιωμάτων.

381

Στις 2 Μαΐου, εκδίδεται από τον Θεοδόσιο ο νόμος κατά των "αποστατών" που τιμωρεί με πλήρη στέρηση ατομικών δικαιωμάτων όλους τους πρώην χριστιανούς που απογοητευμένοι από την χριστιανική μισαλλοδοξία αποκηρύσσουν μαζικά την κρατούσα θρησκεία και επιστρέφουν στην ανεκτική και καταφάσκουσα ζωή, την εθνική και παραδοσιακή λατρεία.

381

Στις 21 Δεκεμβρίου, εκδίδεται έδικτο του Θεοδοσίου με το οποίο απαγορεύεται κάθε θυσία ή απλή επίσκεψη σε εθνικούς Ναούς. Κύμα λεηλασιών, βεβηλώσεων, πυρπολήσεων και κάθε είδους καταστροφών σαρώνει από άκρου σε άκρο της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τους Ναούς, τα μνημεία και τις βιβλιοθήκες των Εθνικών. Στην Κωνσταντινούπολη μετατρέπεται σε πορνοστάσιο ο Ναός της Θεάς Αφροδίτης και σε αποθήκες οι Ναοί του Ηλίου και της Αρτέμιδος.

382

Στις χριστιανικές εκκλησίες καθιερώνεται το "αλληλούϊα" (hallelu-Jah) δηλαδή "δόξα στον Ιεχωβά". Ο αυτοκράτωρ της Δύσεως Γρατιανός διατάσσει το σβύσιμο της "αιωνίας" Ιεράς Πυράς της Θεάς Βέστα και τον διωγμό των ιερειών της. Η μεγάλη περιουσία των φυλακισμένων Εστιάδων, μεταβιβάζεται στην εκκλησία.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

Βαθιά άκραχτα μεσάνυχτα, τρισκότεινοι ουρανοί
Παν' απ' την Πολιτεία την κοιμισμένη
Κι άξαφνα σέρνει του Κακού το Πνεύμα μια φωνή,
Τρόμου φωνή - κι όλοι πετιούνται αλαλιασμένοι.

"Έσβησε η άσβηστη φωτιά!" κι όλοι δρομούν φορά
τυφλοί μέσα στης νύχτα να προφτάσουν,
όχι μ' ελπίδα πως μπορεί ναν' ψεύτρα η συμφορά
παρά να δουν τα μάτια τους και τη χορτάσουν.

Θαρρείς νεκροί κι απάρηασαν τα μνήματ' αραχνά
Σύγκαιρα ορθοί για τη στερνή την κρίση,
Κι ενώ οι ανέγνωμοι σπαρνούν μές σε κακό βραχνά
Μην τύχει τρέμουνε κανείς και τους ξυπνήσει.

Μ' ένα μονόχνωτο αναφυλλητό σκυφτοί
Προς της Εστίας το ναό τραβούνε
Και μπρος στην πύλη διάπλατα τη χάλκινη ανοιχτή
Ένα τα μύρια γίνονται μάτια να ιδούνε.

Και βλέπουν: με της γνώριμης αρχαίας των αρετής
Το σχήμα τανωφέλευτο ντυμένες
Στον προδομένο το βωμόν εμπρός γονυπετείς
Τις Εστιάδες τις σεμνές, μα κολασμένες.

Το κρίμα τους εστάθηκε μια άβουλη αναμελιά
Κι αραθυμιά - σαν της δικής μας νειότης!
Μά η Άγια η Φωτιά, μια πόσβησε, δεν την ανάβει πλιά
Ανθρώπινο προσάναμα ή πυροδότης.

Κι όσο κι αν με τις φούχτες των σκορπίζουν στα μαλλιά
Με συντριβή και με ταπεινωσύνη,
Του κάκου! Στη χλιά χόβολη και μες τη στάχτη πλιά
Σπίθας ιδέα ουδ' έλπιση δεν έχει μείνει.

Κι είναι γραμμένη του χαμού η Πολιτεία εκτός
Αν πρι ο καινούργιος ήλιος ανατείλει
Κάμει το θάμα του ο ουρανός και στ' άωρα της νυχτός
Μακρόθυμος τον κεραυνό του κάτω στείλει.

Κι αν πέσει απάνω της, αν πέσει! Όπως ζητά
Το δίκιο κι οι Παρθένες το ζητούνε,
Που ιδού τις, με τα χέρια τους στα ουράνια σηκωτά
Και την ψυχή στα μάτια τους τον προσκαλούνε.

....

Τάχα το θάμα κι έγινε; -Πες μου το να στο πω,
Γνώμη άβουλη, γνώμη άδικη μιας νειότης
Σαν τη δικιά μας, πόσβησεν έτσι χωρίς σκοπό
Κι ακόμα ζει και ζένεται - με το σκοπό της!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Περί μονομαχιών στην Ελλάδα του μεσοπόλεμου

«...Έχω την τιμήν ν' αναφέρω τα κάτωθι: Κατ' επανάληψιν, εις το πρόσφατον παρελθόν, προσεβλήθη η τιμή Αξ/κων υπό συναδέλφων των, υπό δημοσιογράφων ή πολιτευομένων χωρίς να καταστή δυνατή η πλήρης ικανοποίησίς της, ως εκ της αδυναμίας των κειμένων Νόμων να προασπίσωσιν την τιμήν και την υπόληψιν των ατόμων, αναλόγως της ηθικής αξίας και της κοινωνικής τάξεως τούτων. Πλείστα παραδείγματα αποδεικνύουσι τον ως άνω ισχυρισμόν μας, ως η αυτοκτονία του τέως Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Στρατού, η εν τω Κοινοβουλίω εξύβρυσις ανωτάτων Αξ/κων υπό πολιτευτών, οχυρουμένων όπισθεν της βουλευτικής ασυλίας, η συκοφαντία και δυσφήμισις Αξ/κων υπό δημοσιογράφων, αποθρασυνθέντων κατόπιν της ευχερούς παραγραφής των αδικημάτων του Τύπου...»

«...Η σωρεία των τοιούτων περιπτώσεων, ών ο αριθμός ασφαλώς θα εμειούτο καταπληκτικώς, εάν δεν ίσχυε ο Νόμος 1592 της 29-12-1918 ο απαγορεύων την μονομαχίαν, κατερράκωσε το γόητρον των Αξ/κων ενώπιον των πολιτών και το ηθικόν αυτών των ιδίων.»

Το έθιμο της μονομαχίας εμφανίστηκε τον 16ο αιώνα στην Ιταλία και την Γαλλία και από εκεί απλώθηκε στις περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες. Η μονομαχία στηρίχθηκε στην Ιδέα ότι στα πάντα υπάρχει θεία κρίση, που οδηγεί το χέρι του δικαίου και επομένως το αποτέλεσμα της μονομαχίας αποτελεί μία θεϊκή επιλογή.

Αφορμή για την μονομαχία αποτελούσε μία γενομένη προσβολή. Τότε αυτός ο οποίος αισθανόταν προσβεβλημένος έστελνε το επισκεπτήριό του σε αυτόν ο οποίος τον είχε θίξει και εντός 24 ωρών και κατόπιν συνεννοήσεως των τεσσάρων μαρτύρων (από δύο μάρτυρες για κάθε έναν από τους δύο μονομάχους) έπρεπε να λάβει χώρα η μονομαχία. Η μονομαχία, που έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει δια των όπλων, ξι-

φών δηλαδή, σπαθών ή πυροβόλων όπλων. Στην Ελλάδα της τουρκοκρατίας δεν υπήρχαν κανόνες μονομαχίας. Παρ' όλα αυτά είχαμε αρκετές περιπτώσεις, όπου υπήρχε σύγκρουση πολεμική προσωπικού χαρακτήρα, που όμως διέφερε κατά πολύ από την σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά έθιμα μονομαχία. Αυτό το είδος της μονομαχίας έλαβε μεγάλη έκταση στην Ελλάδα στο δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνος. Στην Γερμανία εκείνης της εποχής, επειδή υπήρξε μεγάλη επέκταση των μονομαχιών, με διάταγμα αυτού του ίδιου του Κάιζερ το 1874, ιδρύθηκαν τα Συμβούλια Τιμής Αξιωματικών, που σκοπός τους ήταν να περιφρουρούν την τιμή των αξιωματικών και να αποφασίζουν εάν έπρεπε να λάβει χώρα μονομαχία ή όχι.

Μέχρι το 1918 γινόντουσαν στην Ελλάδα ελευθέρως μονομαχίες. Ήδη όμως από δεκαετίες είχε εγερθεί ζήτημα καταργήσεως των μονομαχιών. Αφορμή αποτέλεσε κατ' αρχάς ο θάνατος σε μονομαχία του Λοχαγού **Βούρβαχη**, ενός εξαιρετικού πατριώτου, από μία πολύ σπουδαία οικογένεια, που πολλά μέλη της είχαν αγωνιστεί στην Επανάσταση του 1821 και άλλοι είχαν φθάσει μέχρι τον βαθμό του Στρατηγού στη Γαλλία του Ναπολέοντος του Γ'. Ένας εξ αυτών, μάλιστα, υπήρξε ήρως του πολέμου των Γάλλων στην Αλγερία και υπάρχει και εμβατήριο της Λεγεώνας των ξένων που υμνεί τα κατορθώματά του. Ο δεύτερος θάνατος που συγκλόνισε την Ελληνική κοινωνία ήταν αυτός του βουλευτού **Χατζηπέτρου**. Η κατάσταση στα 1918 είχε φθάσει στο απροχώρητο μετά τον εθνικό διχασμό. Βενιζελικοί και Βασιλικοί αξιωματικοί δεν έχαναν την ευκαιρία να καλεί ο ένας τον άλλον σε μονομαχία και να έχουμε αρκετούς θανάτους Αξιωματικών στο πεδίον της τιμής.

Έτσι, στις 29 Δεκεμβρίου του 1918, ψηφίστηκε ο νόμος 1592, που προέβλεπε φυλάκιση από 3 μήνες μέχρι 1 χρόνο, για όποιον προκαλούσε σε μονομαχία, αλλά και γι' αυτόν που αποδεχότανε την μονομαχία. Σύμφωνα με τον ίδιο νόμο ετιμωρούντο με φυλάκιση μέχρι 3 μήνες και οι εφημερίδες, που δημοσίευαν πρόκληση σε μονομαχία. Ακόμη στο ίδιο νομοσχέδιο προβλεπότανε φυλάκιση 2 χρόνων εάν αυτοί που είχαν συμφωνήσει την μονομαχία είχαν θέσει σαν όρο η μονομαχία να είναι μέχρι θανάτου.

Στην πραγματικότητα, αυτός ο νόμος δεν εφαρμόστηκε, παρέμεινε λόγος κενός και οι μονομαχίες συνεχίστηκαν, βεβαίως όμως, σε πολύ μικρότερο βαθμό. Βρισκόμαστε στην Ελλάδα του μεσοπολέμου στα 1935, εποχή της δικτατορίας Κονδύλη και ο αρχηγός της Αεροπορίας υποστράτηγος Ρέππας, με αίτησή του προς το υπουργείο αεροπορίας ζητά την επαναφορά του εθίμου της μονομαχίας. Τα κυριότερα σημεία του εγγράφου αυτού έχουν ως εξής:

"ΑΝΩΤΕΡΑ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ
Εν Π. Φαλήρω τη 5 Ν/βρίου 1935
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΧΗΓΟΥ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. ΑΠ.670

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: "Περί επαναφοράς
του εθίμου της μονομαχίας".

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ
Γραφ. Γεν. Διευθυντού ΑΘΗΝΑΣ

1. Έχω την τιμήν ν' αναφέρω τα κάτωθι: Κατ' επανάληψιν, εις το πρόσφατον παρελθόν, προσεβλήθη η τιμή Αξ/κων υπό συναδέλφων των, υπό δημοσιογράφων ή πολιτευομένων χωρίς να καταστή δυνατή η πλήρης ικανοποίησίς της, ως εκ της αδυναμίας των κειμένων Νόμων να προασπίσωσιν την τιμήν και την υπόληψιν των ατόμων, αναλόγως της ηθικής αξίας και της κοινωνικής τάξεως τούτων.
2. Πλείστα παραδείγματα αποδεικνύουσι τον ως άνω ισχυρισμόν μας, ως η αυτοκτονία του τέως Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Στρατού, η εν τω Κοινοβουλίω εξύβρισις ανωτάτων Αξ/κων υπό πολιτευτών, οχυρουμένων όπισθεν της βουλευτικής ασυλίας, η συκοφαντία και δυσφήμισις Αξ/κων υπό δημοσιογράφων, αποθρασυνθέντων κατόπιν της ευχερούς παραγραφής των αδικημάτων του Τύπου και του γεγονότος ότι κατ' αρχήν τα κατ' αυτών εντάλματα συλλήψεως παραμένωσιν ανεχτέλεστα, ενώ τόσον δύσκολος αν μη αδύνατος είναι η απόδειξις της δολίας προαιρέσεως επί των αδικημάτων της ψευδούς καταμηνύσεως και της συκοφαντίας, αποτελούσης απαραίτητον στοιχείον του αδικήματος.
3. Εις τα ως άνω δέον να προστεθή ότι, αι ε-

πί εξυβρίσει καταδικαστικαί αποφάσεις, ενώ δεν ικανοποιούν τον εξυβρισθέντα Αξ/κον, δεν αποδεικνύουσι και εάν αδίκως ή δικαίως εξυβρίσθη, εφ' όσον εις αμφοτέρας τας περιπτώσεις η απόφασις οπωσδήποτε θα είναι καταδικαστική.

4. Ούτω ενώ οι συκοφάνται και οι υβρισταί ή δεν διώκονται, προστατευόμενοι υπό ειδικών Νόμων, ή αθωούνται λόγω της ευχερείας μεθ' ής δύναται να επικαλεσθή ο μηνυόμενος την έλλειψιν δόλου, ή δεν υφίστανται τας συνεπείας των καταδικαστικών αποφάσεων επιτυγχάνουσι πάντοτε του σκοπού των, εκθέτοντες ενώπιον της Κοινής Γνώμης την τιμήν και την υπόληψιν των Αξ/κων.

5. Η σωρεία των τοιούτων περιπτώσεων, ών ο αριθμός ασφαλώς θα εμειούτο καταπληκτικώς, εάν δεν ίσχυε ο Νόμος 1592 της 29-12-1918 ο απαγορεύων την μονομαχίαν, κατερράκωσε το γόητρον των Αξ/κων ενώπιον των πολιτών και το ηθικόν αυτών των ιδίων.

6. Λυπηρόν βεβαίως, αληθές όμως είναι ότι, αι επικρατήσασαι νεωτεριστικαί ιδέαι, το συνεχές θέαμα των αλληλοϋβριζομένων ατόμων προφορικώς ή δια του τύπου, ασχέτως κοινωνικής τάξεως, εις σημείον ώστε αι λέξεις ν' απωλέσωσι την αρχικήν σημασίαν των, και η προκλητική έστιν ότε περιφρόνησις προς κάθε ηθικήν αξίαν και έννοιαν κοινωνικής ιεραρχίας, επέδρασαν και επί των Αξ/κων.

Δεν εφυγαδεύθησαν μόνον οι καλοί τρόποι και η αβρότης μεταξύ των ομοιοβάθμων, δεν εξέλειψεν μόνον ο ενσυνείδητος σεβασμός του κατωτέρου προς τον ανώτερον, αλλά η αυτή αντίληψις περί της τιμής και του καθήκοντος ημβλύνθη, εκεί ένθα δεν διεστρεβλώθη τελείως.

7. Εξ όλων των προαναφερθέντων σαφώς προκύπτει ότι η επαναφορά του εθίμου της μονομαχίας μεταξύ των πολιτευομένων, των δημοσιογράφων και των Αξ/κων ή τουλάχιστον των τελευταίων τούτων, αποτελεί ανάγκην επιτακτικήν, οι δε επιβάλλοντες ταύτην λόγοι εισίν κυρίως οι κάτωθι:

1ον) η περιφρούρησις της τιμής των Αξ/κων από των κακοβούλων και επιτηδείων συκοφαντών και δυσφημιστών του Σώματος.

2ον) Η παροχή μέσων δια την πλήρη ικανοποίησιν της εξυβριζομένης τιμής.

3ον) Η δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών δια την ανάπλασιν Αξ/κων αξίων του προορισμού των, εχόντων τας απαραιτήτους εκείνας τας ιδιότητας του χαρακτήρος ών η έλλειψις εξουδετερώνει τας λαμπροτέρας πνευματικάς τοιαύτας.

4ον) Η ηθική εξύψωσις και η αποκατάστασις του γοήτρου των Αξ/κων ενώπιον εκείνων οίτινες εμπιστεύονται εις αυτούς τα Εθνικά των πεπρωμένα, την ζωήν των τέκνων των και αυτών των ιδίων.

Γ. Ρέππας Υποστράτηγος
Αρχηγός Αεροπορίας".

Ο υπογράφων το έγγραφο Υποστράτηγος Ρέππας δεν ήταν μία τυχαία προσωπικότητα. Ήταν ένας από τους πρωταγωνιστές της καταστολής του Βενιζελικού κινήματος του 1935, που μαζί με τον τότε Ταγματάρχη Κουρούκλη είχε εμποδίσει την πτώση του καθεστώτος Κονδύλη. Ήταν επίσης ο πρόεδρος του εκτάκτου στρατοδικείου, που είχε αποφασίσει την εκτέλεση των στρατηγών Κοιμήση και Παπούλια, του Αρχιστρατήγου της Μικράς Ασίας, που λίγο πριν πέσει νεκρός από τις σφαίρες του εκτελεστικού αποσπάσματος είχε πει πως είναι περήφανος γιατί θα πεθάνει από τις σφαίρες των στρατιωτών, που οδήγησε στις νικηφόρες μάχες του μετώπου της Μικράς Ασίας.

Η πρόταση του στρατηγού Ρέππα μάλλον έγινε αποδεκτή, γιατί γνωρίζουμε τουλάχιστον μία περίπτωση που ο παλαιός Μακεδονομάχος, Αξιωματικός του Ιππικού Καναβαράκος, εκτέλεσε σε μονομαχία έναν βουλευτή, που είχε προσβάλει τον αργότερα ήρωα της Πίνδου Συνταγματάρχη Δαβάκη.

Ήταν μια εποχή που ακόμη η Τιμή είχε αξία για τους Έλληνες και μάλιστα για τους Έλληνες Αξιωματικούς, που θεωρούσαν απαράδεκτο να καθυβρίζονται από τον οποιονδήποτε πολιτευτή ή δημοσιογράφο και δεν περίμεναν την αποκατάσταση της Τιμής τους από μία καταδίκη για συκοφαντική δυσφήμιση.

Στην Καμπάλα και το Ταλμούδ οι ρίζες του Σατανισμού

Ο σατανισμός και η μαύρη μαγεία αποτελούν και σήμερα μία μάστιγα του σύγχρονου κόσμου. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα κατευθυνόμενα ΜΜΕ παραπληροφορούν τον λαό σχετικά με τις ρίζες και την προέλευση αυτής της θλιβερής πραγματικότητος.

Γράφουν επί παραδείγματι και παρουσιάζουν σαν "ναζιστή" τον μεγαλύτερο μαύρο μάγο του 20ου αιώνος, Άλιστερ Κρόουλεϋ, ενώ είναι γνωστό ότι είχε απελαθεί τόσο από την φασιστική Ιταλία όσο και από την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, στην οποία μάλιστα είχαν εξοντωθεί από το καθεστώς όλοι οι γνωστοί συνεργάτες του. **Ο ίδιος μετά τον πόλεμο υπερηφανευότανε ότι ήταν συνεργάτης της Ιντέλιτζενς Σέρβις και συνέβαλε στην ήττα του Χίτλερ.** Ας έλθουμε όμως στο ζητούμενο αυτού του κειμένου, στο να εξετάσουμε δηλαδή, με στοιχεία τις ρίζες και την προέλευση του σατανισμού.

Στις αρχές του 14ου μ.Χ. αιώνα άρχισε να κάνει ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία της στην Ευρώπη, μία αποκρουστική σε εκδηλώσεις και φρικώδης σε περιεχόμενο εκδήλωση της Εξέλιξης του Δυϊσμού: Ο Σατανισμός, λατρεία δηλαδή του Σατανά - Σεϊτάν και ποικίλες λατρευτικές λειτουργικές του, που μπορούν να αποδοθούν με τον όρο "μαύρη μαγεία". Βεβαίως αυτό το αντικείμενο πρέπει να προσεγγίζεται πάντοτε με εξαιρετική λεπτολόγο προσοχή για 2 λόγους:

α) Πολλά εγράφησαν σχετικά με τον Σατανισμό σαν παράγωγα μεσαιωνικών προλήψεων, καθώς επίσης και σαν κατηγορητήριο ενάντια σ' αυτούς που αποσκιρτούσαν από την Ρωμαιοκαθολική Χριστιανική Εκκλησία, οπότε το Βατικανό έβλεπε σαν όργανα του Σατανά όλους εκείνους που εμάχοντο τον Καθολικισμό.

β) Αφ' ετέρου, όμως, υφίσταται μία υπεραπλουστευμένη μηχανιστική - υλιστική αντίληψη - ερμηνεία της Ιστορίας, η οποία αρνείται εξ' ολοκλήρου την ύπαρξη κάθε Απόκρυφης Δύναμης, απορρίπτει δε ασυζητητί όλες τις αποκαλύψεις γύρω από το αντικείμενο - από όπου και εάν αυτές προέρχονται - σαν παράγωγα υστερικής φαντασίωσης και ψυχοπαθολογίας. Αυτή η (β) συνιστώσα είναι έντονα παρούσα σε κάθε προσέγγιση, μιας και η υπερβολή, το άλογο στοιχείο, η ευπιστία - μωροπιστία των "αποδεκτών" του σατανισμού και η άγνοια - αφέλεια προξενούν συχνά την αυτογελοιοποίηση αυτών των κύκλων.

Όμως το δρώμενο και το φαινόμενο του Σατανισμού αποτελεί μία τρέχουσα όσο και υφισταμένη Ιστορική πραγματικότητα. Για τούτο εμείς οι Εθνικιστές που συχνά - πυκνά γινόμαστε δέκτες του οχε-

τού παραπληροφόρησης του σιωνοκρατούμενου συστήματος, οφείλουμε παρά την αποστροφή, οργή ή θυμηδία που μας προξενεί να πάρουμε θέση με αφορμή πρόσφατα συμβάντα στην Πατρίδα μας. Έτσι λοιπόν, θα ήταν επιπόλαιο και αφελές να αρνείται κανείς ότι δεν υπήρξε ή δεν υπάρχει συστηματική λατρεία του κακού. Άσχετα αν διάφοροι αλήτες, (μεγαλοαστικής ή προλεταριακής προέλευσης δεν έχει σημασία), εγκληματίες, (εμφύτως ή επικτήτως δεν έχει επί του παρόντος σημασία), επένδυσαν την αντιανθρώπινη κτηνωδία τους με ένα συνονθύλευμα μυθικοθρησκευτικών και φαντασιωσικών δεδομένων, γιατί αναζητούσαν ένα "ντεκόρ" αυξημένης αισθητικής απόδοσης, γιατί ήθελαν σαδισμό και ερωτισμό Hi-Fi. Άσχετα με τους αποκαλυφθέντες δολοφόνους ή τους αγνώστους αναλόγους τους, η επίκληση των σκοτεινών δυνάμεων υπήρξε μια πρακτική από τα πρωτόγονα στάδια της ανθρωπότητας (συναντόμενη ιδιαίτερα στα Σημιτικά φύλα).

Πρακτική, η οποία στην Χριστιανική περίοδο στην Ευρώπη βρήκε την έκφρασή της σε ομάδες όπως οι Καϊνίτες, οι Ευχίτες και οι "Εωσφοριστές" (Λουσιφεριανοί). Αυτά τα στοιχεία δεν είναι εικασίες, είναι δεδομένα της ιστορίας, συμβάντα πιστοποιημένα και καταγεγραμμένα. Περί το τέλος του 12ου μ.Χ. αιώνα, ο Εωσφορισμός εξαπλώθηκε στην Στυρία, το Τυρόλο και την Βοημία φθάνοντας ανατολικά ως το Βρανδεμβούργο, ενώ τον 13ο αιώνα εισέδυσε στο Δυτικό Τμήμα της Γερμανίας φθάνοντας την κορύφωση της ανάπτυξής του στον 14ο αιώνα οπότε υπήρχαν Εωσφοριστές σε όλη την Γερμανία, την Ιταλία και την Γαλλία. Σ' αυτήν την ιστορική φάση η λατρεία των αυτοαποκαλούμενων Εωσφοριστών είχε μετεξελιχθεί και από πλευράς κατήχησης - Δογματικής, αποδίδοντας στον Σαταναήλ τον τίτλο του Πρίγκιπα - κυρίαρχου του κόσμου, ενώ στους Ιταλικούς κλάδους, που έλεγαν ότι εξασκούν την "αρχαία θρησκεία", υφίστατο η πιο προωθημένη θεωρητική μορφή του Σατανισμού: "η αγάπη προς το κακό, προς χάριν του κακού". Η μαγική τέχνη είχε θεωρηθεί ένα επάγγελμα και υπήρχαν κρυφά σχολεία μαγισσών για την εκμάθηση των φερομένων ως μαγικών πρακτικών. Όταν λοιπόν καταλογίζουμε ευθύνη ή απονέμουμε εύσημα στην δράση της Εκκλησίας εκείνα τα χρόνια για την δίωξη της μαγείας και των Σατανιστών, πρέπει να αναγνωρίσουμε πρωτίστως το γεγονός ότι δεν εστρέφετο ("καλώς" ή "κακώς") κατά προσώπων, αλλά εναντίον ενός ολόκληρου συστήματος ομάδων, δομών και λειτουργιών, το οποίον εκλήθη να καταστρέψει.

Η πεμπτουσία την όποιας Σατανιστικής πρακτικής ήταν και είναι η βεβήλωση, η από-ιεροποίηση, η καταστροφή των στοιχείων, δομών, συμβόλων και ιερών δηλαδή των συνόλων στοιχείων - "Θέ-

σεων" της Χριστιανικής ή άλλης Θρησκείας. Η ε-νεργός "Αντίθεση" σε κάθε καταξιωμένη οντότητα, ύπαρξη, ιδέα ή παράγωγο που έχει τη θέση του στο κοσμοθεωρητικό οικοδόμημα μίας Θρησκείας. Ένας από τους πρωτοπόρους του Μασσωνικού Αποκρυφισμού ο Ελιφάς Λεβί γράφει για τις τελετές Επίκλησης των Σατανικών Δυνάμεων της Κόλασης:

"Είναι απαραίτητο να εξευτελιστούν οι τελετές της θρησκείας που ανήκει κάποιος και να ποδοπατηθούν τα ιερά σύμβολά της".

Εκεί βρίσκεται η εξήγηση των ακατανόητων πράξεων εμετικής αθλιότητας όπως σύληση των τάφων, βεβήλωση και καταστροφή των λειψάνων αγίων, ασέβεια προς τους νεκρούς, καταστροφές και βεβηλώσεις ναών ή ιερών σκευών. Όλοι οι δήθεν εμβρόντητοι άνθρωποι των ΜΜΕ, (οι ίδιοι που προκειμένου να αυξήσουν την ακροαματικότητα των σταθμών τους διασπείρουν ανενδοίαστα τα καλλιτεχνήματα - σκουπίδια όλων των συφιλιδικών εγκεφάλων της σύγχρονης λεγόμενης τέχνης) μπορούν κάλλιστα να βρουν την περιγραφή της Μαύρης Σατανικής "λειτουργίας" στην περιγραφή που δίνει με αηδείς λεπτομέρειες ο Huysman στο βιβλίο του Labas. Η αναπαραγωγή της με ποικίλες χωροχρονικές παραλλαγές, πιστοποιεί έμμεσα το υπαρκτό της "ανύπαρκτης" μέχρι πρόσφατα, κατά τους υπεύθυνους ανίερης ανθρωποβόρας σατανιστικής λατρείας. Ακόμη όποιοι νομίζουν από υπερβάλλοντα "σκεπτικισμό", πως τα φαινόμενα ή δρώμενα αυτά είναι περιστασιακά γεννήματα εγκληματικών και κοινωνιοπαθών εγκεφάλων, αρκεί μια αναδρομή στο ιστορικό πρόσωπο του Γάλλου στρατάρχη Giffes Ka Rais, γεννημένου στη Βρετάνη, Εθνικού ήρωα (!) των Γάλλων και συντρόφου της Jeanne d' Arc! Αυτός ο τιμημένος από τους ομοεθνείς του άνδρας, ευκατάστατος και εξόχως διάσημος αναζήτησε με την συνδρομή Ιταλών Σατανιστών την βοήθεια του Σατανά για "γνώση, δύναμη και πλούτη" υπογράφοντας το "συμβόλαιο αίματος". Η ακόρεστη επιδίωξή του για υλικές απολαβές τον οδήγησε σε αλλαγή προσωπικότητας και κλιμακωτή αποκτήνωση. Σαδιστικά βασανιστήρια, φρικτές θυσίες και εκατόμβες αθώων παιδιών ήταν το έργο του Προσήλυτου στην εβραιόπνευστη λατρεία. Απο το 1432 έως το 1440 εξόντωσε εκατοντάδες αθώων ανηλίκων (που καταγράφηκαν μετά την έρευνα η οποία επακολούθησε). Στο 1440 συνάντησε την Δικαιοσύνη: Κρεμάστηκε και το κουφάρι του κάηκε. Ποία είναι η εξήγηση της κτηνώδους συμπεριφοράς ενός πρώην έντιμου, φιλάνθρωπου και γενναίου άνδρα που ξάφνου μετέτρεψε την στάση του σε μια φρενήρη αναζήτηση απολαβών υλικού τύπου, σκορπώντας θάνατο και φρίκη; Απλά η ψυχοπαθολογική του κατάσταση;

Η "αποστειρωμένη" αυτή ψυχιατρίζουσα και λογική μηχανιστική ερμηνεία καλύπτει εν μέρει το φαινόμενο, όταν μάλιστα κανείς διαδράμοντας την ιστορία ανακαλύπτει τις ιδεολογικές συγγένειές του με τον Μαρκήσιο de Sade, στο φανατικό μίσος αντίθεσης - βεβηλωτικής απόρριψης του Χριστιανισμού. Επεκαλούντο αμφότεροι έναν αντί - Χριστό στην θέση του Χριστού, μία αντί - αρετή στη θέση της Αρετής. Τα κοσμολογικά και θεολογικά πρότυπα όλων των επωνύμων ή ανωνύμων φανερών ή συγκαλυμμένων Σατανιστών είναι ουσιαστικά μία Αντίθεση στον Χριστιανισμό. Πασπαλισμένα με εξωτερικούς τύπους ή σχήματα από τις αρχαίες παγανιστικές θρησκείες ή ακόμη με Χριστιανικές προμετωπίδες (π.χ. τα "Παιδιά του Χριστού" ή παιδιά του Μω του εβραίου πορνοβοσκού Μωυσή Ντάβιντσου Μέργκ).

Πολύ εύστοχα ο Deschamps καταδεικνύει ότι πυρήνας της Σατανικής Λατρείας και των ποικίλων μορφών (της μαύρης μαγείας που απλώθηκαν μετά τον Μεσαίωνα στην Ευρώπη, για να επανεμφανι-

σθούν σε νέα άνθηση μετά τον Β' Μεγάλο Πόλεμο στην Αμερική απ' όπου επανεισάγονται κρουνηδόν στην Ήπειρο μας) είναι η Καμπάλα, αυτή η επιστήμη των δαιμονικών τεχνών, της οποίας οι εισαγωγείς ήταν οι εβραίοι.

Από το ίδιο το όνομα του άρχοντα του σκότους Σατανάς - Σεϊτάν έως τα εβραϊκής προέλευσης σύμβολα, καθώς και τα εβραϊκά ονόματα των ποικίλων σατανικών "ταξιαρχιών" είναι πρόδηλη η επίδραση των εβραίων Καμπαλιστών. Πρέπει να θυμηθούμε και πάλι την Ιστορία, (εφόδιο κρίσης για κάθε Εθνικιστή είναι η Ιστορική Εμπειρία), ώστε να γίνει ξεκάθαρη η τρομακτική πνευματική επιρροή που κατείχαν οι εβραίοι τον 15ο αιώνα στην Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία και Προβηγκία. Ήδη από το 1450 είχαν διεισδύσει ακόμη και στους κύκλους των Φλωρεντινών διανοουμένων σαν φορείς της "μυστικής γνώσης" της Καμπάλα, ώστε έναν αιώνα αργότερα στην Ιταλία ο εβραίος Ισαάκ Λούρια (1533 - 1572) δημιούργησε τη Νέα Καμπαλιστική σχολή. Τα δόγματά του οργανώθηκαν αργότερα σ' ένα πρακτικό μαγικοθρησκευτικό σύστημα από τους Χασιντίμ Ραββίνους του εβραϊσμού της Αν.Ευρώπης ("Ασκεναζήμ" εβραίοι). Ολόκληροι κανόνες κατασκευής φυλαχτών, επίκλησης δαιμόνων, μυστικής αριθμομαγείας και μαντικής των γραμμάτων είναι το παράγωγο ολόκληρης σειράς εβραίων αποκρυφιστών (όποιος αμφισβητεί αυτήν την αλήθεια ας αναζητήσει στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια το λήμμα Καμπάλα).

Εδώ βέβαια θα μπορούσαν "εξεγερμένοι" από "ανθρωπιστική" διάθεση οι ποικιλόχρωμοι δημοκρατοκουλτουριάρηδες να ουρλιάξουν για τον... αντισημιτισμό μας. Όμως ο Ελιφάς Λεβί που κάθε άλλο παρά αντισημίτης υπήρξε γράφει στο "Δόγμα και Τελετουργία της υψηλής Μαγείας" (II, 220):

"***Οι εβραίοι, οι πλέον πιστοί ακόλουθοι του μυστικού της Καμπάλα, ήσαν σχεδόν πάντοτε οι αληθινοί κυρίαρχοι της μαγείας στον Μεσαίωνα***", και υποδεικνύει ότι ο Gilles Le Rais αντέγραψε τις τερατώδεις πρακτικές χρήσης αίματος δολοφονημένων παιδιών "από κάποια απ' εκείνα τα παλαιά εβραϊκά γριμόρια (βιβλία πρακτικής μαγείας όπως η "Σολομωνική"), τα οποία εάν ήσαν γνωστά θα επαρκούσαν για να καταράται τους εβραίους ολόκληρη η γη". Ανάλογα, ο Βολταίρος στο έργο του "Henriade" αποδίδει ξεκάθαρα τις μαγικές τελετές με χρήση ανθρωπίνου αίματος, όπως αυτές εφαρμόσθηκαν ιδιαίτερα στον 16ο αιώνα, στην επιρροή των εβραϊκών μαγικοθρησκευτικών τελετών. Μάλιστα υποσημειώνει στο ίδιο έργο:

"***Ησαν συνήθεις οι εβραίοι που έκαμαν τέτοια χρήση για μαγικές πράξεις. Αυτή η αρχαία δεισιδαιμονία προέρχεται από τα μυστικά της Καμπάλα, της οποίας οι εβραίοι θεωρούν εαυτούς του μόνους θεματοφύλακες. Η Αικατερίνη των Μεδίκων, ο στρατάρχης ντ' Ανκρ και πολλοί άλλοι προσέλαβαν εβραίους για τα μάγια τους αυτά***".

Πέραν όμως των διαφόρων κρίσεων που εξέφρασαν διάσημοι άνδρες της μεταμεσαιωνικής Ευρώπης για την ευθύνη των εβραίων ως γεννητόρων της μαύρης μαγείας, επί πλέον δε πέραν της οποίας υφισταμένης αντιεβραϊκής προκατάληψης των Ευρωπαϊκών Λαών κατά των εβραίων, υφίσταται μία αναντίρρητη πραγματικότητας:

Η "δαιμονολογία" στην μεσαιωνική και μετέπειτα Ευρώπη υπήρξε ουσιαστικώς μια εβραϊκή "επιστήμη". Διότι αν και υπήρχε μια πίστη στην ύπαρξη κακοποιών πνευμάτων και οντοτήτων από την αρχή της προϊστορίας σε όλους τους λαούς (και μάλιστα τέτοια πίστη συνέχισε να υφίσταται σε πρωτόγονες φυλές ή και στα αμόρφωτα κατώτερα και περιθωριακά κοινωνικά στρώματα των πολιτισμένων κοινωνιών), κυρίως μέσω των εβραίων εισήχθησαν στην Ευρώπη αυτές οι σκοτεινές προλήψεις στοιχειοθετημένες σε ένα πλήρες μαγικοθρησκευτικό σύστημα. Και δη όχι σαν δεισιδαιμονία των φτωχών στρωμάτων στις διάφορες εβραϊκές κοινότητες, αλλά σαν κύριο στοιχείο της μυστικής διδασκαλίας στην Καμπάλα και στο πλέον ουσιώδες μέρος της εβραϊκής παράδοσης. Στο Ταλμούδ, ιερό βιβλίο των εβραίων, (που αποτελεί με την Τορά - Πεντάτευχο, το Ζοχάρ, το Σουλχάν - Αρούχ και τις Γκιμαρά και Μισνά το παραδοσιακό θρησκευτικό - κοσμοθεωρητικό πλέγμα του εβραιοσιωνισμού),

υπάρχει σωρεία αφηγήσεων και εξηγήσεων για τις δαιμονικές οντότητες, τον χειρισμό τους και την προστασία από αυτές. Π.χ. Ταλμούδ - πραγματεία BeraKhoth, έκτη σελίς και ένθεν:

"***Ενας άνδρας δεν πρέπει να βγαίνει έξω μόνος τη νύκτα που ακολουθεί την τέταρτη ημέρα, ή την νύκτα που ακολουθεί το Σάββατο, γιατί ένα κακό πνεύμα που λέγεται Agrath, η κόρη του Ma 'hlath μαζί με 180.000(!) άλλα κακά πνεύματα, βγαίνουν στον κόσμο και έχουν το δικαίωμα(!) να πνευματίσουν οποιοδήποτε έχουν την ευκαιρία να συναντήσουν***".

Ανάλογες περιγραφές για... στρατιές δαιμόνων, τρόπους προσέγγισής τους και αποφυγής υπάρχουν σε ολόκληρη την έκταση των Ταλμουδικών κειμένων.

του Ε. Χ. Αθανασίου

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΩΣ ΜΕΣΟΤΗΣ

Β΄ Μέρος

Είναι κοινός τόπος η κατηγορία, την οποία μας εξαπολύουν οι αντίπαλοί μας, ότι οι θέσεις μας είναι ακραίες. Σκοπός αυτού του άρθρου είναι να ανασκευασθή αυτή η κατηγορία και να καταδειχθή ότι η κοσμοθεωρία μας είναι μεσότης. Αυτό και θα κάνουμε εν συνεχεία. Αφού πρώτον ορισθή τι σημαίνει μεσότης από ηθικής πλευράς και συσχετισθή αύτη με την αρετή, εν συνεχεία θα δείξουμε ότι η διαίρεσις της ανθρωπότητος σε εθνικά κράτη είναι μεσότης και μάλιστα αναγκαία. Ύστερα θα δούμε ότι και το πολίτευμα το οποίο πρεσβεύουμε είναι μεσότης στο εσωτερικό του εθνικού κράτους, οι δε θέσεις μας για τις εξωτερικές σχέσεις χαρακτηρίζονται επίσης από την μεσότητα.

III. ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Είδαμε στο προηγούμενο Α' Μέρος (ΙΙ. Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ) ότι ο εθνικισμός είναι μεσότης (αρετή) κατά Αριστοτέλη μεταξύ των ακροτήτων (υπερβολών) αφ' ενός του ατομικισμού και αφ' ετέρου του διεθνισμού. Συνέπεια αυτού του φυσικού γεγονότος είναι και η επιβαλλομένη πολιτική διαίρεσις της ανθρωπότητος σε εθνικά κράτη. Η αναγκαιότης αυτή προβάλλει αβίαστα σαν μεσότης μεταξύ του αναρχισμού (κανένα πολιτικό κέντρο) και της λεγόμενης "παγκοσμιοποίησης" (μία κεντρική εξουσία για όλη την ανθρωπότητα σε τελευταία ανάλυση).

Το ερώτημα που εγείρεται τώρα είναι το εξής. Εξαντλείται η μεσότης στο εξωτερικό ενός εθνικού κράτους ή όχι. Προφανώς όχι. Θα μας απασχολήσει λοιπόν το τι γίνεται, ή μάλλον τι δέον γενέσθαι, στο εσωτερικό. Τούτο δε σχετίζεται με την πολιτική οργάνωση του εθνικού κράτους.

Σύμφωνα πάλι με τον Αριστοτέλη, οι μορφές των πολιτευμάτων είναι βασικά οι εξής τρεις (με σύγχρονους όρους). Η Δημοκρατία, η Αριστοκρατία και η Δικτατορία. Η διαίρεσις δε αυτή αντιστοιχεί στο αν κυβερνούν όλοι, οι άξιοι ή ένας. Δεν θα μας απασχολήσει εδώ η κατά Αριστοτέλη καλή και κακή εκδοχή αυτών των πολιτευμάτων. Ούτε και η θεωρία του για κυκλική εναλλαγή αυτών. Αλλά ας περιγράψουμε καλύτερα αυτούς τους τρεις τύπους πολιτευμάτων.

Πώς λειτουργεί λοιπόν κατ' αρχήν η Δημοκρατία. Είναι σε όλους γνωστό ότι από ανάγκη κυβερνούν λίγοι. Και τούτο γιατί είναι φύσει αδύνατον σήμερα να κυβερνούν όλοι. Μήπως λοιπόν πρόκειται στην πραγματικότητα για Αριστοκρατία; Θα ήταν πράγματι έτσι αν από τον τρόπο εκλογής ανεδείκνυντο οι άξιοι και όχι απλώς οι αρεστοί. Δεν πρόκειται λοιπόν για Αριστοκρατία. Και επί πλέον τα πολλά πολιτικά κόμματα συνήθως οδηγούν στον διχασμό, σε αντίθεση με την ενότητα που πρέπει να επικρατή στο εσωτερικό ενός εθνικού κράτους.

Πώς λειτουργεί τώρα η Δικτατορία. Είναι προφανές ότι σ' αυτήν επικρατεί η αυθαιρεσία του ενός. Και είναι ανεξέλεγκτο αν αυτός ο ένας είναι καλός ή κακός, με αποτέλεσμα το αβέβαιο της έκβασης των πολιτικών πραγμάτων.

Τέλος η Αριστοκρατία είναι το πολίτευμα εκείνο στο οποίο κυβερνούν οι άξιοι, δηλαδή όπως μπορούμε να πούμε οι εκλεκτοί. Είναι δε προφανές ότι αυτοί πρέπει να βρίσκονται σε ένα πολιτικό οργανισμό, πού έρχεται σε αντίθεση με την ύπαρξη διχαστικών κομμάτων.

Από πού όμως θα προέρχονται αυτοί οι άξιοι. Είναι βέβαιον ότι αυτοί θα πρέπει να προέρχονται από το λαό ("λαϊκή αριστοκρατία") με πνευματικά

κριτήρια μάλλον ("πνευματική αριστοκρατία") και όχι με οικονομικά κριτήρια ("οικονομική ολιγαρχία").

Είναι προφανές ότι η Δημοκρατία (να κυβερνούν όλοι) και η Δικτατορία (να κυβερνά ένας) είναι ακρότητες, είναι οι δύο αντίθετες υπερβολές. Αναδεικνύεται λοιπόν αβίαστα η Αριστοκρατία ως η μεταξύ των δύο **μεσότης**, η οποία και αντιπροσωπεύει την αρετή κατά Αριστοτέλη και η οποία, όχι τυχαία, αποτελεί **το ιδεώδες πολίτευμα κατά τον Πλάτωνα.**

Πρέπει να γίνη σαφές ότι δεν πρεσβεύουμε τη βιαία ανατροπή του ισχύοντος σήμερα πολιτεύματος. Και τούτο γιατί δεν πιστεύουμε σε εμφυλίους πολέμους. Η μετάβαση λοιπόν στο αριστοκρατικό πολίτευμα πρέπει να γίνη βαθμιαία και με τους υπάρχοντες δημοκρατικούς κανόνες, οι οποίοι όμως πρέπει από όλους να γίνωνται σεβαστοί.

IV. ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Όπως είπαμε και στο Α' Μέρος (ΙΙ. Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ), κάθε κατάσταση ισορροπίας στη φύση απαντάται σαν δυναμική ισορροπία (σύνθεση) μεταξύ αυτοεπιβεβαιωτικών και ολοκληρωτικών τάσεων (θέση και αντίθεση). Τούτο είναι σύμφωνο και με το διαλεκτικό δόγμα θέση-αντίθεση-σύνθεση. Αυτό λοιπόν πρέπει να ισχύη (ή μάλλον ισχύει) και σε επίπεδο διακρατικό.

Με άλλα λόγια έχουμε μεν ανταγωνισμό (αυτοεπιβεβαιωτικές τάσεις) αλλά και συνεργασία (ολοκληρωτικές τάσεις) μεταξύ των εθνών για να υπάρχη ισορροπία (αρμονία), και έτσι πρέπει να γίνεται. Λέμε δηλαδή όχι στόν απομονωτισμό, καθώς και στον αποκλειστικό ανταγωνισμό που φθάνει μέχρι τον πόλεμο. Κι αυτό γιατί δεν αρνούμαστε την άδολη και επί ίσοις όροις συνεργασία μεταξύ των εθνών. Είναι οι αντίπαλοί μας αυτοί πού, ακόμη και μέσω μιας (αμφιλεγόμενης) συνεργασίας, είναι πιο "ανταγωνιστικοί" (με την κακή έννοια), φθάνοντας μέχρι την ακρότητα του ιμπεριαλισμού.

Και είναι χαρακτηριστικά του σύγχρονου ιμπεριαλισμού η ανάμιξη στα εσωτερικά των άλλων, η άρνηση της αυτοδιάθεσης των λαών, η εναντίωση στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και η αποικιοκρατία φανερή ή συγκεκαλυμμένη.

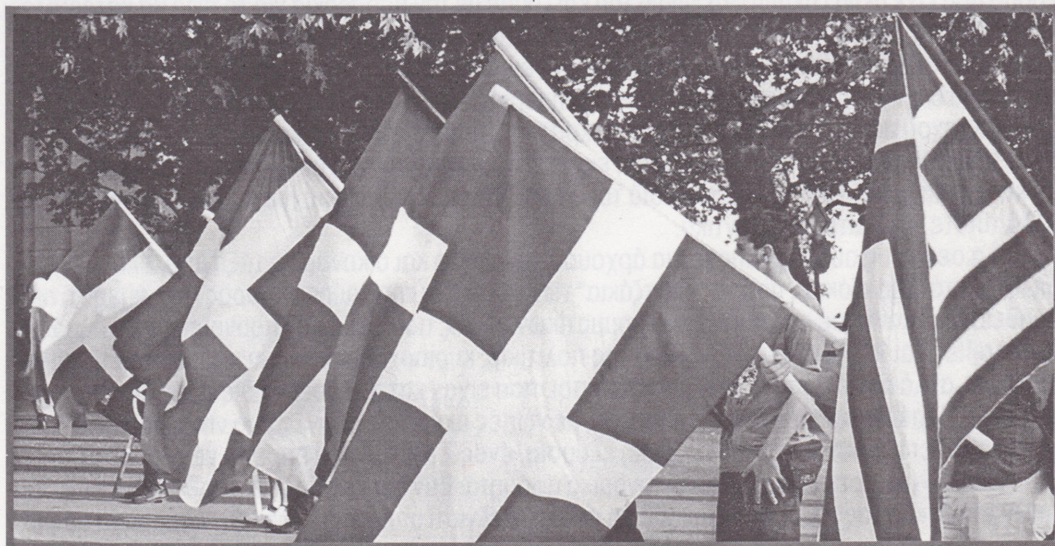
Αντίθετα, δικές μας αρχές (ή προϋποθέσεις) για τη συνεργασία είναι η μη ανάμιξη στα εσωτερικά των άλλων (σεβασμός της εθνικής κυριαρχίας), η αυτοδιάθεση για όλους τους λαούς (με βάση τη φυλετική-εθνική τους ταυτότητα), η ενίσχυση των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και ο αντιαποικιοκρατισμός σαν κατάφαση στην εθνική κυριαρχία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είδαμε ότι ο Εθνικισμός στη θεωρία και στην πράξη (εφαρμογή) είναι μεσότης, και άρα αρετή κατά τον Αριστοτέλη, και 1) όσον αφορά τη διαίρεση της ανθρωπότητος σε εθνικά κράτη, και 2) όσον αφορά το πολίτευμα διακυβέρνησης, και 3) όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις.

Όσον όμως αφορά την "επιδίωξή" του, από όλους τους εθνικιστές, είναι ακρότης ανυπέρβλητος. Και τούτο γιατί η σημερινή παντοκρατορία του "συστήματος" δεν εδράζεται ουσιαστικά πουθενά αλλού παρά στην ισχύ των όπλων. Καθώς επίσης και στη δική μας μειονοτική "περιθωριοποίηση", προϊόν της άνευ προηγουμένου κατασυκοφάντησής μας.

Από το άλλο μέρος ο μόνος εφικτός σοσιαλισμός βρίσκεται στα πλαίσια του Εθνικού Κράτους. Αλλά είναι και το πολιτικό εκείνο σύστημα που ενισχύει το Εθνικό Κράτος. Έτσι προκύπτει η διττή ανάγκη για ένα σοσιαλισμό εθνικό, αφ' ενός, και για ένα εθνικισμό σοσιαλιστικό, αφ' ετέρου.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

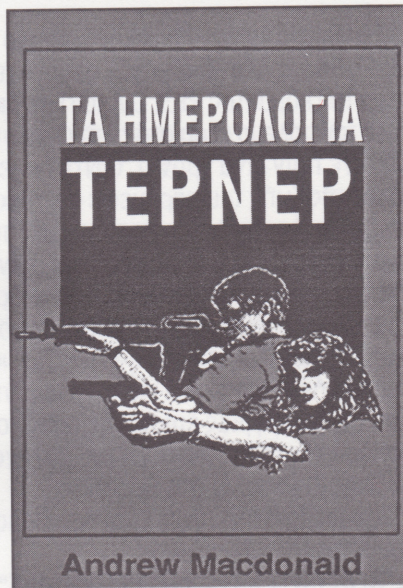
"Η Ελλάς της δεκαετίας του '50 βρισκόταν κυριολεκτικά μέσα στην κακομοιριά και την θλίψη, δείγμα αυτού του πνεύματος είναι η άνθιση των λεγομένων "λαϊκών" τραγουδιών και ο παραμερισμός του λεβέντικου δημοτικού τραγουδιού, που ήταν μέχρι τότε ο τρόπος διασκεδάσεως του λαού μας. Όλα αυτά μαζί με την αστυφιλία, την διάδοση του ραδιοφώνου και την οργάνωση της βιομηχανίας του θεάματος. Η Ελλάς εκείνης της περιόδου, λίγα χρόνια μετά το τέλος του Μεγάλου Πολέμου, πολέμου στον οποίο συμμετείχε από την πλευρά των νικητών, βρισκόταν σε χειρότερη θέση από τις χώρες που νικήθηκαν στον πόλεμο και εναντίον των οποίων είχαν τα παιδιά της δώσει τα καλύτερα χρόνια τους και αυτό το ίδιο το αίμα της ψυχής τους. Οι "νικητές" Έλληνες βρέθηκαν περιφρονημένοι "γκάστ-αρμπάιτερ" στην νικημένη Γερμανία γιατί έτσι το θέλησε η μαμά Αμερική, αλλά για να είμαστε δίκαιοι και να μη τα φορτώνουμε όλα στους ξένους, γιατί το θέλησε προπαντός το ένοχο οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο, που βρέθηκε κυρίαρχο στη χώρα μας μετά το 1950.

Εάν θελήσουμε να περιγράψουμε την Ελληνική κοινωνία της μεταπολεμικής περιόδου θα πρέπει να δούμε πρώτα τον κόσμο της υπαίθρου, τον κόσμο που είχε μείνει ακόμη στα χωριά του και ζούσε με την προσδοκία για το πώς θα κατορθώσει να έλθει στην Αθήνα ή την Θεσσαλονίκη και να γλιτώσει. Φτώχεια και μιζέρια απλωνόταν παντού. Τα ξυπόλητα παιδιά και οι πεινασμένες οικογένειες δεν ήταν σπάνιο θέαμα. Κρέας, οι Έλληνες στα χωριά στην μεταπολεμική περίοδο της ευημερίας έτρωγαν τρεις, τέσσερις φορές τον χρόνο, ενώ πανταχού παρών ήταν και ο φόβος του κράτους, που με ανάξιους και αλαζόνες μικροϋπαλλήλους πίεζε αφόρητα τον αγροτικό κόσμο, εκμεταλλευόμενο την μέχρι πρόσφατα ανώμαλη πολιτική κατάσταση, αλλά και την αμορφωσιά του λαού. Στις πόλεις τα πράγματα ήσαν λίγο καλύτερα, αλλά τίποτε το ιδιαίτερα σημαντικό.

Δίπλα σε όλους αυτούς υπήρχε μια άρχουσα κοινωνική και οικονομική τάξη αποτελουμένη κυρίως από τα "νέα τζάκια", από τα "νέα τζάκια" των εκλεκτών της μαύρης αγοράς, της αμερικάνικης βοήθειας και κοντά σε αυτούς και των κομματικών φίλων, που έπαιρναν προνομιακά τις δημόσιες εργολαβίες και θησαύριζαν. Στον χώρο της πολιτικής κυριαρχούσαν ακόμη κάποια από τα παλαιά ονόματα, αλλά δεν έλειπαν και οι καιροσκόποι, που είχαν κατορθώσει να διεισδύσουν στο κατεστημένο. Παράλληλα υπήρχε και ο Στρατός, με νωπές ακόμη τις δάφνες δυο νικηφόρων πολέμων και γι' αυτό επικίνδυνος για την πολιτική εξουσία, ένας Στρατός που έπρεπε να τσακιστεί και για αυτόν τον λόγο έπρεπε να πιεστεί οικονομικά αφόρητα. Εάν δει κανείς τους μισθούς των αξιωματικών της δεκαετίας του '50 και του '60 θα αντιληφθεί γιατί υπήρχε η έκφραση **"λάμπουσα πενία"**."

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ

«16 Σεπτεμβρίου 1991. Σήμερα άρχισε επιτέλους! Μετά από όλα αυτά τα χρόνια που ήταν λόγια και μόνο λόγια, είχαμε επιτέλους την πρώτη μας δράση. Είμαστε σε πόλεμο με το Σύστημα και δεν είναι πια ένας πόλεμος στα λόγια. Δεν μπορώ να κοιμηθώ, έτσι θα προσπαθήσω να γράψω μερικές από τις σκέψεις που περνάνε μέσα από το κεφάλι μου. Δεν είναι ασφαλές να μιλάς εδώ. Οι τοίχοι είναι αρκετά λεπτοί και ίσως οι γείτονες να παραξενευτούν με κάποια συζήτηση αργά τη νύχτα. Εξάλλου, ο Τζόρτζ και η Κάθριν κοιμούνται ήδη. Μόνο ο Χένρυ και εγώ είμαστε ακόμα ξύπνιοι, και αυτός απλώς κοιτάζει την οροφή. Βρίσκομαι πράγματι σε υπερένταση. Είμαι τόσο νευρικός που μετά βίας στέκομαι ακίνητος. Και είμαι εξουθενωμένος. Είμαι όρθιος από τις 05:30 το πρωί, όταν ο Τζόρτζ τηλεφώνησε για να μας ειδοποιήσει ότι άρχισαν οι συλλήψεις, και τώρα είναι περασμένα μεσάνυχτα. Όλη μέρα ήμουν στον δρόμο. Όμως συγχρόνως είμαι και χαρούμενος. Επιτέλους δράσαμε! Κανείς δεν ξέρει για πόσο ακόμα θα μπορούμε να περιφρονούμε το Σύστημα. Ίσως όλα να τελειώσουν αύριο, αλλά αυτό δεν πρέπει να το σκεφτόμαστε. Τώρα που αρχίσαμε, πρέπει να συνεχίσουμε με το σχέδιο που αναπτύξαμε τόσο προσεκτικά, από τις Εφόδους Όπλων, πριν δύο χρόνια.»

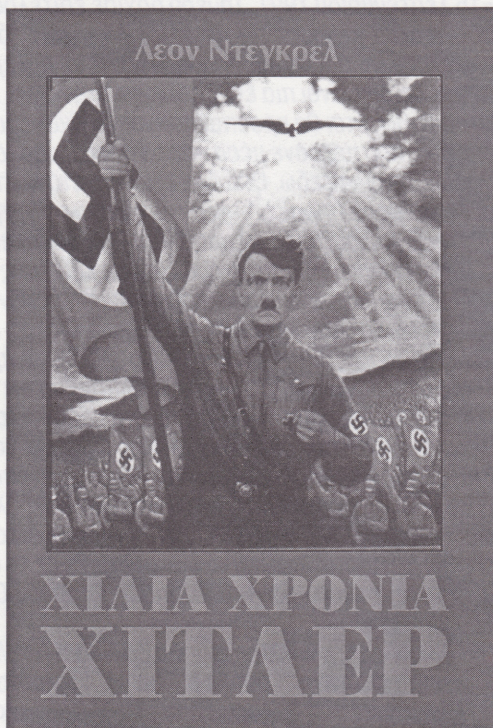
Η είδηση για την κυκλοφορία του βιβλίου "ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ", αποτελεί μία πολύ σημαντική είδηση για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα. και τούτο γιατί, το συγκεκριμένο βιβλίο, μέχρι το πρόσφατο χτύπημα στην Ν. Υόρκη, θεωρείτο από τις αμερικανικές αρχές ασφαλείας, σαν το νούμερο ένα εγχειρίδιο τρομοκρατίας και επικίνδυνο για την δημόσια ασφάλεια, βιβλίο. Αν συνυπολογίσουμε πως είναι και η πρώτη έκδοσή του και μετάφραση, έξω από την αμερικανική ήπειρο, τότε καταλαβαίνουμε το μέγεθος της σημασίας που έχει αυτή η έκδοση.

Η ιστορία του βιβλίου, ξεκινά στα τέλη της δεκαετίας του '70 όταν εκδόθηκε για πρώτη φορά από τον Ουίλλιαμ Πηρς, ηγέτη της Φυλετικής οργάνωσης National Alliance, με το ψευδώνυμο "Andrew Macdonald". Μακριά από τα βιβλιοπωλεία, κυριολεκτικά χέρι με χέρι και μέσω ταχυδρομείου, το βιβλίο κατάφερε μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90 να "δώσει" κοντά στα 200.000 αντίτυπα. Τότε, απέκτησε και την μεγαλύτερη δημοσιότητα, όταν ανεκαλύφθη πως το τρομοκρατικό κτύπημα στο αρχηγείο του F.B.I. στην Οκλαχόμα, ήταν στην οργάνωση και στην εκτέλεσή του, αντιγραφή από το κείμενο του βιβλίου. Η δημοσιότητα που απέκτησε το βιβλίο υπήρξε τεράστια, τόση που ένας "μεγάλος" εκδοτικός οίκος αποφάσισε την κυκλοφορία του. Πούλησε 50.000 αντίτυπα σ' αυτή την έκδοση, σε λιγότερο από ένα χρόνο, αλλά μετά αναγκάστηκε ύστερα από κρατικές πιέσεις να το αποσύρει από την κυκλοφορία. Τι πραγματεύεται το κείμενο, όμως, ώστε να το κάνει τόσο δημοφιλές και συγχρόνως τόσο επικίνδυνο;

Είναι ένα φανταστικό θέμα, το οποίο αναφέρεται σε μία αμερικανική κοινωνία που ήδη υπάρχει σε μεγάλο βαθμό, και η οποία βρίσκεται στα όρια των φυλετικών και κοινωνικών εντάσεων. Τότε, μία φυλετική οργάνωση, αποφασίζει να ξεκινήσει τον ένοπλο αγώνα, σπρωγμένη εκεί από την κρατική καταστολή. Μέσα από ένα κύκλο βίας, δολοφονιών και βομβιστικών επιθέσεων, που γλαφυρά περιγράφονται και αναλύονται με όλες τις τεχνικές τους λεπτομέρειες, η οργάνωση καταφέρνει να γονατίσει την κυβέρνηση των ΗΠΑ... **Σαν επιμύθιο θα αναφέρω πως η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει θελήσει να απαγορεύσει το βιβλίο, αλλά μέχρις στιγμής δεν το έχει καταφέρει, ενώ σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες που έγινε προσπάθεια να εκδοθεί δημιουργήθηκαν σημαντικά προβλήματα.**

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛΛ

Ένα βιβλίο για τον θρυλικό Στρατηγό των Βάφεν Ες-Ες Βέλγο Λέον Ντεγκρέλ, αρχηγό πριν τον πόλεμο του κόμματος ΡΕΞ. Ο Λέον Ντε Γκρελ έζησε μετά τον πόλεμο εξόριστος στην Ισπανία όπου και πέθανε πριν λίγα χρόνια. Ο Ντε Γκρελ μέχρι το τέλος της ζωής του παρέμεινε φανατικός εθνικοσοσιαλιστής. Το βιβλίο περιέχει μία συνέντευξη του Ντεγκρέλ, που δημοσιεύθηκε πριν 12 χρόνια στο περιοδικό "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", ένα εκτενές βιογραφικό του, ένα άρθρο για την δράση της Μεραρχίας των Βαλλόνων Ες-Ες καθώς και ένα άρθρο του Λέον Ντεγκρέλ για το "ολοκαύτωμα", που έχει την μορφή μίας επιστολής προς τον Πάπα με αφορμή την τότε επίσκεψη του αρχηγού της Καθολικής Εκκλησίας στο Άουσβιτς.

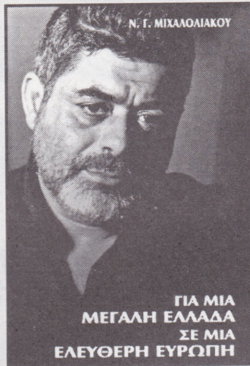
Χαρακτηριστικό είναι το απόσπασμα που ακολουθεί, από το κεφάλαιο **"ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ":**

«Ο Λέον Ντεγκρέλ γεννήθηκε στις 15/6/1906 και υπήρξε ο χαρισματικός ηγέτης του Βελγικού Εθνικιστικού κινήματος "Ρεξ", το οποίο στις εκλογές του 1936 είχε λάβει 270.000 ψήφους, δηλ. το 11,5% του συνόλου των ψήφων και είχε πανικοβάλλει το δημοκρατικό κατεστημένο της χώρας του. Το 1940 θα φυλακισθεί για αρκετούς μήνες, παρ' ότι δεν υπήρχαν σχέσεις μεταξύ του "Ρεξ" και της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Μετά την αποφυλάκισή του και ενώ ο Γερμανοσοβιετικός πόλεμος εκρήγνυται, ο Ντεγκρέλ θα οργανώσει την Λεγεώνα εθελοντών "Βαλλονία", δυνάμεως 1.000 ανδρών η οποία θα ενταχθεί στον Γερμανικό στρατό (Βέρμαχτ) (3) και θα πολεμήσει από το Φθινόπωρο του 1941 στο Ανατολικό μέτωπο. Ο Ντεγκρέλ θ' αρνηθεί εξ' αρχής την πρόταση να γίνει αξιωματικός και θα ξεκινήσει την πολεμική του πορεία ως οπλίτης. Καθώς η Λεγεώνα διακρίνεται για την μαχητικότητά της, ο Ντεγκρέλ κερδίζει τις προαγωγές του στο πεδίο της μάχης ως πολυβολητής αρχικά και διμοιρίτης αργότερα. Κατά την φονικότατη μάχη της Γκρομόβαγια-Μπάλκα (28/02/1942) θα τραυματισθεί και θα κερδίσει τον Σιδηρούν Σταυρόν Α' Τάξεως. Η φήμη που αποκτά η Λεγεώνα - που θα πολεμήσει σκληρά ως ορεινός σχηματισμός μέχρι και στον Καύκασο, το καλοκαίρι του 1942 - θα την κάνει αποδεκτή στα Βάφφεν SS την 1 Ιουνίου του 1943. (4) Κέντρο συγκρότησης και εκπαιδεύσεως της 5ης Ταξιαρχίας Εφόδου των Βάφφεν SS πια θα είναι το Πίσκε. Ο κορμός της θ' αποτελείται από βετεράνους της αρχικής Λεγεώνας και νέους εθελοντές, πολλοί από τους οποίους είναι 17-20 ετών μόλις. Θα περιλαμβάνει από εργάτες ορυχείων έως γιούς διπλωματών, από ιδεολόγους Εθνικοσοσιαλιστές μέχρι απολιτικούς λάτρεις της περιπέτειας. Η εκπαίδευση θα ολοκληρωθεί στο Βιλντφλέκεν και αμέσως μετά η Ταξιαρχία πανέτοιμη θα μεταφερθεί στην πρώτη γραμμή. Πριν το τέλος του 1943 θα προστεθεί στην δύναμή της μια πυροβολαρχία αυτοκινουμένων πυροβόλων εφόδου.»

κυκλοφορούν από τις εκδόσεις ΑΣΚΑΛΩΝ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ 8 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ
6 ευρώ

Γεωργίου Γρίβα Διγενή
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
6 ευρώ

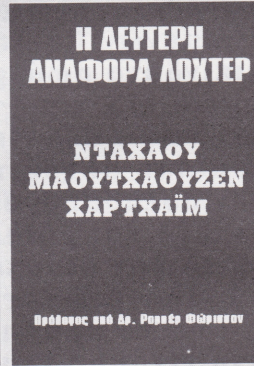
Κ.Θ. Ιωάννου
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ
6 ευρώ

Ν. Έξαρχου
ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ «ΛΟΓΧΗ» 7 ευρώ

Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ 8 ευρώ

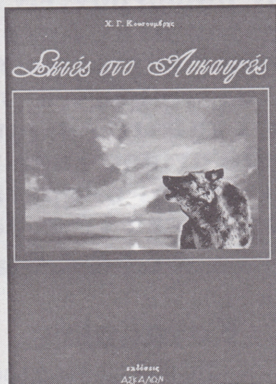
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΛΟΧΤΕΡ
6 ευρώ

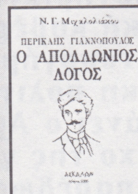
Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
9 ευρώ

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ 12 ευρώ

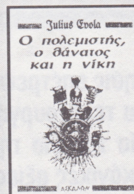
Χ. Γ. Κουσουμβρή
ΣΚΙΕΣ ΣΤΟ ΛΥΚΑΥΓΕΣ
8 ευρώ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
4 ευρώ

Savitri Devi
ΙΝΔΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟ ΣΟΣΙΑ-ΛΙΣΜΟΣ
3 ευρώ

Ιουλίου Έβολα
Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ 3 ευρώ

Σολωμού 74 2ος όροφος Αθήνα Τηλ. 0105225129 0937542100
skepsis_drasis@mail.gr

του **Θίοντορ Ο' Κηφυ**

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ Η.Π.Α.: ΕΝΑ ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΟ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΦΑΛΜΑ

Σε απόσταση αναπνοής από το Μνημείο του Γουώσινγκτον, σε ξεκάθαρη θέα από το Μνημείο του Τζέφερσον, λίγα βήματα πιο κάτω από το μεγαλοπρεπές Μνημείο του Λίνκολν, έχει υψωθεί, επί μιας από τις πιο καθηγιασμένες περιοχές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ένα πολυδάπανο και επικίνδυνο σφάλμα. Επάνω σε γη όπου ακόμα κανένα μνημείο δεν τιμά τις αμέτρητες θυσίες των Αμερικανών όλων των φυλών και των δογμάτων στο κτίσιμο και στην υπεράσπιση αυτού του έθνους, στέκεται σήμερα ένα ογκώδες και πολυδάπανο οικοδόμημα, αφιερωμένο σε μία αμφισβητούμενη και επίπλαστη εκδοχή της δοκιμασίας στην Ευρώπη, κατά την διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, των μελών μιας μειοψηφούσης, σεκταριστικής ομάδος. Τώρα, υπό το παραπλανητικό πρόσχημα της ανοχής, το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. ξεκινά μια προπαγανδιστική εκστρατεία, χρηματοδοτούμενη από την ακούσια γενναιοδωρία του Αμερικάνου φορολογούμενου, προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων του Ισραήλ και των υποστηρικτών του στην Αμερική.

Πως η ομοσπονδιακή κυβέρνησις επέτρεψε την δημιουργία ενός τέτοιου τερατουργήματος; Ποια είναι η σημασία του για την Αμερικάνικη πολιτική και τις Αμερικάνικες αξίες; Και τι πρέπει να κάνει ο Αμερικάνικος λαός για να ξαναποκτήσει τον έλεγχο της γης που οι υπηρέτες του στην Ουάσινγκτον παρέδωσαν σε ένα ξένο συμφέρον;

Πως η ομοσπονδιακή κυβέρνησις επέτρεψε την δημιουργία ενός τέτοιου τερατουργήματος; Ποια είναι η σημασία του για την Αμερικάνικη πολιτική και τις Αμερικάνικες αξίες; Και τι πρέπει να κάνει ο Αμερικάνικος λαός για να ξαναποκτήσει τον έλεγχο της γης που οι υπηρέτες του στην Ουάσινγκτον παρέδωσαν σε ένα ξένο συμφέρον;

Καταβολές

Στα τέλη της δεκαετίας του '70, κατά την διάρκεια της προεδρίας του Τζέιμς Έρλ "Τζίμμυ" Κάρτερ, μία προπαγανδιστική εκστρατεία προς προώθηση του "Ολοκαυτώματος", της υποτιθέμενης συστηματικής θανατώσεως κάπου έξι εκατομμυρίων εβραίων από τους Γερμανούς κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλε-

μο, διοργανώθηκε και διεκπεραιώθηκε από το Χόλλυγουντ και τη Νέα Υόρκη. Όπως έγραψε και ο Μπέντζαμιν Μήντ, ένας σημαντικός αξιωματούχος του συμβουλίου, που ελέγχει το μουσείο του Ολοκαυτώματος, το 1990: **"Σχεδόν δώδεκα χρόνια πριν, κάποια νέα φαινόμενα (sic) ανεπτύχθησαν. Το Ολοκαύτωμα εισήχθη σε σχολεία, κολλέγια και πανεπιστήμια. Η τηλεόρασις μετέδιδε προγράμματα για το Ολοκαύτωμα και εκατομμύρια Αμερικανών τα παρηκολούθησαν. Σύντομα, οι Αμερικάνοι απέκτησαν μεγάλο ενδιαφέρον για τα διδάγματα του Ολοκαυτώματος, την μοναδικότητά του και το παγκόσμιο μήνυμά του"** [1]

Γιατί τόσο βία και ταχύτητα γι' αυτήν την εκστρατεία; Δύο παράγοντες ήταν κεφαλαιώδους σημασίας: Πρώτον, η έναρξις, πάνω από τρεις δεκαετίες μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, μίας αντικειμενικής ακαδημαϊκής προσεγγίσεως των γεγονότων της υποτιθέμενης Γερμανικής πολιτικής για εξολόθρευση του Ευρωπαϊκού Ιουδαϊσμού [2]. Δεύτερον, η ανάγκη να δικαιωθεί η Σιωνιστική θεώρησις και πρακτική μπροστά στην άνευ προηγουμένου διεθνή αντίσταση στην Ισραηλινή αδιαλλαξία (περιλαμβανομένης του περιφήμου Ψηφίσματος της Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Εθνών, όπου ο Σιωνισμός εξισώθηκε με τον ρατσισμό) και προς υπεράσπιση φυσικά της επιθετικής Ισραηλινής πολιτικής υπό την ηγεσία του πρώην τρομοκράτη, πρωθυπουργού Μεναχέμ Μπέγκιν [3].

Το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α.

Το 1978 ο Πρόεδρος Κάρτερ, με την κυβερνητική του πολιτική πολιορκούμενη εντός της χώρας και στο εξωτερικό, υπέκυψε στην πίεση του νέου λόμπυ του "Ολοκαυτώματος" (και συνεπώς στην μειοψηφία της Αμερικής με την μεγάλη επιρροή, που βάζει πρώτο το Ισραήλ) με το να δημιουργήσει, μέσω εκτελεστικής εντολής, της Προεδρικής Επιτροπής για το Ολοκαύτωμα. Δύο χρόνια αργότερα, στις 7 Οκτωβρίου του 1980, το Κογκρέσο πέρασε -ομοφώνως- ένα νόμο που θεσμοθετεί το Συμβούλιο της Μνήμης του Ολοκαυτώματος, επιφορτισμένο κατά βάσιν με την δόμηση και επίβλεψη της επιχειρήσεως "ενός διαρκώς ζώντος μνημείου για τα θύματα του ολοκαυτώματος" και με την παροχή ***"των καταλλήλων τρόπων για το Έθνος για τον εορτασμό των Ημερών της Μνήμης, ως μίας ετησίας, εθνικής, πολιτικής ανάμνησης του Ολοκαυτώματος..."*** [4].

Μια ανεκτίμητη έκτασις δημοσίας γης παραχωρήθηκε στο Συμβούλιο και μετά από χρόνια πολυέξοδων καθυστερήσεων (στην διάρκεια των οποίων ο προϋπολογισμός του Συμβουλίου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. διογκώθηκε από τα 2.5 εκατομμύρια δολλάρια στα 18 εκατομμύρια δολλάρια ετησίως), το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. ολοκληρώθηκε και ήταν έτοιμο ν' ανοίξει την 22α Απριλίου του 1993.

Ένα σεκταριστικό, ξενόφερτο πρόγραμμα

Το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος, εκτός της άγρας δεκάδων εκατομμυρίων δολλαρίων από δωρεές που εκπίπτουν της εφορίας για την χρηματοδότηση του μουσείου του Ολοκαυτώματος, έχει ασχοληθεί και με την προώθηση ενός προγράμματος αμιγούς υποστηρίξεως των σκοπών της Σιωνιστικής μειοψηφίας.

Τα μέλη του Συμβουλίου, μιας ομοσπονδιακής υπηρεσίας των Η.Π.Α., είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία εβραίοι από της ιδρύσεώς του το 1980. Οι δύο διαφορετικοί πρόεδροι του Συμβουλίου -Ελί Βίζελ (ο διαβόητος "επιζήσας" παραμυθάς, σ.τ.μ.)και Χάρβυ Μέϊρχοφ- έχουν αμφότεροι επιδοθεί στην υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ, και οι θέσεις των σημαντικότερων επιτροπών του Συμβουλίου είναι κατ' αυτόν τον τρόπο εβραϊκές και Σιωνιστικές.

Ο πρωταρχικός άνθρωπος που συγκεντρώνει τα χρήματα για το μουσείο του Ολοκαυτώματος, ο Μάιλς Λέρμαν, ήταν ο πρώην Αμερικάνος αντιπρόεδρος της Οργανώσεως Ομολόγων για το Κράτος του Ισραήλ, προωθώντας τις αφορολόγητες επενδύσεις σε ένα κράτος που λαμβάνει το μεγαλύτερο, και με διαφορά, ποσόν της εξωτερικής βοήθειας των Η.Π.Α. Ενεργοποιώντας τους ίδιους πλούσιους Αμερικανο-εβραίους με τους οποίους συνεργαζόταν για πολύ καιρό στην συγκέντρωση χρημάτων για το Ισραήλ, ο Λέρμαν έχει συνδράμει στην συγκέντρωση σχεδόν 160 εκατομμυρίων δολλαρίων από εισφορές που εκπίπτουν της φορολογίας. Οι μεγαλύτεροι δωρητές έχουν ανταμειφθεί με το να έχουν διάφορα τμήματα του μουσείου με το όνομά τους, π.χ. το Κέντρο Σπουδών Βέξνερ.

Και δεν είναι μόνον το στέριωμα και η λειτουργία του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος η μόνη ασχολία με την οποία έχει επιφορτισθεί το Συμβούλιο Μνήμης το Ολοκαυτώματος. Ένα ακόμα από τα καθήκοντά του είναι να εορτάζει τις Ημέρες Ανάμνησης για τα Θύματα του Ολοκαυτώματος, τις οποίες το Κογκρέσο έχει εξυψώσει σε "έναν ετήσιο, εθνικό, πο-

λιτικό εορτασμό του Ολοκαυτώματος". Όπως και το Ισραηλινό Γιομ χασοάχ (Ημέρα του Ολοκαυτώματος), επί του οποίου βασίζονται, οι Ημέρες της Μνήμης τοποθετούνται χρονικώς σύμφωνα με το εβραϊκό σεληνιακό ημερολόγιο, και έτσι, όπως το ιουδαϊκό Πάσχα ή το Χανουκά, διαφέρουν από χρονιά σε χρονιά. Αυτές οι ξενόφερτες ημέρες θρήνου τώρα εορτάζονται υπό την σημαία της Δημοκρατίας (Republic), με προσευχές και ύμνους στα εβραϊκά, σε κυβερνητικό σκηνικό από την Ροτόντα του Καπιτωλίου ως τα δημαρχεία, σε ολόκληρη την χώρα. Χρειάζεται να διευκρινισθεί πως καμία ομάδα Αμερικανών θυμάτων διώξεων, για να μην πούμε καν για κάποια ξενόφερτη ομάδα, δεν απολαμβάνει μια τέτοια ομοσπονδιακώς επιβεβλημένη και φορουποστηριζόμενη ημέρα, ή ημέρες, αναγνωρίσεως;

Η μονόπλευρη «ιστορία» του Μουσείου του Ολοκαυτώματος

Αν και κατά τα πρώτα του χρόνια το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. έκανε φασαρία σχετικά με την αναγνώριση των δοκιμασιών των μη-εβραίων κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις από την προβαλλόμενη βιβλιογραφία που εξεδόθη από το Συμβούλιο, το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. είναι ανένδοτα Εβραιοκεντρικό. Ενώ, σύμφωνα με ένα προκαταρκτικό σχέδιο βάσεως της διαρκούς εκθέσεως, βρίσκονται εδώ κι εκεί κάποια γνεψίματα αποδοχής προς μη-εβραϊκές ομάδες, που καταπιέσθηκαν από τους Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές (ποτέ προς ομάδες που εδιώχθησαν από τους εχθρούς της Γερμανίας, κυρίως από την Ε.Σ.Σ.Δ. του Στάλιν), το μεγαλύτερο ολοκαύτωμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, που χρεώθηκε περίπου 70 ως 80 εκατομμύρια ζωές σε όλον τον κόσμο, αγνοείται λόγω της προτιμήσεως στην εβραϊκή δοκιμασία. Έτσι, για να παραθέσουμε μόνον ένα εύγλωττο παράδειγμα, η έκθεση του Μουσείου "Η ζωή πριν το Ολοκαύτωμα" αναφέρεται αποκλειστικώς στην εβραϊκή ζωή πριν το Ολοκαύτωμα [5].

Όπου, στην ουσία, εμφανίζονται μη-εβραίοι στο Μουσείο, παρουσιάζονται κατά το μέγιστο μέρος ως παλιάνθρωποι: Οι Γερμανοί και οι σύμμαχοί τους και συνεργάτες, οι Δυτικοί σύμμαχοι, συμπεριλαμβανομένης της Αμερικής, που αρνήθηκαν να δεχθούν μία μεγάλη μετανάστευση πριν τον πόλεμο, οι Αμερικάνοι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες που αρνήθηκαν να επιτρέψουν δαπανηρές επιδρομές βομβαρδισμών των "θαλάμων αερίων" του Άουσβιτς.

Κόκκινοι απελευθερωτές;

Το μήνυμα του Μουσείου πως η υποστήριξη προς τους εβραίους είναι το μοναδικό κριτήριο ευπρεπείας κατά την διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, οδηγεί σε ανωμαλίες που, σε ένα Αμερικάνικο μουσείο κτισμένο σε έδαφος καθηγιασμένο στις αρχές της ελευθερίας επί των οποίων βασίζεται αυτή η δημοκρατία (republic), μπορούν να χαρακτηρισθούν μόνον ως σκανδαλώδεις. Το ότι τα θύματα των θηριωδιών του Β΄ Π.Π. που έγιναν από τους συμμάχους -σφαγές όπως οι εμπρηστικοί βομβαρδισμοί του Τόκυο και της Δρέσδης, ο ατομικός βομβαρδισμός της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, το Σοβιετικό μακελειό των Πολωνών αιχμαλώτων στο Κατύν, οι μαζικοί βιασμοί που έγιναν από τον Κόκκινο Στρατό στα τέλη του πολέμου -δεν αναφέρονται στο παραμικρό είναι ελεεινό. Αλλά η συμπεριφορά του Μουσείου προς τις ένοπλες δυνάμεις που υπερασπίζονταν την βάρβαρη Σοβιετική τυραννία του Στάλιν δεν είναι τίποτα λιγότερο από αλλόκοτη (αλλά αναμενόμενη για όσους γνωρίζουν καλά την αδιαμφισβήτητη εβραϊκή-Σιωνιστική προέλευση του μπολσεβικισμού, σ.τ.μ.).

Στο Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., οι Κομμουνιστές εμφανίζονται μόνον με την μάσκα των "αγωνιστών της αντιστάσεως" και των "ελευθερωτών". Για παράδειγμα, το υποπολυβόλο και τα πλαστά χαρτιά του Σάμουελ Βάισμπεργκ, ενός μέλους του Κομμουνιστικού Κόμματος που έφθασε σε υψηλό βαθμό σε μία αντάρτικη ομάδα της Βορείου Γαλλίας, βρίσκονται σε τιμητική επίδειξη, ένα όχι λιγότερο πολύτιμο λείψανο από τους καθιερωμένους σωρούς υποδημάτων και μαλλιών, στην διαρκή έκθεση του Μουσείου [6].

Ακόμα περισσότερο συνταρακτικό είναι οι τιμές που αποδίδονται στον διαβόητο Κόκκινο Στρατό του Στάλιν, που συμπλήρωσε έναν αιμοσταγή και επαίσχυντο κατάλογο ωμοτήτων κατά μήκος της Ευρώπης κατά την διάρκεια, και μετά, τον πόλεμο. Όπως με εμετική κολακεία το θέτει το ενημερωτικό δελτίο του Συμβουλίου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α.: ***"Σημαίες θα αναρτηθούν στο μουσείο προς τιμήν των εκατομμυρίων των Σοβιετικών στρατιωτών που απώθησαν τις Ναζιστικές δυνάμεις προς τα δυτικά και που ήταν οι πρώτες συμμαχικές δυνάμεις που απελευθέρωσαν και δημοσιοποίησαν την ύπαρξη των στρατοπέδων"***. Με τα λόγια του προέδρου του Συμβουλίου Χάρβυ Μέιρχοφ, αυτά τα πολεμικά λάβαρα της Κόκκινης τυραννίας διαθέτουν μία

μοναδική συσχέτιση: "Πολύ περισσότερο από απλώς πολεμικά ενθύμια, αυτά τα στρατιωτικά προϊόντα αποτελούν μία σημαντική συνεισφορά στην μνήμη, κάτι που θα υπενθυμίζει στις μελλοντικές γενεές τον θεμελιώδη ρόλο που έπαιξαν οι Σοβιετικές δυνάμεις στην ήττα του Ναζισμού" [7].

Τι πρέπει τα εκατομμύρια των Αμερικάνων, που κατάγονται ή είναι απόγονοι των Ευρωπαϊκών εθνών - Ρωσσίας, Ουκρανίας, Λευκορωσσίας, Εσθονίας, Λεττονίας, Λιθουανίας, Πολωνίας, Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας - για τα οποία τα "στρατιωτικά προϊόντα" συμβόλισαν την εισβολή, την τυραννία, την καταπίεση, και τον διωγμό της θρησκείας, να σκεφθούν καθώς βλέπουν τις φοβερές στρατιές των διωκτών τους να επευφημούνται ως "απελευθερωτές";

Το Ισραήλ στο μουσείο

Ακριβώς, όπως θα μπορούσε κανείς να μαντέψει από το γεγονός ότι ο διευθυντής του Μουσείου, Γιεσαγιάχου Βάινμπεργκ, και η κεφαλή του "Κέντρου Σπουδών" του, Γιεχιάμ Χαλεβί, κουβαλήθηκαν από το Ισραήλ, η μεταχείριση του Μουσείου προς το κράτος του Ισραήλ είναι κολακευτική. Ένας υποβλητικός φόρος τιμής στην ίδρυση του Ισραήλ αποτελεί ένα αναπόσπαστο κομμάτι της εκθέσεως. Το ότι η εδραίωσις του Ισραήλ και η επέκτασίς του δια συνεχών πολέμων, σήμαινε την αποικιοκρατική κατοχή και καταπίεση για τα εκατομμύρια των γηγενών της περιοχής Παλαιστινίων και την αφαίρεση της ιδιοκτησίας και την εξορία για ακόμα περισσότερα εκατομμύρια, περνάει χωρίς ν' αναφερθεί. Αλλη μία παραδοξότητα σε ένα Αμερικάνικο μουσείο που υποτίθεται πως επιμορφώνει επί των κινδύνων της μισαλλοδοξίας και της περιφρονήσεως των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όσο για την βαρυσήμαντη συνεργασία μεταξύ του Γερμανικού κράτους του Χίτλερ και της Εβραϊκής Υπηρεσίας στην δεκαετία του '30, η οποία μέσω της συμφωνίας της Χα' αβάρα επέτρεψε την μεταφορά ζωτικών κεφαλαίων και την εισροή δεκάδων χιλιάδων υψηλής καταρτίσεως εβραίων μεταναστών στην Παλαιστίνη, αυτό παρακάμπτεται σε τελεία σιωπή [8].

«Ιστορική ορθότης»

Η διαστρεβλωμένη ιστορία του Μουσείου του Ολοκαυτώματος δεν είναι απλώς ένα θέμα μονόπλευρης θεωρήσεως και παραλείψεων. Το Μουσείο έχει παραπέρα αφιερωθεί σε μία παγιωθείσα και οριστική ερμηνεία των εκπληκτικά περιορισμένων και κάποιες φορές ύποπτων στοιχείων για μια Γερμανική πολιτική εξολοθρεύσεως του Ευρωπαϊκού Εβραϊσμού, κυρίως σε θαλάμους αερίων, σε αριθμούς που προσεγγίζουν τα έξι εκατομμύρια. Αυτό, σε αντίθεση με ένα μεγάλο μέρος των στοιχείων της έρευνας και επιστημονικής σκέψεως που έχει προκύψει κατά τις δύο περασμένες δεκαετίες σε πολλές χώρες, και που αμφισβητεί, με ακαδημαϊκά μέσα, την έννοια της "θέσεως της εξολοθρεύσεως" του Ολοκαυτώματος [9].

> «Το να υποχρεώσεις έναν άνθρωπο να πληρώσει χρηματικές εισφορές για την προπαγάνδιση απόψεων που ο ίδιος δεν πιστεύει και απεχθάνεται, είναι αμαρτωλό και τυραννικό»
>
> Τόμας Τζέφερσον

Το ότι το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. έχει γνώση της δουλειάς των αναθεωρητών είναι ξεκάθαρο : Τα έντυπα του Συμβουλίου είναι γεμάτα, όχι με ουσιώδεις ανασκευές των αναθεωρητικών επιστημονικών στοιχείων, αλλά με συκοφαντίες και πολεμική. Για να παραθέσουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα , το Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. του Μαΐου του 1992 προβάλλει μία πρωτοσέλιδη επίθεση στον αναθεωρητισμό του Ολοκαυτώματος από την καθηγήτρια Ντέμπορα Λίπσταντ (ευρύτερα γνωστή κατόπιν από την δικαστική υπόθεση εναντίον της από τον κορυφαίο σήμερα ιστορικό για τον Β'Π.Π., Ντέιβιντ Ίρβινγκ, σ.τ.μ.) του κολεγίου Occidental, όπου η συγγραφέας κατέκρινε τους αναθεωρητές για την παραγωγή υλικού που δείχνει «πιστη-

«Στο Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., οι Κομμουνιστές εμφανίζονται μόνον με την μάσκα των "αγωνιστών της αντιστάσεως" και των "ελευθερωτών". Για παράδειγμα, το υποπολυβόλο και τα πλαστά χαρτιά του Σάμουελ Βάισμπεργκ, ενός μέλους του Κομμουνιστικού Κόμματος που έφθασε σε υψηλό βαθμό σε μία αντάρτικη ομάδα της Βορείου Γαλλίας, βρίσκονται σε τιμητική επίδειξη, ένα όχι λιγότερο πολύτιμο λείψανο από τους καθιερωμένους σωρούς υποδημάτων και μαλλιών, στην διαρκή έκθεση του Μουσείου»

μονικό, και ύστερα επαίνεσε το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. ως έναν "μεταξύ των αποτελεσματικότερων τρόπων" της "καταπολεμήσεως αυτού του κακοήθους ρεύματος", ενώ παρέλειψε να διευκρινίσει έστω κι ένα λάθος της αναθεωρητικής επιστημονικής σκέψεως[10].

Το Συμβούλιο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. αναγνωρίζει πως υφίσταται μία ιστορική αμφισβήτησις του Ολοκαυτώματος, αλλά επισήμως δίνει σημασία στην διαφωνούσα άποψη μόνον για να της επιτεθεί. Το ότι ένα Αμερικάνικο ίδρυμα, που στηρίζεται στους φόρους όλων των Αμερικάνων, θα μπορούσε να αυτοδεσμευθεί στην άκαμπτη ιστορική ορθοδοξία - στην υπηρεσία μίας και μοναδικής Αμερικάνικης μειονότητος - είναι μία ανυπόφορη κατάχρηση των δικαιωμάτων της Πρώτης Τροποποιήσεώς μας, όπως επίσης και ένας εμπαιγμός της Δυτικής, και Αμερικάνικης, ιδέας της αντικειμενικής επιστημονικής σκέψεως.

Ένα επιμορφωτικό κέντρο;

Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., Χάρβευ Μέιρχοφ, δήλωσε: "Το Μουσείο είναι πρωταρχικώς ένα επιμορφωτικό ίδρυμα" [11]. Από το ίδιο το έντυπο υλικό του Συμβουλίου, ωστόσο, είναι ξεκάθαρο τι εννοεί ο Μέιρχοφ ως επιμόρφωση. Το "παίξιμο ρόλων" για τα παιδιά όπως και για τους ενήλικες που επισκέπτονται το Μουσείο (στους επισκέπτες διανέμονται "κάρτες ταυτότητος" που φέρουν το όνομα και την υποτιθέμενη μοίρα των διαφόρων θυμάτων του Ολοκαυτώματος), ο υψηλής τεχνολογίας υπολογιστής και τα οπτικά εφφέ και οι ηχογραφήσεις των ομιλιών και μουσικής που ενισχύουν τα μεροληπτικώς σχολιασμένα κατασκευάσματα του Μουσείου, και ο σκοπός του Μουσείου όπως ανακοινώθηκε από τον Σιωνιστή ταμία - πρόεδρο, Μάιλς Λέρμαν, της εξασφαλίσεως πως "Παιδιά στο Ντιμπιούκ, οικογένειες στο Τούκσον και δάσκαλοι στην Ατλάντα θα μάθουν την ιστορία και τα διδάγματα του Άουσβιτς τόσο λεπτομερώς, όσο μαθαίνουν και την ιστορία των ίδιων τους των κοινοτήτων" : όλα αυτά καταδεικνύουν πως το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. είναι μία προπαγανδιστική επιχείρησις που επιδιώκει να κατηχήσει πολιτικώς όλους τους Αμερικάνους σε μία μοναδικά και μεροληπτικά εβραϊκή (και Σιωνιστική) εκδοχή όχι απλώς του παρελθόντος, αλλά και του παρόντος και του μέλλοντος [12].

Η Αμερικάνικη αντίδραση

Ποια είναι η Αμερικάνικη αντίδραση σε ένα φανατικά μεροληπτικό μουσείο οικοδομημένο σε ένα μέρος επισήμως αφιερωμένο στους ήρωες και στις αξίες της Δημοκρατίας μας (Republic), του να λειτουργεί πλουσιοπάροχα με τα δολλάρια του φορολογουμένου σε μία εποχή όπου, ακόμα και στην πρωτεύουσα της χώρας μας, χιλιάδες είναι οι άστεγοι που κοιμούνται στην σκιά των εθνικών μας μνημείων; Ποια είναι η Αμερικάνικη αντίδραση σε ένα φιλόδοξο προπαγανδιστικό πρόγραμμα που στοχεύει να επιβάλλει μία σεκταριστική "μνήμη του Ολοκαυτώματος" στα σχολεία όπου τα παιδιά μας δεν μπορούν να προσεύχονται, στα δημαρχεία και στα ομοσπονδιακά κτίρια από όπου τα θρησκευτικά σύμβολα της πλειοψηφίας είναι απαγορευμένα στο όνομα της ελευθερίας της θρησκευτικής λατρείας;

Πάνω από δύο αιώνες πριν, ο Τόμας Τζέφερσον έγραψε: "Το να υποχρεώσεις έναν άνθρωπο να πληρώσει χρηματικές εισφορές για την προπαγάνδιση απόψεων που ο ίδιος δεν πιστεύει και απεχθάνεται,

είναι αμαρτωλό και τυραννικό" [13].

Σχεδόν 140 χρόνια πριν, ο Αβραάμ Λίνκολν είπε: "Επιμένω, πως εάν υπάρχει κάτι που αποτελεί καθήκον ολοκλήρου του λαού που δεν επιθυμεί να το εμπιστευτεί σε άλλα χέρια από τα δικά του, αυτό το πράγμα είναι η διατήρησις και διαιώνισις των δικών του ελευθεριών και ιδρυμάτων" [14].

Το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., και το Συμβούλιο που το διευθύνει, ως υπηρεσίες της κυβερνήσεως στις οποίες ο Αμερικάνικος λαός είναι η ανωτάτη αρχή, πρέπει να αποδεσμευθούν από τα ειδικά συμφέροντα που τώρα τα ελέγχουν.

Ο σκοπός και η πρόθεση του Μουσείου πρέπει να διευρυνθούν, από την παρούσα μονόπλευρη έμφαση επί των ξένων εβραϊκών βασάνων, αληθινών και φανταστικών, στην Ευρώπη των δεκαετιών του 1930 και 1940, σε ένα σπλαχνικό όσο και ρεαλιστικό ενδιαφέρον για όλα τα θύματα, μα πάνω απ' όλα για τα Αμερικάνικα θύματα, της ιστορικής αδικίας.

Το Μουσείο πρέπει να γίνει ένα μέρος, όπου Αμερικάνοι κάθε καταγωγής, και ακαδημαϊκοί κάθε απόψεως, να μπορούν να συγκεντρωθούν, να διδάξουν, και να διδαχθούν, δίχως κατηγορία και με την απουσία της προπαγάνδας. Μέχρι να γίνει αυτό, οι άνδρες και οι γυναίκες που θεμελίωσαν και έκτισαν και υπέφεραν και αγωνίσθηκαν και πέθαναν για την Αμερική, από κάθε φυλή, εθνικότητα και δόγμα, θ' αναπαύονται ανήσυχα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. (Γουόσινγκτον), Αύγουστος, 1990, "Επιζήσαντες Παίζουν Μεγάλο Ρόλο στην Εδραίωση του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α.", σελ.1. Ο Μήντ είναι ο πρόεδρος της Αμερικάνικης Συνελεύσεως των Επιζησάντων του Ολοκαυτώματος, και πρόεδρος των επιτροπών των Μετεχόντων του Συμβουλίου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α. και των Ημερών Μνήμης.

2 Το 1976, το βιβλίο του Καθηγητού Άρθουρ Μπουτζ Η Απάτη του Εικοστού Αιώνος: Η Νομική Υπόθεσις Κατά της Θεωρούμενης Εξοντώσεως του Ευρωπαϊκού Εβραϊσμού, πρωτοεξεδόθη στην Αγγλία. Τον Νοέμβριο του 1978 το άρθρο του Καθηγητού Ρομπέρ Φωρισσόν "Το Πρόβλημα των Θαλάμων Αερίων" δημοσιεύθηκε στην ημερησία Παρισινή εφημερίδα Le Monde. Ο Καθηγητής Μπουτζ έχει κάνει σχόλια επί της ταυτοχρόνου και ανεξαρτήτου εμφανίσεως μίας ποικιλίας της πρωϊμοτέρου ακαδημαϊκής κριτικής της μορφής της προπαγάνδας των δοκιμασιών του εβραϊσμού κατά τον πόλεμο στο "Η Διεθνής Αμφισβήτησις του Ολοκαυτώματος", Η Επιθεώρησις της Ιστορικής Αναθεωρήσεως, Άνοιξη 1980, σελ. 5-22.

3 Δια της αποφάσεως της Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Εθνών στις 10 Νοεμβρίου του 1975, ο Σιωνισμός κατεδικάσθη ως "μία μορφή ρατσισμού και φυλετικής διακρίσεως".

4 Δημόσιος Νόμος 96-388, Παράρτημα 1, 7 Οκτωβρίου 1980, 94 Ανακ. 1547.

5 Ανακοινώσεις που αφορούν την διαρκή έκθεση του Μουσείου, εκτός όπου σημειώνεται διαφορετικά, προέρχονται από το σχέδιο ορόφων και φωτογραφίες εκ του Το Μουσείο Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., ένα φυλλάδιο που εξεδόθη από τον ομώνυμο οίκο στην Γουόσινγκτον το 1991.

6 Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., Σεπτ. '91, "Το Όπλο Αγωνιστού της Γαλλικής Αντιστάσεως θα βοηθήσει να πει την Ιστορία του Υπογείου Κινήματος", σελ. 4.

7 Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., Φθινόπωρο 1992, "Η Ρώσσικη Πρεσβεία Παρουσιάζει Σημαίες των Απελευθερωτικών Μονάδων στο Μουσείο", σελ. 6.

8 Για την πληρέστερη έκθεση των σχέσεων μεταξύ των Ναζί και των Σιωνιστών, δείτε Το Τρίτο Ράιχ και το Παλαιστινιακό Πρόβλημα του Φράνσις Νικόζια, Ώστιν: Παν/μιο του Τέξας, 1985.

9 Η πληρέστερη μέχρι σήμερα ανασκόπησις των γραπτών του Αναθεωρητισμού του Ολοκαυτώματος είναι του Κάρλο Ματόνιο στο "Ο Μύθος της Εξολοθρεύσεως των Εβραίων - Μέρος ΙΙ", στο Η Επιθεώρησις της Ιστορικής Αναθεωρήσεως, Φθινόπωρο 1988, σελ. 261-302.

10 Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., Μάιος 1992, "Αρνούμενοι το Ολοκαύτωμα: Η Αυξανομένη Επίθεση στην Αλήθεια", σελ. 6.

11 Ενημερωτικό Δελτίο του Μουσείου Μνήμης του Ολοκαυτώματος των Η.Π.Α., Νοέμβριος 1991, "Η Οικογένεια Βέξνερ Εισφέρει 5 Εκατομμύρια Δολλάρια προς Χρηματοδότηση του Αλληλεπιδρώντος Επιμορφωτικού Κέντρου", σελ. 1.

12 Οι "κάρτες ταυτότητος" και οι άλλες παρουσιάσεις του Μουσείου περιγράφονται στο φυλλάδιο που προαναφέρεται στην Σημείωση αριθ. 5. Η δήλωσις του Λέρμαν περιελήφθη σε μία επιστολή προς συγκέντρωση χρημάτων, που εστάλη από το Μουσείο σε δυνητικούς συνεισφέροντες εβραίους το 1991.

13 Από το "Ένα Νομοσχέδιο για την Εδραίωση της Θρησκευτικής Ελευθερίας", 1779, στο Τζέφφερσον: Εξαίρετος Δημαγωγός (η λέξη "δημαγωγός" εδώ δεν έχει, κάθε άλλο μάλιστα, την αρνητική έννοια που έχει στην Ελληνική γλώσσα και πραγματικότητα, σ.τ.μ.), εκδοθέν υπό του Μάρτιν Λάρσον, Γκρίνουϊτς, CN: Devin-Adair, 1981, σελ. 319.

14 "Λόγος στην Πεόρια, Ιλλινόις", 16 Οκτωβρίου 1854, στο Η Παράδοσις του Αμερικάνου Διανοούμενου, Τόμος Ι, εκδοθέν υπό των Ντέιβιντ Χόλλινγκερ και Τσάρλς Κάππερ, Νέα Υόρκη: Παν/κος Τύπος Οξφόρδης, 1989, σελ. 382.

Ιουλίου Έβολα «Εξέγερση ενάντια στον σύγχρονο Κόσμο»

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ (Κεφ. 2 - Α' Μέρος)

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Ιουλίου Έβολα «Εξέγερση Ενάντια Στον Σύγχρονο Κόσμο» και αναφέρεται στην μεταφυσική διάσταση της βασιλείας και γενικά της υπέρτατης εξουσίας στους παραδοσιακούς πολιτισμούς

Κάθε παραδοσιακός πολιτισμός χαρακτηρίζεται από την παρουσία υπάρξεων, οι οποίες εξαιτίας της έμφυτης ή επίκτητης ανωτερότητας τους υπεράνω της ανθρώπινης κατάστασης, ενσαρκώνουν μέσα στην εγκόσμια τάξη την ζωντανή και αποτελεσματική παρουσία μιας δύναμης που έρχεται από επάνω. Ένας από αυτούς τους τύπους υπάρξεων είναι ο **ποντίφηξ**, σύμφωνα προς το εσωτερικό νόημα της λέξης και σύμφωνα με την αυθεντική αξία του λειτουργήματος που εξασκεί. **Ποντίφηξ** σημαίνει "δημιουργός γεφυρών" ή "ατραπών" (pons σε αρχαίους καιρούς σήμαινε επίσης "μονοπάτι") που ενώνει τις φυσικές με τις υπερφυσικές διαστάσεις.

Επί πλέον, ο **ποντίφηξ** παραδοσιακά ταυτιζότανε με τον βασιλιά **(rex)**. Ο Σέρβους, ένας σχολιαστής του έργου του Βιργιλίου, περί τα τέλη του τετάρτου αιώνος, γράφει: **"Το έθιμο των προγόνων μας ήταν ο βασιλιάς να είναι ποντίφηξ και ιερέας."** Ένα γνωμικό της Βόρειας παράδοσης λέει: **"Ας είναι ο ηγέτης μας η γέφυρά μας."** [1] Έτσι οι πραγματικοί μονάρχες ήταν οι σταθερές προσωποποιήσεις της ζωής **"πέρα από αυτήν την ζωή."**

Στον κόσμο της Παράδοσης το πιο σημαντικό θεμέλιο της εξουσίας και του δικαίου **(ius)** των βασιλέων και των αρχηγών, και ο λόγος που τους υπάκουαν, φοβόντουσαν και σεβόντουσαν, ήταν κυρίως η υπερβατική και μη ανθρώπινη ιδιότητα. Αυτή η ιδιότητα δεν ήταν ψεύτικη, αλλά μια αποτελεσματική πραγματικότητα που προκαλούσε φόβο. Όσο πιο πολλοί άνθρωποι αναγνώριζαν την οντολογική θέση αυτού που ήταν προγενέστερο και ανώτερο από την ορατή

και εγκόσμια διάσταση, τόσο περισσότερο τέτοιες υπάρξεις εμπλουτιζόντουσαν με μια φυσική και απόλυτα αποτελεσματική δύναμη. Οι Παραδοσιακοί πολιτισμοί ,αντίθετα με αυτούς των παρηκμασμένων και ύστερων χρόνων, αγνοούσαν τελείως την απλή πολιτική διάσταση της ανώτατης εξουσίας, δεν πίστευαν πως οι ρίζες της εξουσίας βρίσκονται μόνο στην δύναμη, στην βία ή σε φυσικές και κοσμικές ποιότητες, όπως η ευφυΐα, η σοφία, το φυσικό θάρρος και έδειχναν μικρό ενδιαφέρον για την μαζική υλική ευημερία.

Οι ρίζες της εξουσίας, αντίθετα, πάντα είχαν ένα μεταφυσικό χαρακτήρα. Παρομοίως, η ιδέα ότι η δύναμη για να κυβερνήσει απονέμεται στον ηγέτη από αυτούς που κυβερνά και γι' αυτό η εξουσία του είναι η έκφραση της κοινότητας και ως εκ τούτου υποκείμενη στα διατάγματά της, ήταν ξένη στην Παράδοση. Είναι ο Δίας που παραχωρεί τις **θέμιστες** (Σ.Μ. Ελληνικά στο κείμενο) στους βασιλείς των θεϊκών αρχών όπου **θέμις** (Σ.Μ. Ελληνικά στο κείμενο) ή **"δίκαιο εκ των άνω"** είναι κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που αποτελεί ο νόμος (Σ.Μ. Ελληνικά στο κείμενο),που είναι το πολιτικό δίκαιο της κοινότητας. Η ρίζα κάθε εγκόσμιας δύναμης ήταν η πνευματική εξουσία, η οποία ήταν σχεδόν μία "θεϊκή ουσία μεταμορφωμένη σε ανθρώπινη μορφή". Σύμφωνα με την Αρία αντίληψη, ο ηγέτης δεν είναι "ένας απλός θνητός", αλλά αντιθέτως "ένας μεγάλος θεός με μορφή[2] ανθρώπου". Ο Αιγύπτιος Φαραώ θεωρείτο ότι ήταν η εκδήλωση του Ρα ή του Ώρου. Ο βασιλιάς της Άλμπα και της Ρώμης πιστευότανε ότι ήταν η ενσάρκωση του Δία. Οι Βαβυλώνιοι βασιλείς του Βάαλ, οι Πέρσες σάχες του Θεού του φωτός. Οι βόρειοι Γερμανοί πρίγκιπες πιστευότανε ότι κατάγονται από τον Tiuz, τον Odin και τον Aesir. Και οι Έλληνες βασιλείς του Δωρικού-Αχαϊκού κύκλου καλούνταν **διοτρεφέες ή διογενέες** ως ένδειξη της θεϊκής τους καταγωγής. Πέραν από την ποικιλία των μυθικών και θρησκευτικών εκφράσεων, η επαναλαμβανόμενη αντίληψη της βασιλείας εκφράζεται με όρους μιας "έμφυτης υπερβατικότητας" η οποία είναι παρούσα και ενεργητική μέσα στον κόσμο. Ο βασιλιάς -που πιστευότανε ότι ήταν μια ιερή ύπαρξη και όχι ένας άνθρωπος - σαν αποτέλεσμα της "ύπαρξης" του , ήταν ήδη το κέντρο και η κορυφή της κοινότητας. Σε αυτόν βρισκότανε επίσης η υπερφυσική δύναμη η οποία έκανε τις μυσταγωγικές λειτουργίες αποτελεσματικές.

Σε αυτές τις λειτουργίες οι άνθρωποι μπορούσαν να αναγνωρίσουν το γήινο ισοδύναμο της υπερφυσικής "τάξης" , όπως επίσης και την υπερφυσική υποστήριξη της ζωής στον κόσμο της Παράδοσης[3].

Γι' αυτόν τον λόγο, η βασιλεία ήταν η ανώτερη μορφή διακυβέρνησης και θεωρείτο ότι εξέφραζε την φυσική τάξη των πραγμάτων. Δεν είχε ανάγκη φυσικής δύναμης για να επιβληθεί και όταν γινότανε κάτι τέτοιο ήταν κάτι το σποραδικό. Επιβαλλόταν κυρίως και χωρίς αντίσταση μέσω του πνεύματος. Σε ένα αρχαίο Ινδο-Άριο κείμενο είναι γραμμένο ότι: **"Το αξίωμα που κατέχει ένας θεός στην γη είναι λαμπρό, αλλά δύσκολο να αποκτηθεί από τον αδύνατο. Μόνο αυτός που έχει αφιερώσει την ψυχή του σε αυτόν τον σκοπό, αξίζει να γίνει βασιλιάς".**[4] Ο ηγέτης εμφανίζεται ως "ακόλουθος του συστήματος κανόνων που εφαρμόζονται από αυτούς που είναι θεοί ανάμεσα στους ανθρώπους".[5] Στην παράδοση, η βασιλεία συχνά συνδεότανε με το ηλιακό σύμβολο. Στον βασιλιά, οι άνθρωποι έβλεπαν την ίδια "δόξα" και "νίκη" που αρμόζει στον ήλιο και το φως (τα σύμβολα της ανώτερης φύσης), τα οποία κάθε πρωί νικούν το σκοτάδι. "Κάθε μέρα ανυψώνεται στον θρόνο του Ώρου, ως βασιλιάς της ζωής, όπως ακριβώς ο πατέρας του ο Ρα (ο ήλιος)". Αυτά τα κείμενα από την αρχαία Αιγυπτιακή βασιλική παράδοση έχουν μία εντυπωσιακή ομοιότητα με κείμενα της Περσικής παράδοσης στην οποία ο βασιλιάς πιστευότανε ότι ήταν **"από το ίδιο γένος με τους θεούς"**: "Έχει τον ίδιο θρόνο με τον Μίθρα και ανατέλλει μαζί με τον ήλιο", αποκαλούτανε particeps siderum και Κύριος της ειρήνης, σωτηρία του ανθρώπινου γένους, αιώνιος άνθρωπος, νικητής που

ανατέλλει συντροφιά με τον ήλιο." Στην αρχαία Περσία ο καθιερωμένος τύπος ήταν: Εσύ η αρχή, η δύναμη της νίκης, και αθάνατος... Φτιαγμένος από χρυσό, ανέτειλε εσύ την αυγή, συντροφιά με τον Ίντρα και τον ήλιο." Στην Ινδοάρια παράδοση έχει σχέση με τον Rohita, που είναι η "κυριεύουσα δύναμη" και που προσωποποιεί μια όψη της ακτινοβολίας της θεϊκής φωτιάς (**Άγκνι**).[6] Σε μερικές αρχαίες Ρωμαϊκές παραστάσεις ο Θεός **Sol** (ήλιος) παρουσιάζεται στον αυτοκράτορα με μια σφαίρα, η οποία είναι το σύμβολο της παγκόσμιας κυριαρχίας. Επίσης οι εκφράσεις **sol conservator** και **sol dominus romania imperii** οι οποίες χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν την σταθερότητα και την εξουσία της Ρώμης αναφέρονται στην λαμπρότητα του ήλιου. Η τελευταία Ρωμαϊκή ομολογία πίστης ήταν "ηλιακή", όταν ο τελευταίος αντιπρόσωπος της αρχαίας Ρωμαϊκής παράδοσης, ο αυτοκράτορας Ιουλιανός, αφιέρωσε την δυναστεία του, την γέννηση του και την βασιλική του θέση στην λαμπρότητα του Ηλίου[7], την οποίαν θεωρούσε ως μια πνευματική δύναμη, που διαχεότανε από "υψηλότερους κόσμους." Μια αντανάκλαση του ηλιακού συμβόλου διατηρήθηκε μέχρι την εποχή των Γιβελλίνων αυτοκρατόρων -μπορεί κάποιος να αναφερθεί στον **deitas solis** σε σχέση με τον Φρειδερίκο τον Β΄ των Χοχενστάουφεν .

Αυτή η ηλιακή "δόξα" ή "νίκη" σε σχέση με την βασιλεία δεν περιοριζότανε σε ένα απλό σύμβολο αλλά μάλλον μαρτυρεί μία μεταφυσική πραγματικότητα. Τελικά κατέληξε να ταυτισθεί με μια μη ανθρώπινη δρώσα δύναμη την οποία ο βασιλιάς δεν κατείχε από μόνος του. Μία από τις πιο χαρακτηριστικές συμβολικές εκφράσεις αυτής της ιδέας προέρχεται από την Ζωροαστρική παράδοση στην οποία η **hvareno** (η "δόξα" την οποία ο βασιλιάς κατέχει) είναι μια υπερφυσική φωτιά, που χαρακτηρίζει ουράνιες (και ειδικά ηλιακές) υπάρξεις, που επιτρέπει στον βασιλιά να συμμετέχει της αθανασίας και που του δίδει επιβεβαίωση μέσω της νίκης. Η νίκη αυτή πρέπει να κατανοηθεί με τέτοιον τρόπο που τα δύο νοήματα, το πρώτο μυθικό, το δεύτερο στρατιωτικό (υλικό), δεν αλληλο-αποκλείονται αλλά μάλλον αλληλο-συμπληρώνονται.[8] Στους μη Πέρσες, η **hvareno** μπερδεύτηκε αργότερα με την "μοίρα" (τύχη). Με αυτό το νόημα επανεμφανίσθηκε στην Ρωμαϊκή παράδοση με την μορφή της "βασιλικής μοίρας" την οποία οι Καίσαρες μεταβίβαζαν τελετουργικά ο ένας στον άλλον και στην οποία οι άνθρωποι αναγνώριζαν μια δραστική, "νικητήρια" προϋπόθεση της προσωποποιημένης μοίρας της πόλεως (τύχη πόλεως), που καθοριζότανε από την ιεροτελεστία της ανάδειξης τους στο αξίωμα. Το Ρωμαϊκό βασιλικό χαρακτηριστικό του **Felix** πρέπει να αναφέρεται σε αυτό το πλαίσιο και στην κατοχή ενός ασυνήθιστου **virtus** (σ.μ. ήθους). Στην Βεδική παράδοση βρίσκουμε μια παράλληλη ιδέα. Ο **Agni-Vaishvarana** κατανοείται σαν μια πνευματική φωτιά που οδηγεί τους κατακτητές βασιλείς στην δόξα.

Στην αρχαία Αίγυπτο ο βασιλιάς δεν αποκαλούτανε μόνο απλώς "Ώρος", αλλά "μαχόμενος Ώρος" (**Hor aha**), για να καθορίζει τον νικηφόρο και ένδοξο χαρακτήρα της ηλιακής αρχής που είναι παρούσα στον μονάρχη. Ο Αιγύπτιος Φαραώ που θεωρείτο ότι κατάγεται από τους θεούς, "ενθρονίζετο" σαν ένας από αυτούς, και αργότερα επαναβεβαιωνότανε περιοδικά στον ρόλο του μέσω τελετών που αναπαρήγαγαν την νίκη του ηλιακού θεού Ώρου πάνω στον Typhon-Set, έναν δαίμονα του κάτω κόσμου.[9] Αυτές οι τελετές εθεωρούντο ότι είχαν τόση δύναμη ώστε να αναζωογονούν την "ισχύ" και την "ζωτικότητα" που υπερφυσικά περιβάλλει το πρόσωπο του βασιλέως. Το ιερογλυφικό για την "ισχύ" (**uas**) είναι το σκήπτρο που κρατάνε και θεοί και βασιλείς. Σε παλαιότατα κείμενα το σκήπτρο απεικονίζεται σαν το τεθλασμένο βέλος του κεραυνού. Η βασιλική ισχύς εμφανίζεται έτσι σαν εκδήλωση της εκθαμβωτικής ουράνιας δύναμης. Ο συνδυασμός των συμβόλων αναπαριστά την αρχή "ζωή-ισχύς" (**anshus**) και σχηματίζει μία λέξη για το "πύρινο γάλα" που είναι η τροφή των αθανάτων. Αυτή η λέξη δεν είναι άσχετη με την **uraeus**, την θεϊκή φλόγα, άλλοτε ζωοποιό και άλλοτε επικίνδυνα καταστρεπτική, η οποία κοσμεί το κεφάλι του Αιγυπτίου βασιλιά με την μορφή ενός φιδιού. Σε αυτόν τον παραδοσιακό συμβολισμό τα διάφορα στοιχεία του συγκλίνουν στην ιδέα μίας μη γήινης δύναμης ή ρευστού (**sa**). Αυτή η δύναμη καθαγιάζει και δίνει σοφία στην ηλιακή, νικηφόρα φύση του βασιλιά και "εκρέει" από τον ένα βασιλιά στον άλλον, παρέχουσα έτσι εγγύηση της αδιάκοπης και "χρυσής" συνέχειας της θεϊκής καταγωγής, η οποία είναι νόμιμα εντεταλμένη στο έργο του **"regere"** (Σ.μ. άρχειν ως βασιλιάς). Ενδιαφέρον αρκετά, το θέμα της "δόξας" σαν θεϊκό γνώρισμα εμφανίζεται ακόμα και στον Χριστιανισμό και σύμφωνα με την μυστική θεολογία, το θείο όραμα συμβαίνει μέσα στην "δόξα του Θεού". Η χριστιανική εικονογραφία συνήθιζε να απεικονίζει αυτήν την δόξα με ένα φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι του ανθρώπου, αναπαριστώντας έτσι ορατά το νόημα του Αιγυπτιακού uraeus και το ακτινοβολών στέμμα των Περσών και Ρωμαίων ηλιακών βασιλέων. Σύμφωνα με μία παράδοση της Άπω Ανατολής, ο βασιλιάς σαν ένας "γιος του ουρανού" εθεωρείτο ότι είχε μη ανθρώπινες απαρχές, κατείχε την "εντολή εξ ουρανού"(**tien ming**), το οποίο υποδηλώνει την ιδέα μιας πραγματικής και υπερφυσικής δύναμης. Αυτή η δύναμη που "έρχεται από τον ουρανό", σύμφωνα με τον Lao-tzu, δρα χωρίς δράση (**wei wu wei**) μέσω μιας άυλης παρουσίας ή λόγω του ότι απλώς είναι παρούσα. [10] Είναι αόρατη όπως ο άνεμος και οι δράσεις της είναι αναπόφευκτες όπως οι δυνάμεις

της φύσεως. Όταν αυτή η δύναμη είναι ελεύθερη , οι δυνάμεις του μέσου ανθρώπου σύμφωνα με τον **Meng-tzu**, λυγίζουν από κάτω της όπως τα φύλλα των χόρτων κάτω από τον άνεμο.[11] Σχετικά με το **wu-wei**, ένα κείμενο γράφει:

"Με την πυκνότητα και την στερεότητα της η αγνότητα εξισώνεται με την γη· και με το ύψος και το μεγαλείο της εξισώνεται με τον ουρανό. Το μέγεθος και η διάρκεια της είναι χωρίς τέλος. Αυτός που κατέχει αυτήν την αγνότητα , χωρίς να το επιδεικνύει θα ακτινοβολεί, χωρίς να κινείται θα ανανεώνει τους άλλους, χωρίς να δρα θα τους τελειοποιεί."[12]

Μόνο ένας τέτοιος άνθρωπος "είναι ικανός να εναρμονίσει τα αντίθετα νήματα της ανθρώπινης κοινωνίας, να εγκαθιδρύσει και να διατηρήσει την ηθική τάξη στην χώρα."[13]

Ενισχυμένος με αυτή την δύναμη ή "αρετή" ο Κινέζος μονάρχης (wang) επιτελούσε τον ανώτατο ρόλο ενός κέντρου ή μίας τρίτης δύναμης μεταξύ ουρανού και γης. Ο κύριος ρόλος που ασκούτανε από τον βασιλιά προϋπόθετε ότι αυτός θα διαφύλαττε τον προαναφερθέντα "θριαμβικό" εσωτερικό τρόπο ζωής. Σε αυτό το πλαίσιο μπορεί να αντιστοιχηθεί το δόγμα σύμφωνα με το οποίο "στην αμεταβλητότητα του κέντρου εκδηλώνεται η δόξα του ουρανού".[14]

Εάν εφαρμοζότανε αυτή η αρχή σαν γενικός κανόνας τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει την καθορισμένη πορεία των ανθρωπίνων πραγμάτων ή αυτών της πολιτείας.[15]

Γενικά , το γεγονός είναι ότι η κύρια και βασική λειτουργία του βασιλιά ή αρχηγού συνίσταται στο να εκτελεί αυτές τις τελετουργικές και θυσιαστικές πράξεις που αποτελούν το κέντρο της σπουδαιότητας της ζωής, είναι μία επαναλαμβανόμενη ιδέα σε ένα τεράστιο κύκλο παραδοσιακών πολιτισμών, από το προκολομβιανό Περού έως την Άπω Ανατολή, συμπεριλαμβανομένων των Ελληνικών και Ρωμαϊκών πόλεων. Αυτή η ιδέα επιβεβαιώνει το αδιαίρετο της βασιλικής από την ιερατική ή ποντιφική εξουσία. Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, **"οι βασιλείς κέκτηνται του αξιώματος τους λόγω του ότι εκτελούν καθήκοντα ιερέων στην λατρεία της κοινότητος τους"**.[16] Το πρώτο καθήκον των βασιλέων της Σπάρτης ήταν να κάνουν θυσίες και το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για τους πρώτους βασιλείς της Ρώμης και για πολλούς κυβερνήτες κατά την διάρκεια της αυτοκρατορικής περιόδου. Ο βασιλιάς ενδυναμωμένος με μία μη επίγεια δύναμη που οι ρίζες της φθάνουν σε κάτι "παραπάνω από την ζωή", ρεαλιστικά εμφανιζότανε σαν κάποιος που κατ' εξοχήν ενεργοποιούσε την δύναμη των ιεροτελεστιών και άνοιγε τον δρόμο που οδηγούσε στον ανώτερο κόσμο. Έτσι, σε αυτούς τους παραδοσιακούς τύπους πολιτισμών στους οποίους υπήρχε μια ξεχωριστή ιερατική τάξη, ο βασιλιάς λόγω του πρωταρχικού του αξιώματος και του υψηλού του καθήκοντος, ανήκε σε αυτήν την τάξη και ήταν ο αληθινός ηγέτης της.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

1 Δες το Mabinogion
2 Οι Νόμοι του Manu, 7.8
3 Αντιστρόφως, στην Ελλάδα και στην Ρώμη, εάν ο βασιλιάς ευρισκότανε ανάξιος του ιερατικού αξιώματος, μπορούσε να καθαιρεθεί.
4 Nitisara , 4.4
5 Στο ίδιο, 1.63
6 Atharva Veda, 13.1.4-5
7 Αυτοκράτορας Ιουλιανός, Ύμνος στον βασιλιά Ήλιο. 131b.
8 Σχετικά με την hvareno, δες Yasht(19): "Θυσιάζουμε στην τρομερή Βασιλική Δόξα δημιουργημένη από τον Mazda. Είναι η πιο νικηφόρος και αποτελεσματική που εξουσιάζει υγεία, σοφία και ευτυχία και είναι η πιο ισχυρή στο να καταστρέφει από όλα τα άλλα δημιουργήματα..." The Avesta Major Portions, σχόλια και μετάφραση Rev. E. G. Busch(1985).
9 Ένα στάδιο από αυτές τις τελετές ήταν το "περπάτημα σε κύκλους" που αναπαριστούσε το ταξίδι του ήλιου. Κατά μήκος της διαδρομής του βασιλιά, ένα ζώο αγαπητό στον Typhon θυσιαζότανε σαν μία μαγική, τελετουργική αναπαράσταση της νίκης του Ώρου κατά του Typhon_Set.
10 Tao te Ching, 37.
11 Lun-yu, 12,18. Στο Chung-yung είναι γραμμένο ότι οι μυστικές πράξεις του ουρανού είναι κατ' εξοχήν άυλες. Είναι "χωρίς ήχο ή οσμή" και τόσο ανεπαίσθητες όσο το "ελαφρύτερο πούπουλο". Ezra Pound, μετ. Chung-yung: Ο Αταλάντευτος Άξονας (Νέα Υόρκη, 1969), 33.6
12 Στο ίδιο, 26.5-6
13 Στο ίδιο, 31.1
14 Lun-yu(6.27): "Το σωστό μέσον είναι η αρετή. Αυτό είναι το υψηλότερο επίτευγμα. Για ένα μακρύ χρονικό διάστημα λίγοι άνθρωποι το έχουν καταφέρει."
15 Οι Κινέζοι ξεχώριζαν το αυτοκρατορικό αξίωμα από το πρόσωπο του αυτοκράτορα. Το αυτοκρατορικό αξίωμα εθεωρείτο ότι ήταν θεϊκό και ότι μεταμόρφωνε το πρόσωπο που κατείχε τον τίτλο. Όταν γινότανε η ενθρόνιση, ο αυτοκράτορας απαρνιότανε το προσωπικό του όνομα και επέλεγε άντ' αυτού ένα αυτοκρατορικό όνομα.
16 Αριστοτέλους , Πολιτικά 6.5.2.

Γάλλοι εθελοντές στις γραμμές των Waffen SS

Το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έριξε ένα πέπλο σιωπής σε ένα από τα πλέον σημαντικά και ενδιαφέροντα σημεία του και αυτό είναι η συμμετοχή ενός και πλέον εκατομμυρίου νέων Ευρωπαίων κάθε εθνικότητος στο πλευρό των Γερμανικών στρατευμάτων, στην μάχη για την συντριβή του μπολσεβικισμού. Μεταξύ αυτών, σε ξεχωριστή θέση για τον ηρωισμό και την ανδρεία που επέδειξαν έως το τέλος, τοποθετούνται δικαίως οι Γάλλοι εθελοντές της μεραρχίας των Βάφφεν SS «Καρλομάγνος»

Η πρώτη γαλλική εθελοντική στρατιωτική μονάδα των Βάφφεν SS θα συσταθεί με πρωτοβουλία του στρατάρχου Πεταίν, προέδρου της Ελευθέρας Γαλλίας του Βισύ, στις 22 Ιουνίου 1943, αν και δεκάδες χιλιάδες νεαρών Γάλλων εθνικοσοσιαλιστών ή απλών εραστών της περιπέτειας εντάσσονταν παρανόμως σε μεραρχίες των SS ήδη από τα 1940 για να βοηθήσουν στην προετοιμασία της πιο αποφασιστικής μάχης. Η πλειοψηφία αυτών ετοποθετείτο στην 5η μεραρχία πάντζερ των Βάφφεν SS **"Βάικινγκ"** και στην 3η τεθωρακισμένη μεραρχία **"Τότενκοπφ"** (μονάδες νεκροκεφαλής). Χιλιάδες άλλων Γάλλων ήταν από την 7η Ιουλίου 1941 ενταγμένοι στην **"Λεγεώνα Γάλλων εθελοντών ενάντια στον μπολσεβικισμό"**, μια πλήρως εξοπλισμένη μονάδα επιπέδου συντάγματος υπό την επιχειρησιακή αρμοδιότητα όμως της Βέρμαχτ. Έως την διάλυσή της την 1η Σεπτεμβρίου 1944, η Λεγεώνα (**LVF**, όπως έγινε γνωστή) επολέμησε γενναίως στην μάχη για την κατάληψη της Μόσχας υπό την διοίκηση του συνταγματάρχου **Labbone**, έως την στιγμή που ανέλαβε δράση στα μετόπισθεν του Σώματος Στρατού "Κέντρο" εναντίον αντάρτικων συμμοριών. Το παρακάτω περιστατικό είναι χαρακτηριστικό: μια υπο-ομάδα **(Kampfgruppe)** δυνάμεως 300 Γάλλων λεγεωναρίων, ενεπλάκη σε σκληρές μάχες με το προελαύ-

νον Σοβιετικό στράτευμα του στρατάρχου Ζούκωφ κοντά στο Bobr. Οι Γάλλοι εθελοντές επολέμησαν τόσο σκληρά, που την επομένη ημέρα το Ρωσικό στρατιωτικό ανακοινωθέν ανέφερε τον αριθμό 2 Γαλλικών μεραρχιών! Εξ ενός συνόλου 6.429 αξιωματικών και οπλιτών, 500 θα χαθούν στο πεδίο της μάχης και άνω των 1.000 θα τραυματισθούν.

Στις 19 Αυγούστου 1943, ο Αδόλφος Χίτλερ εγκρίνει την άμεση σύσταση ενός Γαλλικού συντάγματος εθελοντών SS, το οποίο και επανδρώνεται με 1.500 άνδρες. 800 από αυτούς στέλνονται για περαιτέρω στρατιωτική εκπαίδευση στο στρατόπεδο του Sennheim της Αλσατίας, ενώ μέρος των Γάλλων εθελοντών θα αποσπασθεί στην σχολή αξιωματικών των Βάφφεν SS του Bad Tolz, ούτως ώστε να επανδρωθεί η μονάδα με Γάλλους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς. Έως το τέλος του Ιανουαρίου 1944, το σύνταγμα θα περιλαμβάνει 2.480 άνδρες, οργανωμένους σε δύο τάγματα πεζικού, δυνάμεως τεσσάρων λόχων το κάθε ένα, μαζί με ένα λόχο διοικήσεως, μια διμοιρία αντιαρματιστών και μία αντιαεροπορική διμοιρία.

Συγκροτημένη πλέον υπό την επίβλεψη 18 νεο-ορκισθέντων Γάλλων αξιωματικών, η 8η Ταξιαρχία Γάλλων εθελοντών **"Frankreich"** (επίσημη ονομασία της από τις 30 Ιουνίου) θα λάβει μέρος σε σκληρές συγκρούσεις στο ανατολικό μέτωπο από τις 10 έως τις 15 Αυγούστου 1944 εναντίον της επελαύνουσας Ρωσσικής δυνάμεως στα δυτικά του Sanok, όπου θα κρατήσει τις θέσεις της με απώλειες 200 ανδρών.

Στις 17 του ιδίου μηνός, η "Frankreich" θα μετακινηθεί στα νότια του Sandomir στον ποταμό Βιστούλα, με το καθήκον να υπερασπίσει ένα μέτωπο που απλώνεται σε ένα μήκος 15 χιλιομέτρων, Η δύναμή της είναι αυτήν την στιγμή 800 άνδρες και το νούμερο που χρειάζεται για την αποτελεσματική άμυνα αυτού του τομέα χρειάζεται δεκαπλάσιο αριθμό στρατιωτικών δυνάμεων. Η Σοβιετική επίθεση θα ξεσπάσει σε όλο το μήκος του μετώπου στις 20 Αυγούστου και οι Γάλλοι εθελοντές των SS διατάσσονται να στείλουν την διμοιρία των αντιαρματιστών τους (αποτελούμενη από 40 άνδρες) στην περιοχή του Radomysl, όπου εκεί ο μόλις 19 ετών εκπαιδευόμενος ακόμη αξιωματικός Henry Krentzer θα οργανώσει την άμυνα της μικρής πόλεως. Έχοντας μόνον τρία αντιαρματικά, η διμοιρία του νεαρού αξιωματικού θα

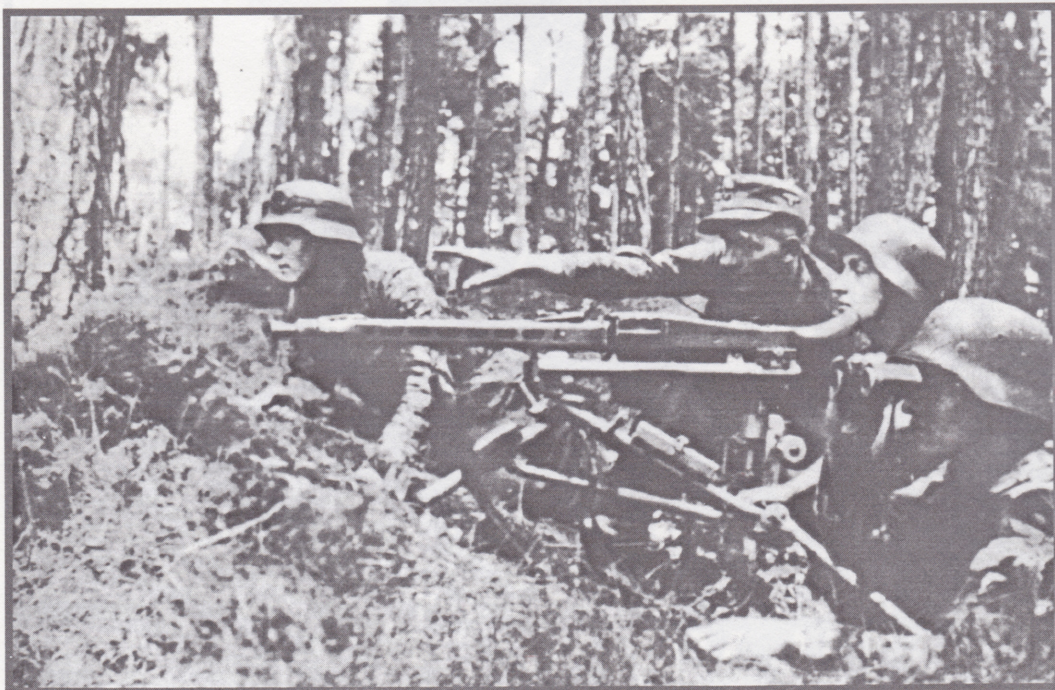
Αφίσα που καλούσε τους Γάλλους να καταταγούν στα Waffen SS

κατορθώσει να αποκρούσει την συνεχόμενη επίθεση ενός ολόκληρου συντάγματος του Κόκκινου Στρατού, με τον ίδιο να τραυματίζεται και να παρασημοφορείται με τον Σιδηρούν Σταυρό Α' Τάξεως. Η υπόλοιπη δύναμις των Γάλλων εθελοντών θα αποκρούσει υπεράριθμα Ρωσικά στρατεύματα κοντά στην πόλη Mokre, σε μια συνεχή μάχη που κράτησε τρεις ημέρες.

Στις ημέρες που ακολούθησαν, οι Γάλλοι SS θα κρατήσουν με πείσμα όλους τους τομείς που τους ανετέθησαν υποχωρώντας σταδιακά προς τα δυτικά, καθώς οι Γερμανικές γραμμές - παρά την λυσσώδη αντίσταση που προβάλλουν - ανατρέπονται από την αριθμητική και οπλική υπεροχή των Σοβιετικών στρατευμάτων, υπεροχή που στηρίζεται βεβαίως στην ατελείωτη Αμερικανική βοήθεια σε καύσιμα, πυρομαχικά, οχήματα και όπλα, που ο αμερικανός πρόεδρος Ρούζβελτ στέλνει αφειδώς στον συνέταιρο (και μετέπειτα... "εχθρό") Ιωσήφ Στάλιν[1]. Στις 28 Αυγούστου, τα υπολείμματα της Γαλλικής ταξιαρχίας αποσύρονται από την πρώτη γραμμή του ρωσικού μετώπου και επιθεωρούνται από τον SS-Brigadefuehrer August Trabandt, διοικητή της 18ης μεραρχίας των Βάφφεν SS **"Horst Wessel"**. Ο Γερμανός αξιωματικός θα επαινέσει τον ηρωισμό και το πνεύμα αυτοθυσίας που οι Γάλλοι εθελοντές επέδειξαν, παρασημοφορώντας 58 από αυτούς με τον Σιδηρούν Σταυρό. Από μία ανθρώπινη δύναμη 1.018 ανδρών, μονάχα 130 θα σταθούν μπροστά στον Γερμανό διοικητή για επιθεώρηση εκείνη την ημέρα!

Οι εκπληκτικές επιδόσεις των Γάλλων SS κινούν το ενδιαφέρον και τον θαυμασμό του Αρχηγείου των Βάφφεν SS στο Βερολίνο και ο ίδιος ο Reichsfuehrer-SS Heinrich Himmler αποφασίζει την 1η Σεπτεμβρίου 1944 την σύσταση μιας πλήρους αμιγώς Γαλλικής μεραρχίας, με συμμετοχή σε αυτήν ανδρών από την LVF (που διαλύεται την ίδια ημέρα) και την ταξιαρχία "Frankreich". Αποφασίζεται επίσης να μετακινηθεί άμεσα η νεοσύστατη μεραρχία στο Greifenberg της Δυτικής Πρωσσίας για ανασύσταση και να της αποδοθεί η ονομασία "Καρλομάγνος" **(Charlemagne)**, αντί της αρχικώς προτεινόμενης "Ιωάννα της Λωραίνης" [2].

Το σώμα αυτό θα αποτελείται από δύο συντάγματα SS υπ' αριθ. 57 και 58, κάτω από την ηγεσία του **SS-Oberfuehrer Edgar Puaud, πρώην συνταγματάρχη της Γαλλικής Λεγεώνας των Ξένων** και διοικητή - για βραχύ χρονικό διάστημα - της LVF. Ξεπερνώντας σημαντικά προβλήματα ελλείψεων σε όπλα και πυρομαχικά, η "Καρλομάγνος" θα μετακινηθεί τον Οκτώβριο στο στρατόπεδο του Wildflecken, όπου και θα ενσωματωθεί με 1.500 μέλη της Γαλλικής παραστρατιωτικής αντικομμουνιστικής οργάνωσης **"Mil-**

Οι άνδρες των Γαλλικών Waffen SS στο Ανατολικό Μέτωπο

ice", οι οποίοι και κατετάχθησαν στα Βάφφεν SS μετά την Γερμανική υποχώρηση από την Γαλλία, έχοντας πολεμήσει στο εσωτερικό της χώρας τους εναντίον των ερυθρών "αντάρτικων" ομάδων. Οι άνδρες αυτοί θα ενταχθούν επισήμως στα SS σε μία ορκωμοσία στις 11 Νοεμβρίου 1944, στην οποία και θα ομιλήσει ο **Leon Degrelle**, διοικητής της αντιστοίχου Βελγικής μεραρχίας **"Wallonien"**.

Τους μήνες που θα ακολουθήσουν, η Γαλλική μεραρχία θα εντείνει το πρόγραμμα εκπαιδεύσεώς της και στο τέλος του έτους θα αριθμεί 7.600 αξιωματικούς, υπαξιωματικούς και οπλίτες πλήρως εκπαιδευμένους και με επικεφαλείς στελέχη με πείρα στο πεδίο της μάχης. Ας σημειωθεί εδώ - ως απάντηση σε όσους μικρόψυχους και στενόμυαλους σωβινιστές μιλήσουν περί "προδοτών", "μαύρου φασισμού" κλπ. - ότι ο διοικητής της μεραρχίας Oberfhr. Puaud θα λάβει τις προσωπικές διαβεβαιώσεις του ιδίου του Himmler ότι οι Γάλλοι εθελοντές δεν θα πολεμούσαν εναντίον Γαλλικών στρατευμάτων του στρατηγού Ντε Γκωλ και θα διατηρήσουν το δικαίωμα να φέρουν στην μάχη την τρίχρωμη Γαλλική σημαία.

Τον Φεβρουάριο του 1945, η "Καρλομάγνος" διατάσσεται να τοποθετηθεί στο μέτωπο της Πομερανίας. Είναι η εποχή που τα βάρβαρα Σοβιετικά στρατεύματα έχουν ήδη εισβάλλει σε Γερμανικό έδαφος βιάζοντας, λεηλατώντας και εκτελώντας αδιακρίτως τους, απελπισμένους από τους ανελέητους βομβαρδισμούς των Δυτικών, αμάχους, αναγκάζοντας 3 και πλέον εκατομμύρια Γερμανών να πάρουν τον δρόμο της προσφυγιάς προς τον νότο. Κατά την μεταφορά της μεραρχίας από το Wildflecken με 12 τραίνα προς το Hammerstein, οι Ρώσοι εξαπολύουν μεγάλη αντεπίθεση χρησιμοποιώντας τέσσερις μεραρχίες πεζικού και δύο τεθωρακισμένες ταξιαρχίες (εξοπλισμένες, μάλιστα, με τα επίφοβα άρματα μάχης "Στάλιν"). Μη έχοντας δυνατότητα οργανωμένης αμύνης λόγω του αναπάντεχου της επιθέσεως και έχοντας μόνον φορητά αντιαρματικά όπλα panzerfaust, οι Γάλλοι εθελοντές θα διαλύσουν κυριολεκτικώς και τις δυο σοβιετικές ταξιαρχίες, καταστρέφοντας 60 άρματα μάχης! Τις εβδομάδες που θα ακολουθήσουν, η "Καρλομάγνος" θα βρίσκεται συνέχεια "στην καρδιά" των πιο σκληρών συγκρούσεων, εναντίον πάντοτε πολυπληθέστερων αντιπάλων.

Την νύχτα της 3ης προς 4ης Μαρτίου, η μονάδα διατάσσεται να υπερασπίσει την πόλη Koerlin, με την εντολή να κρατήσει τις θέσεις της "με κάθε θυσία". Το απόγευμα της 4ης, μία ισχυρώς εξοπλισμένη μεραρχία του Κόκκινου Στρατού χτυπά την μικρή πόλη από τα νοτιοδυτικά. Οι Γάλλοι θα αμυνθούν απεγνωσμένα και θα κατορθώσουν να κρατήσουν τις θέσεις τους όλη την υπόλοιπη ημέρα. Παρ' όλα αυτά, η κατάσταση έγινε τραγική την επομένη, καθώς έγινε γνωστό ότι οι Σοβιετικοί είχαν σχεδόν φθάσει στο Kolberg της Βαλτικής θάλασσας και ενδεχόμενη κατάληψή του θα απέκοβε όλες τις Γερμανικές δυνάμεις που μάχονταν στον τομέα Belgard-Koerlin. Το μεσημέρι της 5ης, η Γαλλική μεραρχία θα λάβει διαταγές άμεσης συμπτύξεως προς τα δυτικά, προκειμένου να αποφύγει τον αποκλεισμό και κατά συνέπεια, τον αφανισμό. Στις 13 Μαρτίου, οι επιζώντες εθελοντές υπό την αρχηγία του SS-Brigadefuehrer Krukenberg θα φθάσουν στο λιμάνι Swinemuende, στο οποίο και θα παρελάσουν συντεταγμένοι και τραγουδώντας γαλλικά πολεμικά εμβατήρια. Οι κάτοικοι της πόλεως θα δυσκολευθούν πολύ να πιστέψουν ότι οι άνδρες με τις γερμανικές στολές και τα **ασημί ρουνικά SS** στο πέτο είναι στην πραγματικότητα Γάλλοι εθελοντές! Από εκεί, η μονάδα θα μεταφερθεί στην Δυτική Πομερανία, όπου οι 600 περίπου επιζώντες θα αναδιοργανωθούν, ενώ μέρος άλλων θα ενταχθεί στα στρατεύματα που θα υπερασπισθούν το Kolberg και το Danzig. Στην πόλη Carpin του Μεκλεμ-

βούργου θα γίνει και ο απολογισμός των απωλειών της "Καρλομάγνος" στην διάρκεια των μαχών στην Πομερανία: **Συνολικά 4.800 άνδρες νεκροί και αγνοούμενοι** [3]! Την νύχτα της 23ης Απριλίου, οι Γάλλοι γρεναδιέροι (που αριθμούν πλέον κάτι λιγότερο από 330 άνδρες) λαμβάνουν οδηγίες να εισέλθουν στο Βερολίνο και να ενσωματωθούν στα αποδεκατισμένα στρατεύματα της 11ης Μεραρχίας εθελοντών SS **"Nordland"**, μαζί με Νορβηγούς, Δανούς και Ισπανούς συντρόφους τους. Οι Γάλλοι μπαίνουν στην, κατά τα 2/3 κατεστραμμένη από τους συμμαχικούς βομβαρδισμούς, πρωτεύουσα του Ράιχ, στις 10 το βράδυ και στρατοπεδεύουν στο Ολυμπιακό Στάδιο. Η τελευταία πράξη του δράματος είναι έτοιμη να ξεκινήσει, ο "Πόλεμος Θεών" κατά τον δρ. Γκαίμπελς βαδίζει προς το Βαγκνερικό τέλος του...

Ο Brigfhr. Krukenberg εγκαθιστά το στρατηγείο της μεραρχίας στην Όπερα Κρολ και λίγο αργότερα ο συνεχής σοβιετικός βομβαρδισμός τον αναγκάζει να μετακινηθεί στο κεντρικό υπόγειο σιδηροδρομικό σταθμό. Στις 27 Απριλίου, οι Ρώσοι εντείνουν την προέλασή τους στην πόλη, βομβαρδίζοντας πρώτα μαζικά ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα και έπειτα προχωρώντας με την βοήθεια μικρών και ευέλικτων αρμάτων μάχης (Τα-34). Πολλές φορές, κτίρια και δρόμοι αλλάζουν χέρια μέσα στην ίδια ώρα από την κατάληψή τους και είναι πλέον αδύνατον να υπολογίσει κανείς με ακρίβεια την ακριβή θέση του αντιπάλου, παρά μόνο καλώντας στην τύχη ένα τηλεφωνικό νούμερο σε κάποια συνοικία του Βερολίνου και περιμένοντας ν' ακουστεί η φωνή του ατόμου στην άλλη άκρη της γραμμής! Ηρωικό και απελπισμένο αγώνα δίνει η "Χιτλερική Νεολαία" **(Hitlerjugend)**, που θα κρατήσει την γέφυρα του Πότσνταμ ανοιχτή μέχρι το τέλος, εις αναμονή μίας βοήθειας που δεν θα έρθει ποτέ, καθώς επίσης και η **"Φόλκστουρμ"** (Παλαϊκή Άμυνα).

Στις 28 του μηνός, οι Σοβιετικοί ξεκινούν μια καινούργια επίθεση. Σκοπός τους αυτήν την φορά η όσο πιο γρήγορη κατάληψη της Καγκελαρίας και του κέντρου της πόλεως. Οι Γάλλοι εθελοντές θα βρεθούν ξανά στην πρώτη γραμμή της άνισης άμυνας, υπερβάλλοντας εαυτούς: ο **Eugen Vaulot** θα καταστρέψει με το αντιαρματικό του panzerfaust, οκτώ ρωσσικά άρματα μάχης λίγο έξω από το κτίριο της Όπερας και θα παρασημοφορηθεί με το ανώτερο παράσημο του Ράιχ, τον Σταυρό του Ιππότου του Σιδηρού Σταυρού. Ο brigfhr. Krukenberg θα του επιδώσει το παράσημο σε μία συγκινητική τελετή υπό το φως δεκάδων κεριών στα υπόγεια ενός σιδηροδρομικού σταθμού, το απόγευμα της 29ης. Ο Eugen Vaulot θα πέσει μαχόμενος στις 2 Μαΐου από τα πυρά ενός ελεύθερου σκοπευτή. Άλλοι τρεις Γάλλοι στρατιώτες θα λάβουν τον Σταυρό του Ιππότου εκείνο το ίδιο απόγευμα, και όχι άδικα: από τα 108 σοβιετικά άρματα που κατεστράφησαν στο κέντρο του Βερολίνου, τα 62 θα είναι από Γάλλους μαχητές της "Καρλομάγνος"!

Το ξημέρωμα της 30ης Απριλίου θα βρει τους Ρώσους λίγες εκατοντάδες μόνον μέτρα από τα υπόγεια της Καγκελαρίας και τους Γάλλους να αντιστέκονται με ό,τι διαθέτουν. Η αποφασιστικότητά τους δεν κάμπτεται ακόμα και όταν το Γερμανικό ραδιόφωνο ανακοινώνει αυτό που μέχρι πριν λίγο καιρό φάνταζε απίστευτο: **"ο Αδόλφος Χίτλερ έχει πέσει μαχόμενος"**. Ο Φύρερ δεν υπάρχει πια! Η κραυγή **"Δεν θα συνθηκολογήσουμε ποτέ"** ακούγεται απ' άκρη σ' άκρη στην πρωτεύουσα και οι ελάχιστοι αξιωματικοί που δειλά προτείνουν παράδοση, εκτελούνται από τους στρατιώτες τους [4].

Στα Βόρεια του Βερολίνου, το σύνταγμα υπ' αριθ. 58 της "Καρλομάγνος" θα προσπαθήσει να κινηθεί προς το Schleswig-Holstein, με σκοπό να φθάσουν στην ελεύθερη ακόμα Δανία και να ενωθούν με τους επιζώντες της 28ης μεραρχίας των SS "Wallonie". Η

προσπάθειά τους αυτή θα στεφθεί από αποτυχία, καθώς ο Βρετανικός Στρατός θα τους κόψει τον δρόμο και στις 2 Μαΐου ο τελευταίος διοικητής της μεραρχίας SS-Stubaf. Boudet-Gheusi, συνοδευόμενος από τον υπασπιστή του Radici, θα περάσει τις συμμαχικές γραμμές σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να αποφευχθεί η αιχμαλωσία των Γάλλων εθελοντών από τον Σοβιετικό στρατό και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ο Άγγλος διοικητής θα απορρίψει κάθε συζήτηση, δηλώνοντας ότι οι Γάλλοι θα παραδοθούν στους Ρώσσους "για να τιμωρηθούν όπως τους αξίζει" και θέτει τους δυο αξιωματικούς υπό κράτηση [5]. Κατορθώνοντας να δραπετεύσουν λίγο πριν οδηγηθούν με ένοπλη συνοδεία στις Σοβιετικές γραμμές, οι δυο Γάλλοι μαχητές θα δολοφονηθούν μερικούς μήνες αργότερα από την μεταπολεμική δημοκρατική κυβέρνηση των Παρισίων, μαζί με 250.000 συμπατριώτες τους.

Τμήματα του παραμένοντος συντάγματος στο Wildflecken της "Καρλομάγνος", που είχαν ενσωματωθεί στην 38η μεραρχία γρεναδιέρων SS **"Nibelungen"** στην Βαυαρία (σχηματισμένη στις αρχές Μαρτίου 1945 από εκπαιδευόμενους αξιωματικούς της ακαδημίας του Bad Tolz, μεταξύ αυτών αρκετοί Γάλλοι και Ευρωπαίοι άλλων εθνικοτήτων) θα παραδοθούν τελικώς στα Αμερικανικά στρατεύματα στις 9 Μαΐου, δυο δηλαδή ημέρες μετά την άνευ όρων παράδοση της Γερμανίας στους Συμμάχους. Πολλοί Γάλλοι εθελοντές πίστεψαν ότι τους περίμενε καλύτερη μοίρα εάν παραδίδονταν στους Δυτικούς, μάταια όμως. Οι αιχμάλωτοι SS της μεραρχίας "Nibelungen" θα φυλακισθούν κάτω από άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες διαβιώσεως στα περιβόητα "ανοιχτά στρατόπεδα" του Αμερικανικού στρατού και η πλειονότητα των θα πεθάνει τελικώς από την πείνα, το κρύο και τις επιδημίες τύφου. Αρκετοί άλλοι θα εκτελεσθούν εν ψυχρώ, λίγα λεπτά μετά την σύλληψή τους. Η Συνθήκη της Γενεύης στο αποκορύφωμά της... Όλα τα παραπάνω ανατριχιαστικά θα περιγραφούν λεπτομερώς από τον δημοσιογράφο **James Bacque** στο γνωστό βιβλίο του "Οι άλλες απώλειες" και δεν θα διαψευστούν από καμία αμερικανική στρατιωτική αρχή.

Από τους 10.000 Γάλλους εθελοντές των Βάφφεν SS, το ήμισυ και πλέον αυτών θα πέσει στο πεδίο της μάχης ή θα δολοφονηθεί - δίχως δίκη και υπεράσπιση - από την "γαλλική" κυβέρνηση, κατά το κύμα πολιτικής τρομοκρατίας που ακολούθησε την "απελευθέρωση"...

Sturmbrigade «Frankreich»
Division Charlemagne

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Με τον περίφημο "Νόμο περί δανεισμού και εκμισθώσεως, ο Ρούζβελτ θα στείλει συνολικώς στην Σοβιετική Ένωση: 17.000 αεροπλάνα, 51.000 τζιπ, 400.000 φορτηγά, 12.000 τεθωρακισμένα, 8.000 αντιαεροπορικά, 105 υποβρύχια, 15.000.000 ζεύγη αρβυλών, 3.700.000 λάστιχα αυτοκινήτων, 2.800.000 τόνους χάλυβος, 340.000 τόνους εκρηκτικών, 4.700.000 τόνους τροφών και 81.000 τόνους δέρματος! Όλα αυτά, βεβαίως, προ... "Ψυχρού Πολέμου"!

2 Έμβλημα της μεραρχίας θα είναι ο τρίχρωμος μπλε, άσπρος και κόκκινος γαλλικός θυρεός, τοποθετημένος στο αριστερό μανίκι της στολής, κάτω από τον αετό των SS. Ως έμβλημα θα καθιερωθεί επίσης και η ασπίς με τον γαλλικό αετό των Βουρβόνων και τρεις κρίνους.

3 Ο χαρακτηρισμός "αγνοούμενοι" είναι μάλλον επιεικής, καθώς είναι γνωστό ότι όποιος Γερμανός στρατιώτης με τα διακριτικά των Βάφφεν SS έπεφτε ζωντανός στα χέρια των μπολσεβίκων, εκτελούνταν επί τόπου. Την ίδια μεταχείριση θα επιφυλάξουν στους αιχμαλώτους της μεραρχίας "Μύνχενμπεργκ" και οι Αμερικανοί συνεργάτες τους.

4 Γνωρίζουμε σήμερα ότι Γάλλοι εθελοντές υπό τον Brigfhr. Krukenberg ήταν εκείνοι που άνοιξαν πυρ εναντίον γερμανικής αντιπροσωπείας, όταν η τελευταία προσπάθησε να τους πείσει να παραδοθούν μετά την αναγγελία του θανάτου του Φύρερ.

5 Την ίδια μεταχείριση θα επιφυλάξουν οι Βρετανοί και σε δεκάδες χιλιάδες Κοζάκους εθελοντές και τις οικογένειές τους, που πολέμησαν εναντίον των σταλινικών. Αν και παρεδόθησαν σε Αγγλικά στρατεύματα, ο Τσώρτσιλ διέταξε να σταλθούν πίσω στην Σοβιετική Ένωση, όπου και εξοντώθηκαν όλοι.

στο επόμενο τεύχος

Το επόμενο τεύχος του περιοδικού μας θα είναι ένα τεύχος αφιέρωμα στην συμπλήρωση των 80 χρόνων από το τραγικό για το Έθνος μας έτος του 1922. Πάντα με αρχή ότι για μας δεν υπάρχουν χαμένες Πατρίδες, παρά μόνο σκλαβωμένες Πατρίδες.

Μέσα στις σελίδες του τεύχους 106, που κυκλοφορήσει περί τα μέσα Σεπτεμβρίου, θα μπορέσετε να διαβάσετε ένα άρθρο για τον **Βασιλέα Στρατηλάτη Κωνσταντίνο. Ντοκουμέντα για τον ρόλο Εβραίων και κομμουνιστών στην Μικρασιατική καταστροφή.** Μια ειδική αναφορά σε έναν μεγάλο της λογοτεχνίας μας **τον Ανδρέα Καρκαβίτσα**, που σημάδεψε θανάσιμα ο διχασμός. Ακόμη, ειδική αναφορά στον **"Μαύρο Καβαλάρη"** της Μικρασιατικής εκστρατείας, στον Νικόλαο Πλαστήρα και μια περιπλάνηση στον χώρο της Ελληνικής λογοτεχνίας για να δούμε πως είδαν οι μεγάλοι του λόγου της νεωτέρας Ελλάδος την Μικρασιατική εκστρατεία. Επίσης, μία προσέγγιση στρατιωτική της μεγάλης Ελληνικής επιθέσεως στα βάθη της Μικράς Ασίας το 1921 και πολλά ακόμη ενδιαφέροντα θέματα.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΛΟΓΧΗ
εκδόσεις

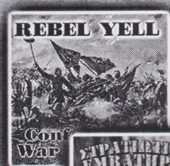
Ο ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΑ, CD ΕΜΒΑΤΗΡΙΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ, ΣΗΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ, T-SHIRTS, ΡΕΠΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Το πρώτο μέρος μιας σειράς 20 Βιντεο-κασετών για τον Β' Π. Π. ΔΙΑΡΚΕΙΑ 87' ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΥΠΟΤΙΤΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΣΗ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

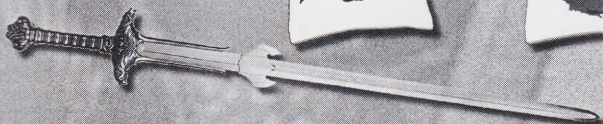
ΤΑ ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ AXIS EUROPA

Herakles & the Swastika: Greek Volunteers in the German Police/SS
The Kaminsky Brigade: A History, 1941-1945

ΓΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΣΤΟ 0103611590 & 0945173680 ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΛΗΡΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟ ΜΑΣ!

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14 ΑΘΗΝΑ (ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ)
www.logxi.com τηλ 0103611590
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10.00 - 20.00 και ΣΑΒΒΑΤΟ 10.00-14.30

9 771108 056008 07